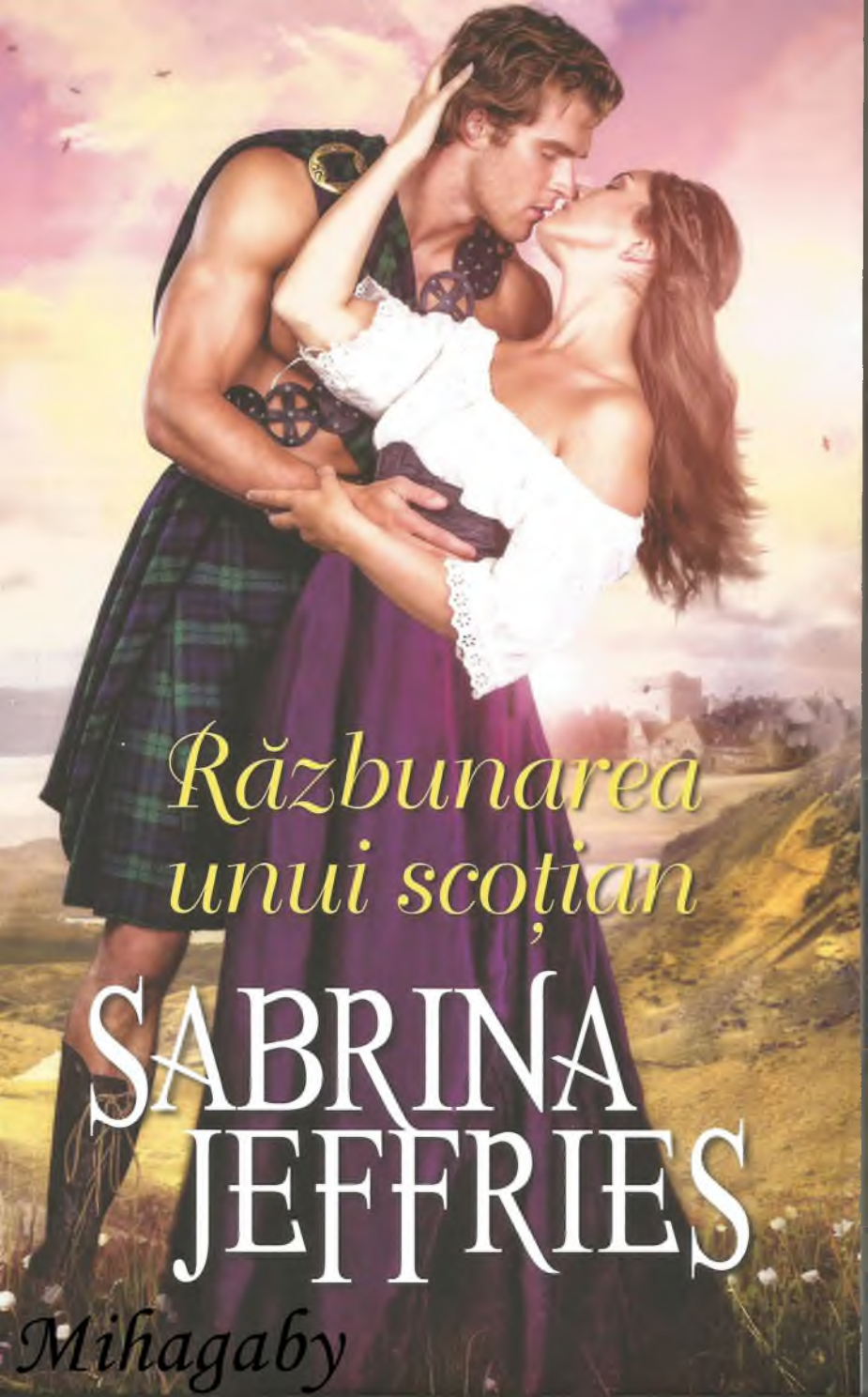
Răzbunarea
unui scoțian
SABRINA
JEFFRIES
Mihagaby

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE“

Vizita frumoasei Lady Venetia Campbell în ținuturile natale din Scoția ia o turnură neașteptată când este răpită de dușmanul tatălui ei, un tâlhar de temut. Însă Năpastă Scoțiană, bărbatul care o ține prizonieră, se dovedește a fi Lachlan Ross – prietenul și vecinul ei din copilărie, cel care a făcut-o să simtă primii fiori ai dragostei, acum un bărbat pe cât de periculos, pe atât de chipeș și de fermecător.

După ce a așteptat mulți ani ca Lord Duncannon să-i plătească o datorie mai veche, Lachlan se hotărăște să-i răpească fiica pentru a-l obliga să-i înapoieze banii cuveniți. Dar lucrurile nu merg chiar așa cum a plănuit și, deși încearcă să fie neiertător și să o trateze cu răceală pe atrăgătoarea Venetia, săruturile sălbatice pe care i le fură spun cu totul altceva. În ciuda planului de a o folosi drept armă împotriva tatălui ei, setea de răzbunare începe să pălească în fața unei dorințe mai puternice.

Iar când, în sfârșit, își atinge scopul, își dă seama că în viață există ceva mult mai de preț – iubirea.

„În cel mai recent volum al seriei, doi protagoniști
la fel de încăpățânați se înfruntă în inteligență și spirit,
rezultatul fiind un adevărat foc de artificii plin de pasiune.“
Booklist

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3876-2
9 786063 338762

Alma

Prolog

Dragă Charlotte,

Am auzit că fosta ta elevă Lady Venetia a refuzat din nou un pretendent perfect. Vorbind în calitate de observator dezinteresat, constat că domnișoara este prea marcată de regulile impuse de tine tinerelor moștenitoare. Dacă nu e atentă, o să ajungă fată bătrână.

Vărul tău,

Michael

„Fiicele sunt o pacoste pentru bărbați."

Asta își spunea adesea Quentin Campbell, contele de Duncannon, a cărui fiică de 24 de ani îi dădea dureri de cap. Contele trăise cu speranța că Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Charlotte Harris avea să o învețe pe Venetia să fie maleabilă, dar nici vorbă de așa ceva. Se părea că fiica lui moștenise nu numai trăsăturile minunate ale mamei sale, ci și încăpățânarea ei. Și adevărul era că bărbatul ajunsese la capătul răbdării. Quentin o găsi în bucătăria casei lor din Londra, pregătindu-i fiertura aceea grețoasă pe care îi plăcea la nebunie să i-o toarne pe gât.

– Cum îndrăznești să-l refuzi pe viconte după ce eu însumi i-am dat permisiunea să te curteze? întrebă el.

Neafectată, Venetia continuă să transforme o floare violetă în pulbere.

– Tată, dacă m-ai fi întrebat înainte să-i dai permisiunea...

– Să te întreb? Să-ți dau ocazia să-l respingi și pe el? răbufni bărbatul. Ce te-a supărat de data asta? Ți s-a părut prea charismatic? Are zâmbetul prea larg? E prea bine îngrijit?

– Nu-mi place de el, spuse ea cu zâmbetul ei obișnuit, atât de enervant.

– Nu-ți place de el! Vorbim despre un bărbat elegant, chipeș, cu avere...

– La fel ca săculețul mea, zise ea turnând pulberea violetă într-un pahar cu apă. Din păcate, săculețul meu are mai multă personalitate decât el și e aproape la fel de inteligent.

Asta era adevărata problemă. Sarcasmul fiicei lui putea face orice bărbat să dea bir cu fugiții.

– Milord, se auzi o voce din ușă.

– Da? răspunse contele, aruncând o privire spre majordomul său.

– Un anume domn Sikeston vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. A venit însoțit de alți câțiva bărbați.

Contele tresări. Sikeston și oamenii lui erau acolo, in Londra? Fără doar și poate, se petrecuse ceva grav.

– Poftește-i în biroul meu.

Majordomul se grăbi să plece, iar Quentin îi aruncă fiicei lui o privire exasperată.

– Se pare că trebuie să amânăm discuția despre viconte, dar o vom relua la cină.

Quentin citi îngrijorarea din ochii ei.

– Tată, oamenii aceștia au venit să-ți vorbească despre Năpastă Scoțiană? Știi ce a spus medicul, nu trebuie să te lași provocat.

– Medicii ăștia! Niște neghiobi. Ce știu ei?

– Știu destule, zise ea întinzându-i paharul. Ar trebui să-ți bei doctoria inainte să mergi să vorbești cu ei.

– La naiba, nu vreau nici o doctorie!

Venetia încercase dintotdeauna să-i poarte de grijă. Trebuia să fie mai ferm cu ea, așa cum nu fusese niciodată răposata ei mamă, dar in astfel de clipe, când îi amintea atât de mult de Susannah, era imposibil.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de ei, bine? Nu-ți bate cu capul cu asta.

– Permite-mi măcar să te ajut să urci treptele, se încăpățână ea.

Când încercă să-l ia de braț, se eliberă din strânsoarea ei, îngrozit de gândul că fiica lui iubită se putea afla fie și numai pentru o clipă în preajma acelor indivizi.

– Nu e treaba ta, așa că nu te băga!

Protestul lui vehement o făcu să tresară.

– Bine, fie.

Quentin vru să-și ceară scuze, dar se opri. Era important ca de data asta să nu o lase să-și bage nasul în treburile lui.

Începu să urce încet scările, oprindu-se la fiecare pas ca să-și tragă sufletul. La naiba cu Sir Lachlan Ross și cu prostiile lui! De ce nu voia să-l lase odată în pace?

Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă din clipa în care Ross pusese piciorul pentru prima oară în Londra. Tânărul baron venise să ceară ce credea că i se cuvenea de drept familiei lui și clanului Ross, dar Quentin îl alungase, hotărât să nu dezvăluie niciodată secretele întunecate ale trecutului său lui Ross sau oricui altcuiva.

De atunci, ajunsese să plătească amarnic pentru tăcerea lui. Tânărul acela impertinent, șeful clanului, luase străzile cu asalt sub identitatea de Năpastă Scoțiană. Ross încerca, de fapt, să-i forțeze mâna lui Quentin. Orice prieten de-al lui Quentin care ajungea în Scoția era jefuit, primind asigurări că avea să fie despăgubit de Lord Duncannon. Cu toate că fiecare dintre prietenii lui își primise banii înapoi, era umilitor că nu putea să le explice de ce fuseseră jefuiți, nu fără să rîdice întrebări la care refuza să răspundă.

Quentin îndura povestea asta de cinci ani, sperând că Ross avea să se plictisească în cele din urmă de acest joc. După care Ross avusese neobrăzarea să-l jefuiască chiar pe omul lui Quentin când acesta mergea să depună banii de pe arendă. Pentru numele lui Dumnezeu, arendele acelea reprezentau jumătate din veniturile lui! În ritmul ăsta, individul avea să-l aducă la sapă de lemn. Așa că îl angajase pe Sikeston, un gest pe care deja ajunsese să îl regrete.

Quentin intră în biroul său, cercetând îndelung chipurile sumbre ale bărbaților adunați acolo.

– Ți-am spus să nu vii niciodată în casa mea!

– Nu am avut de ales, spuse Sikeston. Trebuia să fugim de ei.

– De cine? întrebă contele.

– De oamenii lui Sir Lachlan. Sunt pe urmele noastre de când am fugit de pe pământul lui Ross.

Pământul lui Ross. La naiba! N-ar fi trebuit să le spună niciodată cine credea că era cu adevărat Năpastă.

– Planul era să-l prindeți și să-i dați o mamă de bătaie ca să mă lase odată în pace. Nu să vă luați la harță cu oamenii lui.

– La naiba, am încercat! zbieră Sikeston. Dar n-a mușcat momeala, oricât aur am risipit noi prin diferite hanuri, lăudându-ne că suntem prieteni.

– Credem că are un complice, adăugă alt bărbat. Cineva din Londra, care îi cunoaște pe prietenii dumitale și care îi spune pe cine să atace și când.

– Sau poate că nu e atât de prost încât să se lase păcălit de o adunătură de proști ca voi! răbufni Quentin.

Ar fi trebuit să angajeze niște oameni mai pricepuți, dar unde să-i găsească? Abia dacă reușise să dea de ei.

– Nu a fost ușor nici când am intrat pe pământul lui. Oamenii lui nu par să știe că el însuși este Năpastă Scoțiană, spuse Sikeston. Îl venerează cu adevărat, sunt gata să-și dea viața pentru el. Nici nu am putut să ne dăm seama unde își petrece nopțile, pentru că nu stă pe proprietate lui. E ca o fantomă, se strecoară peste tot, intotdeauna înconjurat de oamenii săi...

– Tocmai de aceea nu am apelat la autorități. Pentru că este protejat de clanul lui.

Oricât de convins ar fi fost Quentin că Ross era Năpastă, nu avea să-i fie ușor să dovedească acest lucru. Având în vedere că Ross era vecinul lui, autoritățile aveau să-și închipuie că era vorba despre o dispută legată de proprietate. Și nu voia să riște ca acestea să înceapă să investigheze și să descopere adevărul.

– Să înțeleg că nu ați reușit să-l ademeniți.

– Ba da, spuse Sikeston. Dar numai pentru că am reușit să îl șantajăm pe unul din clanul lui ca să ne spună unde e ascuns. Și totul s-a dus pe apa sâmbetei după ce i-am luat urma.

– De ce? Și-a pus clanul pe voi? întrebă Quentin furios.

– Nu. I-am dat o mamă de bătaie, cum ne-ați poruncit, zise Sikeston, uitându-se cu coada ochiului la oamenii săi. Dar...

– Nu te mai codi, spune odată! răbufni Quentin.

– L-am omorât, milord. Sir Lachlan Ross este mort.

Contele rămase câteva clipe fără cuvinte, simțind cum se învârte camera cu el. Oare chiar auzise bine?

– L-ați omorât?

– Nu a fost vina noastră, zise alt bărbat. Ne-am năpustit asupra lui pe pod, iar el era înarmat cu un cuțit. Dacă Johnny nu i-ar fi dat cu măciuca în cap...

– O măciucă! urlă Quentin înfigându-se în Sikeston. Ți-am spus că voiam doar să-i dați o mamă de bătaie, atâta tot!

– Da, milord, știu, dar nu ați fost acolo. Ross e un munte de om, știe să se lupte. Ba chiar a fost soldat, lucru pe care ați uitat să-l menționați când ne-ați angajat.

Quentin se temuse că nu aveau să accepte dacă nu le-ar fi spus totul. Se uită lung la Sikeston, încercând să se calmeze.

– Vrei să spui că lovitura la cap l-a omorât?

– Dacă nu l-a omorât lovitura, sigur a murit înecat. După ce l-am lovit, a căzut peste pod, direct în lac, zise Sikeston. N-a ieșit la suprafață nici măcar o dată.

Quentin simți fiori pe șira spinării.

– Și trupul lui?

– Oamenii lui erau în apropiere, așa că nu am îndrăznit să rămânem să vedem dacă i-au descoperit trupul în apă. Dar nu avea cum să supraviețuiască, era deja leșinat când a căzut în apă.

Quentin se cufundă într-un scaun, copleșit de rezultatul acțiunilor sale. Indivizii aceștia comiseseră o crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Ross avea o mamă care depindea de fiul ei și un clan care avea nevoie de el!

– Să înțeleg că membrii clanului și-au dat seama că voi l-ați ucis, spuse el pe un ton răgușit. Iar acum i-ați adus direct la mine.

– Nu, milord. Am fost atenți să nu fim urmăriți, dar trebuie să fugim din Londra înainte să ne găsească. Așa că avea nevoie de restul banilor promiși.

Quentin se înfioră. Ar fi dat orice să nu-i plătească după ce săvârșiseră o astfel de crimă, dar nu avea de ales. Dacă indivizii aceia aveau să le sufle vreo vorbă oamenilor lui Ross despre cine era cu adevărat în spatele acestei întâmplări, era mort.

Dar cel puțin vrajba dintre cele două familii se sfârșise. Quentin reușise să păstreze secretele îngrozitoare ale familiei sale, iar Ross dusese adevărul în mormânt.

Năpastă Scoțiană avea să-l lase în pace o dată pentru totdeauna.

Capitolul 1

Edinburgh, 20 august 1822

Dragul meu văr,

Sunt îngrijorată de când am aflat că Venetia vrea să vină în vizită în Scoția. Da, am citit în ziare că Năpastă Scoțiană a fost ucis acum trei luni după o altercație cu Sir Lachlan Ross, în urma căreia au murit amândoi. Cu toate acestea, având în vedere disputa dintre conte și Năpastă Scoțiană, m-aș simți mai liniștită dacă aș ști că trupul acestuia a fost găsit.

Cu drag, a ta verișoară îngrijorată,

Charlotte

– Mamei i-ar fi plăcut la nebunie evenimentul acesta, îi spuse Venetia mătușii sale, Maggie Douglas, vicontesa de Kerr. Stăteau amândouă la rând, așteptând să fie anunțate la balul mascat organizat de Highlander Celtic Society, fiind destul de aproape ca să audă cimpoaiele din interiorul Assembly Rooms din Edinburgh.

– Nu-i așa că-ți plac și ție tartanul, dansurile strathspeys, costumele și...

– Și străzile aglomerate, mâncarea scârboasă și hanurile acelea mizere? completă mătușa Maggie, dându-și ochii aceia verzi peste cap.

Nepoata ei avea ochii în aceeași nuanță.

– Chiar deloc. Spre deosebire de tine și de sora mea, când încă era în viață, prefer confortul pe care poate să mi-l ofere Londra. N-am închis un ochi de când am ajuns aici.

– Așadar, sforăitul pe care îl aud noapte de noapte vine din bagajele noastre? o tachină Venetia.

– Ai grijă ce spui, sau o să ajungi să dormi pe partea aia mai tare a saltelei!

Venetia începu să râdă.

– Iartă-mă! Ai fost foarte drăguță că ai acceptat să-mi faci pe plac.

Adevărul era că hanul în care înnoptaseră era cu adevărat îngrozitor, dar avuseseră noroc să găsească ceva liber. Fiecare dormitor, mansardă și pivniță fuseseră deja ocupate de mulțimea care dăduse năvală în Edinburgh pentru a lua parte la prima vizită a unui monarh britanic în Scoția în aproape două secole. Dar Venetia era mulțumită de camera lor mizerabilă. Așteptase șaisprezece ani să se întoarcă în Scoția și nu avea de gând să lase să-i strice plăcerea o pernă turtită și o saltea cu cocoloașe și nici măcar o însoțitoare care ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Venetia o luă de mână pe mătușa ei, făcând un pas în față.

– Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt că ești cu mine! Altfel, nu aș fi reușit niciodată să-l conving pe tata să mă lase să vin.

– Eu tot nu pot să cred că a fost de acord. Cum ai reușit să-l convingi?

– Oh, știu eu cum să-l iau pe tata! A trebuit doar să-i fac o mică promisiune.

– Și anume?

– Că o să accept o cerere în căsătorie anul viitor, răspunse ea cu zâmbetul pe buze.

– Draga mea, dar nu vorbim despre o mică promisiune. Și cine este norocosul?

– N-am nici cea mai vagă idee. Probabil un bărbat care să nu mi se pare insuportabil.

Și un bărbat care primea aprobarea doamnei Charlotte Harris și a misteriosului ei văr Michael, cel care îi furniza în mod regulat informații despre bărbații din înalta societate celei care îi fusese profesoară Venetiei.

– Tata se teme că nu-mi voi găsi niciodată un soț, îi explică Venetia.

Adevărul era că și ea începuse să-și facă griji în această privință.

– O domnișoară ca tine o să aibă întotdeauna pretendenți, îi spuse mătușa ei, făcând un semn cu mâinile împodobite cu bijuterii.

– Nu lipsa pretendenților îl îngrijorează pe tata. Ci lipsa mea de interes pentru oricare dintre ei.

Venetia îi făgăduise mamei să nu se căsătorească niciodată cu un bărbat care să nu-i trezească simțurile, orice ar fi însemnat asta. Când o pusese să-i promită acest lucru, mama ei nu făcuse referire la tatăl Venetiei, dar fata se întreba adesea dacă nu cumva chiar el fusese motivul acelei dorințe.

– Ai pe cineva în minte? întrebă mătușa ei.

– Nu, răspunse fata oftând, dar sper să găsesc pe cineva în Scoția, departe de vânătorii de avere și de lorzii aceia plicticoși. Visez la un voinic scoțian, cu un nume venerabil, unul care trăiește și respiră aerul din Highlands...

– Asemenea personajelor din baladele acelea pe care le citești cu atâta interes, zise mătușa ei iritată.

– De ce nu? se apără Venetia. Nu am dreptul la un scoțian adevărat, care să mă ducă la conacul lui din Highlands și să trăim ca un cuplu fericit?

– Draga mea, dar tu nu ai nimic scoțian în tine.

– Nu este adevărat! răbufni ea insultată.

– Tu ești o fată crescută după normele britanice, prea rafinată ca să trăiești într-o țară în care o serată se rezumă la o sticlă de whîsky și o bătaie soră cu moartea. Nu ai rezista nici măcar o zi cu acest *voinic scoțian* fără să-ți vină să-i dai una în cap cu sticla de băutură.

Poate că mătușa ei avea dreptate, dar nici în Anglia nu se simțea în largul ei. De fiecare dată când își pierdea cumpătul, oamenii îi spuneau scorpia scoțiană sau scoțiana arogantă.

Iar de fiecare dată când tatăl ei exagera cu paharele, ea trebuîa să le explice celor din jur ce spunea bărbatul. De parcă ar fi fost străini, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar cel mai mult o enerva superioritatea cu care englezii se uitau la bieții lor vecini scoțieni, o atitudine pe care până și Maggie și-o însușise după atâția ani de căsnicie cu un englez. Venetia se uită urât la mătușa ei, care nici măcar nu băgă se seamă.

– Adevărul e că ai costumația perfectă ca să atragi un soț precum eroul din balade, zise femeia, ridicându-și masca de mătase albă ca să vadă mai bine rochia cea simplă a Venetiei. Scoțienii din Highlands o venerează pe Flora MacDonald.

– Mi se pare normal. Doar ea a fost cea care l-a salvat pe Bonnie Prince Charlie.

– Da, dar tot nu văd de ce se încăpățâna să se îmbrace precum fiica unui fermier.

– Pentru că *era* fiica unui fermier, replică Venetia, ridicându-și și ea masca de mătase de la ochi. Și să știi că nu mi-a fost deloc ușor să găsesc rochia potrivită, așa că nu mă face să mă simt prost.

Din fericire, ea și Flora aveau părul negru ca abanosul și pielea albă, așa că semănau.

– Măcar te prinde culoarea. Îți stă bine în roșu.

– Și tu arăți bine, îi spuse Venetia cu un zâmbet răutăcios. Cine se presupune că ești?

– Nu fi obraznică! Ar trebui să te bucuri că am făcut efortul ăsta. Dacă nu m-ar fi obligat colonelul acela nebun, n-aș fi pus piciorul în sala asta.

Colonelul Hugh Seton era una dintre gazdele balului și, cum apăruse la han la scurt timp după sosirea lor, pentru Venetia era limpede că bărbatul acela era îndrăgostit până peste cap de mătușa ei.

– E cam insistent, nu-i așa?

– Insistent? pufni mătușa ei. E nebun de legat. Ce a fost în capul celor de la Celtic Society să pună un ofițer de cavalerie să organizeze un astfel de bal? Numai Dumnezeu știe cât prost gust o să ne fie dat să vedem în seara asta. Mă aștept să văd scaune în formă de șa, zise ea, încruntându-se la Venetia, care râdea cu poftă. Vrei să-mi spui și mie ce ți se pare atât de amuzant?

– Dumneata! reuși Venetia să spună printre hohote de râs. După câte mi-ai povestit ieri, am crezut că-l simpatizezi. Mi-ai spus că fiica lui e o fată incântătoare.

– Și chiar așa este, dar nu mulțumită lui. Este meritul lui Charlotte Harris, zise mătușa. Pentru numele lui Dumnezeu, nebunul ăla mi-a dat o palmă peste fund la plecare! exclamă ea, dar roșeața din obraji îi dădu Venetiei de înțeles că nu era chiar atât de ofensată precum pretindea. Bărbatul acesta este exemplul perfect al scoțianului voinic din Highlands. Diavolul ăsta neobrăzat se comportă ca și cum ar fi de vârsta fiicei lui!

Dar mătușa ei se opri când ajunseră în capătul treptelor, după care îi șopti ceva la ureche servitorului, care le anunță:

– Doamna cu Mască și Flora MacDonald!

Nimeni din sala de bal nu ridică privirea, cu excepția unui tânăr înalt de lângă ușă, care își îndreptă imediat atenția spre ele după ce servitorul le anunță „numele". Abia dacă aruncă un ochi spre Maggie, dar pe Venetia o cercetă din cap până-n picioare, după care ridică paharul spre ea.

Bunele maniere britanice impuneau să păstreze distanța față de străinul acela. Dar era vorba despre un străin deosebit de *atrăgător* și, la urma urmei, ea era deghizată. În plus, judecând după tartanul lui, cel mai probabil voia să fie Bonnie Prince Charlie pentru Flora.

Așa că îl salută cu o mișcare scurtă din cap și îl cercetă îndelung. În ciuda constituției musculoase și a cicatricei de pe frunte, avea

un aer regal. Purta peruca albă cu o demnitate regală, afișând o postură dreaptă și distantă, demnă de un monarh.

Dar ochii căprui, care se ascundeau în spatele măștii de mătase neagră erau departe de a fi distanți, păreau înflăcărați și ciudat de familiari. Înainte să apuce să se mai gândească la asta, mătușa Maggie o trase spre zona de primire și spre colonelul Seton.

– Ah, ați ajuns! exclamă colonelul, luând-o pe Venetia de mână, părând să le recunoască, în ciuda măștilor.

Colonelul văduv arăta foarte bine în seara aceea costumat în Robert Bruce. Cu părul cărunt, trupul de soldat și ochii de un albastru strălucitor, era chipeș pentru un bărbat de peste 40 de ani.

Colonelul aruncă o privire în spatele ei și spuse pe tonul lui mereu vesel:

– Lady Venetia, mă bucur că ai venit! Mă bucur foarte tare.

– Domnule colonel, îi șopti ea. Nu uita că nu ai voie să-mi dezvălui adevărata identitate până la final.

– Vai de mine, ai dreptate! Ce prostie din partea mea, nu-i așa? Nu o să se mai întâmple, Flora.

Ea începu să râdă.

– Presupun că nu contează. Sunt sigură că sunt o mulțime de Flora MacDonald și Bonnie Prince Charlie pe aici.

– Ba nu. E adevărat, avem mulți prinți, dar *tu* ești singura Flora, zise el, șoptindu-i în mare taină: Celelalte doamne preferă costumele mai încărcate. Colonelul își îndreptă apoi atenția spre Maggie, pe care o întâmpină cu un zâmbet jovial. Precum cel pe care îl poartă prietena dumitale. În cine a venit costumată, mai exact? Ieri nu mi-ai dezvăluit nimic despre costumul ei.

– Prietena mea este o regină, minți Venetia.

– Care dintre ele? insistă el.

– Haideți, domnule colonel, zise mătușa ei pe un ton sec. E evident că sunt...

– Foarte încântată să se afle aici, se grăbi să continue Venetia. Amândouă suntem încântate.

– Minunat! exclamă contele. Ai întrebat-o despre excursia de mâine în Holyrood Park?

– Da, și a acceptat încântată.

– Nu aș spune chiar încântată, mormăi mătușa Maggie.

– Poftim? întrebă colonelul Seton, venind mai aproape de ea.

– A spus: „Mulțumim pentru invitație, domnule". Când mătușa ei pufni, Venetia adăugă: Sunt sigură că mâine orașul o să fie pustiu,

fără alte activități programate pentru sosirea regelui, așa că o să ne prindă bine o plimbare.

– Minunat! Dar ești sigură că nu vreți să vizitați capela Rosslyn?

– Nu, i-o tăie mătușa ei. I-am promis tatălui Venetiei să nu plecăm din Edinburgh.

Venetia oftă. Ajunseseră acolo la bordul unei corăbii, așa că abia dacă apucase să vadă împrejurimile. Dar tatăl ei încă rămăsese cu gândul la Năpastă Scoțiană și nu avea de gând să o lase pe fiica lui să fugă cu vreun voinic scoțian.

– Atunci rămâne stabilit, spuse colonelul vesel, mergem în Holyrood Park. După picnic, urcăm până la Arthur's Seat. Priveliștea de acolo este spectaculoasă, cu toate că drumul nu o să fie deloc ușor, zise el, luând-o de mână pe mătușa Maggie. Jur să vă ofer sprijin la fiecare pas!

– Domnule, nu am nevoie de sprijinul dumitale, răspunse femeia, roșie în obraji, eliberându-și mâna. Și nici nu ți-am dat permisiunea să fii atât de familiar cu mine.

Râsul lui jovial dădu de înțeles că nu era câtuși de puțin afectat de cuvintele ei.

– Ai dreptate, Maiestate. Sper că nu o să fiu executat pentru impertinența mea, îi șopti el Venetiei.

– Nu mă provoca! zise Maggie, după care se întoarse spre Venetia. Vino, draga mea, ținem oamenii în loc.

Venetia o urmă râzând. De îndată ce părăsiseră linia de întâmpinare, ii spuse:

– Colonelul e pe urmele tale.

– Dumnezeu să mă ajute! pufni mătușa ei, deși avea o sclipire în ochi.

– E chiar simpatic. Venetia aruncă o privire în jurul ei și făcu semn spre ceilalți invitați mascați, care se învârteau într-un val de tartane și rochii splendide. Vezi? În ciuda temerilor dumitale, este un bal minunat, festiv și scoțian, dar de bun-gust.

– Fără îndoială, ceilalți membri ai comitetului au respins ideile lui ciudate, răspunse ea.

Se opriră amândouă lângă o coloană.

– Sper doar că a crezut că s-a gândit să amenajeze și un salon pentru doamne. Simt nevoie să mă odihnesc puțin. Tu ești bine?

– Da. O să rămân aici.

– Foarte bine, mă întorc imediat. Vezi să nu plutească spre tine un erou din balade, o tachină femeia.

Venetia îi aruncă o privire usturătoare. De ce să nu plutească?

– Dansul nu e chiar atât de rău, nu-i așa? se auzi o voce răgușită în spatele ei.

Venetia se întoarse și se trezi față în față cu Bonnie Prince Charlie de mai devreme. Că tot vorbeau despre eroi de baladă... Încercă să nu se holbeze la el, dar era și mai masiv de aproape și nu avea nimic în comun cu Bonnie Prince Charlie cel firav.

– Iertați-mă, cu *mine* vorbeați?

Bărbatul îi zâmbi.

– Da. V-am văzut încruntată și m-am întrebat dacă nu cumva dansul nu vă este pe plac.

– Nicidecum, spuse ea cu un zâmbet cuceritor. Ador dansul scoțian.

– Ah, atunci este din cauza tartanului. Poate că nu vă place kiltul.

– Departe de mine gândul acesta. Kiltul este partea mea preferată. Orice bărbat ar trebui să îl poarte.

– Orice bărbat? zise el, făcându-i semn spre un domn burtos, care își arunca picioarele păroase prin aer. Chiar și *el?*

Venetia se abținu să nu râdă.

– Da, poate că aveți dreptate.

– Ar trebui să le transmitem lui și regelui să nu mai încerce să fie în pas cu moda.

– Oh, am auzit despre kiltul regelui! Să înțeleg că l-ați văzut deja. Chiar este ținuta Maiestății Sale pe atât de hidoasă pe cât se zvonește?

– Nu aș ști să vă spun. Ieri am ajuns în oraș, știu doar ce am citit în ziare.

– Și eu la fel, zise ea oftând. Dar am auzit că poartă pantaloni de culoarea pielii pe sub kilt.

Venetia îi văzu ochii strălucitori în spatele măștii.

– Așadar, dumneata preferi alternativa?

Dumnezeule, chiar îi spusese asta? Însă Venetia fu atrasă de îndrăzneala lui. Se simțea tenantă să fie la fel de nechibzuită, cum nu și-ar fi permis niciodată cu lorzii englezi.

– Nu în cazul Maiestății Sale. Sincer, cred că ar trebui să renunțe la kilt. Dar alți domni cu siguranță pot să practice vechile tradiții, zise ea, uitându-se lung la genunchii lui dezgoliți.

Bărbatul începu să râdă.

– Mă bucur să aud asta, îi zise el pe un ton cuceritor, care îi înmuie picioarele. Acum știu de ce erai atât de încruntată mai devreme,

continuă el in șoaptă. Încercai să-ți dai seama care dintre domni practică vechile tradiții.

– Nicidecum! exclamă ea, neștiind dacă să izbucnească în râs ori se fie scandalizată.

– Ți-l imaginai cumva pe rege în pantalonii lui roz?

– Nu, nici gând. Dacă ții neapărat să știi, zise ea, incercând să găsească o scuză bună, încercam să-mi dau seama ce melodie se aude la cimpoi. Am o pasiune pentru cântecele scoțiene, îmi place să le colecționez, zise ea pe un ton trufaș. Sper să-mi văd colecția publicată într-o bună zi.

Bărbatul continuă se cerceteze ringul de dans.

– Un gest admirabil.

– Chiar crezi asta? Majoritatea bărbaților sunt de părere că domnișoarele respectabile nu au ce căuta intr-o afacere așa de vulgară cum ar fi activitatea editorială.

– Nu am dreptul să mă impotrivesc, zise el uitându-se lung la ea. De ce? Să înțeleg că soțul dumitale nu este de acord?

– Nu sunt căsătorită, rosti ea afișând un zâmbet șiret.

– Ah, am înțeles. Atunci părinții nu sunt de acord.

– E adevărat, tata crede că e prostie, dar o tolerează, zise ea, fluturându-și evantaiul. Presupun că dumneata crezi că nu ar trebui să fie de acord.

– Din contră, cred că tinerele domnișoare ar trebui să aibă mai multă libertate.

– Chiar așa?

Doamna Harris le avertizase intotdeauna în privința bărbaților care susțineau libertatea femeilor, deoarece asta însemna adesea că nu-și doreau altceva decât ca femeile să fie libere *cu ei*. Totuși, bărbatul acela nu părea a fi un vânător de avere. Și nici nu avea de unde să știe cine era ea, deci ce motive ar fi avut să-i vâneze averea?

– Dumneata îi permiți astfel de libertăți soției? întrebă ea curioasă.

– Aș face-o, răspunse el. Apoi murmură: Dacă aș avea o soție.

Venetia simți fiori pe șira spinării. Ce prostie să se simtă atrasă de un simplu străin! Era din pricina costumului său minunat, atâta tot. În kiltul acela, arăta exact ca un voinic scoțian.

Dar era ceva mai mult. Ochii aceia căprui cu reflexii aurii i se păreau atât de cunoscuți...

– Domnule, oare ne-am întâlnit până acum?

– Flora, nu-ți amintești? M-ai ajutat să fug din ghearele britanicilor după Culloden, o șicană el, deși chipul lui era prea serios pentru veselia și agitația din jurul lor.

– De fapt, vreau să întreb dacă ne-am întâlnit vreodată în realitate.

– Nu am de unde să știu, nu-i așa? zise el, după care îi șopti: Asta, dacă nu vrei să-mi spui cine se ascunde cu adevărat în spatele acestei măști.

– Spune-mi dumneata primul, îi ceru ea.

– Nici nu mă gândesc, zise el râzând. Nu am de gând să risc să nu mai stai de vorbă cu mine după ce mă prezint.

Ce bărbat viclean!

– Și ce te face să crezi că sunt genul de femeie care respectă toate regulile? întrebă ea pe un ton la fel de șiret.

– Modul în care vorbești și în care te comporți. Manierele dumitale rafinate, zise el, coborându-și privirea spre buzele ei, iar Venetia tresări. Faptul că ești atât de nerăbdătoare să afli cine sunt cu adevărat după tot ce am vorbit.

– Ce prostie, zise ea, făcând abstracție de sâmburele de adevăr din cuvintele lui. Colonelul te-a invitat la acest bal, iar asta înseamnă că sunteți prieten. Și mă îndoiesc că e prieten cu oricine.

– Să zicem că am fost invitat de Celtic Society. Ai încredere în prietenii lor?

– Absolut. Am participat la evenimentele lor din Londra, știu că sunt oameni respectabili.

– Poate că acolo ne-am văzut, zise ea uitându-se lung la el.

– Poate, repetă el, dar zâmbetul lui îi dădu de înțeles că nu era deloc pe aproape.

– Sau poate că... Venetia făcu un pas în spate, cercetându-l din cap până-n picioare.

Părea prea manierat pentru un scoțian de rând. Fie era un domn respectabil, fie un ofițer, fie ambele. Adevărul era că avea o alură militară, ca să nu mai vorbim despre cicatricea aceea...

– Ai făcut parte din regimentul Highland?

– Nu, răspunse el, încordat, ceea ce îi dădu de bănuit că probabil se apropia de adevăr.

– Asta ar explica multe, continuă ea.

Ofițerii regimentului Highland participau adesea la seratele din Londra. Iar costumul lui părea făcut dintr-o uniformă, cu straturi

de piele și o centură care nu semăna deloc cu ce ar fi purtat în realitate Bonnie Prince Charlie.

– Nu este cazul, repetă el. Bună întrebare, dar nu...

– M-am întors, se auzi glasul mătușii Maggie în mulțime. Se opri în fața lui Bonnie Prince Charlie, uitându-se lung la el. Domnule, vă cunosc cumva? Îmi păreți atât de cunoscut!

– Și mie! exclamă Venetia. Îmi amintește de cineva.

– De Sir Alasdair Ross, spuse mătușa ei. Ți-l mai aduci aminte, draga mea, pe baronul care locuia aproape de voi? Are aceiași ochi, același maxilar. Baronul a murit de mult, dar poate că sunt înrudiți.

– Da, din câte știu eu, așa este, spuse eroul ei de baladă cu un zâmbet forțat. Rude îndepărtate.

– Poate nu chiar atât de îndepărtate. Mi se pare că îi semeni atât de bine, încât ai putea fi copilul lui, zise mătușa Maggie fără să îl scape din ochi. Știu că a avut un fiu. Ți-l amintești, Venetia? Aveai doar opt pe atunci, dar...

– Nu l-aș putea uita niciodată pe Lachlan Ross.

Asta era! Bărbatul acela îi amintea de băiatul care o poreclise Mândra Prințesă.

De-a lungul anilor, se gândise adesea la el. Ultima oară când îl văzuse pe moștenitorul baronului acesta era un băiat de șaisprezece ani, prea răzvrătit ca să se preocupe de o fată simplă ca ea. Așa că își păstrase mândria, prefăcându-se că nu îi păsa și făcând comentarii răutăcioase la adresa vestimentației și comportamentului său provincial.

Dar, în secret, îl adorase. Adora trupul lui înalt și puternic, părul de culoarea zahărului ars și atitudinea lui sălbatică.

Probabil tocmai asta ajunsese să-l bage în mormânt.

– Mătușă Maggie, și el e mort. Am citit în ziare despre înmormântarea lui. Năpastă Scoțiană l-a omorât.

– Mare păcat că a murit atât de tânăr! Domnule, presupun că ai auzit și dumneata despre...

– Da, am auzit, o întrerupse el. Cum vi s-a părut până acum Edin...

– Nu știu ce a fost în mintea băiatului să se încurce cu Năpastă Scoțiană, continuă mătușa ei. Au găsit vreodată trupul ticălosului?

Însoțitorul lor le răspunse cu un zâmbet forțat, de parcă nu ar fi vrut să discute cu doamnele un astfel de subiect neplăcut.

– Presupun că trupul lui e undeva în mare. Mă îndoiesc că o să-l găsească vreodată, zise el, coborându-și privirea. Doamnă, adevărul e că speram să dansez cu nepoata dumitale...

– Oh! exclamă mătușa Maggie. Iar eu vorbesc ca o moară stricată. Femeia îl analiză din cap până-n picioare, se arătă mulțumită de ce văzu, după care spuse: În regulă, dar vreau să facem cunoștință oficial după ce o să dăm măștile jos.

– Desigur, zise el, oferindu-i brațul Venetiei cu același foc arzător în privire. Pot să am onoarea?

Venetia simți o căldură care îi invadă trupul.

– Plăcerea e de partea mea.

– Distracție plăcută! îi ură mătușa.

După ce se îndepărtară de ea, el îi spuse:

– Țin să te avertizez că au trecut luni întregi de când nu am mai dansat. Nu o să mă descurc prea bine.

Venetia îl privi surprinsă.

– Și atunci de ce mi-ai invitat la dans?

– Pentru că îmi place provocarea, răspunse el cu o privire întunecată, care o lăsă cu un nod în gât. Și încep să cred că tu s-ar putea să fii o adevărată provocare.

Acestea fiind spuse, o conduse pe ringul de dans.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

Nu-ți face griji pentru Lady Venetia. Autoritățile sunt sigure că individul acela, Năpastă Scoțiană, este mort. Câțiva prietenii bogați de-ai lui Lord Duncannon au călătorit în Scoția în urmă cu o lună și nu le-a ieșit nimeni în cale. Fata e în siguranță în Scoția, așa cum ar fi în Anglia.

Al tău văr și prieten,

Michael

Sîr Lachlan Ross și-ar fi dorit să vină cu un răspuns mai bun de atât, dar nu putea recunoaște că o invitase la dans ca să pună punct acelei discuții enervante. Din păcate, acum trebuia să îndure o întreagă sută de dansuri.

Muzica începu, iar Ross se forță să se miște, încercând să ignore coastele încă nevindecate și durerea din coapsă. Chiar dacă unii pași îl făcură să tresară de durere, era mai bine decât să o asculte pe Lady Kerr vorbind despre familia lui, riscând să-i dejoace planurile. Cum reușise vicontesa să observe asemănarea dintre el și tatăl său? Și cum se făcea că până și Lady Venetia îl recunoscuse? Purta perucă și mască, pentru numele lui Dumnezeu! Asta, pe lângă faptul că nici una din ele nu-l mai văzuse de ani întregi.

Era crucial să nu fie recunoscut, altfel planul lui avea să se ducă pe apa sâmbetei. Mama lui și clanul său se zbătuseră din greu să ascundă faptul că încă era în viață, organizând chiar și o înmormântare falsă pentru el. Nu-și permitea să riște totul ridicându-se brusc din mormânt ca să danseze cu Lady Venetia Campbell.

Cu Lady Venetia Campbell cea frumoasă. Dumnezeule, adevărul era că nu se așteptase la asta! Ultima oară când o văzuse, era un tânăr deșirat, iar ea – o răsfățată palidă. Și-o amintea îmbrăcată în rochiile ei de satin și dantelă, uitându-se de sus la el și certându-l pentru

că nu se comporta precum viitorul moștenitor al lui clanului Ross. Iar el îi răsplătise îngâmfarea ignorând-o.

Doar că, de data aceasta, nu mai era chip să o ignore. Chiar și îmbrăcată precum fiica unui moșier, frumusețea ei senzuală ar fi putut corupe și un sfânt. Iar el, un adevărat păcătos, simțea cum fierbea de fiecare dată când îl întâmpina cu surâsul acela ispititor. De fiecare dată când se învârtea în ritmul dansului...

Dumnezeule, când devenise așa de romantic? Trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Cu toate că nu împărțise niciodată patul cu o fată așa de frumoasă ca ea. Trăise întotdeauna înconjurat de clanul lui și probabil că nimic nu avea să se schimbe până când nu își alegea o soție.

Dar mai întâi trebuia să rezolve lucrurile cu Duncannon.

La o întoarcere, se sprijini pe piciorul rănit și simți o durerea înțepătoare de la genunchi până la șold, care îl făcu să scrâșnească din dinți. Mai grav era că Venetia stătea cu ochii pe el, încercând să-și dea seama de ce dansa atât de rîgid.

La naiba, nu era doar frumoasă, ci și inteligentă, cu privirea ei iscoditoare și cu întrebările viclene. Ba chiar ghicise că făcuse parte din regiment! Mare minune că nu-i deconspirase deja întregul complot!

Spera că nu făcuse o greșeală venind la bal. Dar, ca planul de a doua zi să funcționeze, fata trebuia să se simtă confortabil în preajma lui.

Planul era simplu: venea acolo în seara aceea și se împrietenea cu Mândra Prințesă, pe care și-o imaginase ca fiind o debutantă insipidă. Îi stârnea interesul, și astfel avea să-i fie mai ușor să o răpească a doua zi. Doar că fata aceea nu era câtuși de puțin insipidă, iar el nu izbutise să facă altceva decât să îi trezească amintirile și să-i stârnească brusc curiozitatea.

Știa cum să abordeze o fată insipidă, ba chiar o făcuse în perioada în care fusese Năpastă. Trebuia doar să adopte un ton ferm și o privire severă. Știa ce avea de făcut. Dar una era să își impună autoritatea asupra unor astfel de fete și cu totul altceva avea să fie să o răpească pe fiica șireată a lui Duncannon din Holyrood Park, în mijlocul unui oraș în care se aflau jumătate din lorzii și magistrații din Scoția. În cazul ei, trebuia să fie mult mai atent.

El clătină din cap. Cum reușise Venetia să nu mai fie o fată insipidă după ce învățase la o școală simandicoasă și după ce petrecuse atâția ani învârtindu-se în înalta societatea?

Și de ce naiba se făcuse atât de frumoasă? Auzise că era drăguță, dar nimeni nu îl avertizase că părul ei strălucea ca mătasea neagră la lumina lumânărilor sau că buzele ei erau atât de cărnoase încât toți bărbații ar fi dat orice să le traseze cu vârful limbii...

Rată un pas, se blestemă și aproape că își pierdu echilibrul când ateriză pe pîciorul rănit. Iar durerea aceea usturătoare îi aminti de ce era acolo.

Disputa aceasta dintre el și tatăl fetei nu avea de-a face cu ea. Dar trebuia să se folosească de Venetia ca să se răzbune. Era important să nu uite acest lucru. Pentru că, odată ce avea să afle cine era cu adevărat, știa că urma să se năpustească asupra lui ca o pisică sălbatică. Nu exista nici o cale de împăcare între el și familia lui Duncannon. Din fericire, dansul se încheie inainte să se facă de râs. Se îndepărtată de ringul de dans, iar Ross se uită după mătușa fetei. O văzu alături de colonelul Seton și hotărî să-i lase mai mult timp singuri.

Lachlan încetini pasul.

– Ești din Edinburgh? o întrebă el.

– Sunt din Londra. Dar am copilărit în Highlands.

– Și de ce ai plecat de aici?

Oare câte îi spusese tatălui ei?

– Mama a murit, iar tata nu a putut suporta să rămână în Scoția fără ea.

Așadar, Duncannon nu îi spusese absolut nimic. Nici nu era de mirare, fiindcă bărbatul acela era prea laș ca să-i mărturisească fiicei sale că își abandonase responsabilitățile.

– Să înțeleg că tatăl tău nu a venit în Scoția cu tine? întrebă el, deși știa deja răspunsul.

– Nu. A promis să nu mai calce niciodată în Scoția și nu are de gând să-și încalce jurământul, nici măcar pentru asta. Am reușit cu greu să-l conving să mă lase să vin. De aceea trebuie să mă întorc degrabă in Anglia după bal, zise ea suspinând, uitându-se lung la ringul de dans. Seara aceasta este singura mea șansă să descopăr adevărata Scoție în această călătorie.

– *Adevărata* Scoție? mormăi el, fără să se poată abține. Balul aceasta e adevărata Scoție la fel de bine cum sunt eu sunt adevăratul Charlie. Walter Scott a pus la cale toată prostia asta pentru vizita regală, cu oamenii din Lowlands îmbrăcați în tartan, în timp ce jumătate dintre cei din Highlands au fost alungați din oraș pe motiv că sunt scandalagii.

Aruncă o privire spre ringul de dans și simți cum i se întoarce stomacul pe dos când îi văzu pe moșierii aceia dansând în kilturile lor. În timp ce oamenii lor fugiseră în America să nu moară de foame, moșierii dansau.

– Nimeni nu vrea să-l sperie pe regele englez cu o demonstrație de altercații, zise el cu amărăciune. Sau să îi pună în gardă pe scoțienii din Londra, care nu vor altceva decât să simtă gustul de la țară.

– Domnule, adevărul este că nu știi nimic despre scoțienii din Londra. Dacă ar fi după mine, m-aș muta mâine în Highlands, zise ea iritată. Dar în timp ce voi, bărbații, puteți să faceți ce vreți, noi, femeile, nu putem umbla după bunul nostru plac. Nu înainte de căsătorie.

– Da, ai dreptate. La naiba, habar n-avea cum să vorbească cu o domnișoară ca ea. Iartă-mă pentru ce am spus! Câteodată, dragostea pentru pământul natal mă face să spun prostii.

Din fericire, fata îi acceptă scuzele. După care conversația se duse din nou pe apa sâmbetei când îl întrebă din nou despre el.

– Și tu ești din Highlands?

La naiba! Dar din moment ce deja părea să fi ghicit...

– Da. Aici m-am născut, aici am crescut, zise el, după care se grăbi să schimbe subiectul înainte ca fata să apuce să-l întrebe de unde era mai exact. Se pare că însoțitoare ta se ceartă cu colonelul Seton.

Venetia își îndreptă privirea spre ei.

– Ar trebui să merg să o salvez. Susține sus și tare că nu-l simpatizează.

– Chiar așa?

– Eu cred că problema este că îl simpatizează prea tare.

Perfect. Asta avea să simplifice situația.

– Atunci ar trebui să îi lăsăm să se cunoască mai bine.

Nici nu se punea problema unui nou dans de vreme ce abia reușise să îl ducă pe primul la bun sfârșit.

– Dacă vrei, aș putea să-ți arăt decorurile pentru balul de joi seară, zise el, făcând semn spre o perdea din apropiere, din tavan până în podea. Acolo e o ușă ascunsă, care duce într-o sală de bal care nu este folosită în seara asta. Vrei să ne aventurăm?

O fată bine crescută ca ea ar fi trebuit să-l refuze, dar era limpede că ar fi vrut să meargă. Asta l-ar fi ajutat mai mult a doua zi.

Poate că trebuia să o convingă.

– Pot să înțeleg dacă nu ți se pare potrivit. O domnișoară așa de rafinată ca tine...

– Nicidecum, se grăbi ea să spună pe un ton hotărât, care îl înfierbântă. Îl luă imediat de braț. După tine!

Câteva clipe mai târziu, se aflau în cealaltă sală de bal, uitându-se la slujitorii care decorau candelabrele cu tartan și aranjau canapele din damasc auriu pe podiumul îngust din mijlocul încăperii, ca regele cel corpolent să aibă unde să se odihnească între dansuri.

– E minunat! exclamă ea, cu ochii ei verzi strălucind în spatele măștii. Mulțumesc că mi-ai arătat acest salon înainte să se umple de oameni, zise ea cu un zâmbet care îi încălzi sufletul.

Lachlan trase adânc aer în piept, simțind o înțepătură în coaste.

– Mă bucur că sala de bal a trecut de inspecția ta, izbuti el să spună.

Doar că tonul lui tensionat îi șterse ușor zâmbetul de pe buze.

– De-abia aștept să văd totul pregătit vineri, zise ea, jucându-se cu evantaiul. Presupun că iei și tu parte la bal?

– Nu, spuse el pe un ton sec. „Nici eu, nici tu."

– Oh, șopti ea, iar în clipa aceea el își regretă imediat cuvintele repezite.

Acum probabil își imagina că nu era atât de important pentru că nu fusese invitat, dat fiind faptul că nobilii primeau astfel de invitații mult râvnite. În calitate de șef al clanului său, cu siguranță ar fi fost invitat dacă lumea nu l-ar fi crezut mort. Doar că mândria lui blestemată îl făcu din nou să vorbească.

– Trebuie să mă întorc în nord.

– Unde mai exact în nord? întrebă ea curioasă.

– Mă îndoiesc că ai auzit vreodată de locul acela, zise el, știind că trebuia să se ferească de subiectele primejdioase. Își îndreptă privirea spre arcadă. Au scos ferestrele pentru ca oaspeții să poată ieși în curte. Vrei să vezi ce au construit acolo?

– Ar fi minunat, mulțumesc, răspunse ea cu o privire fermecătoare.

Lachlan simți cum începe să-i bată inima mai tare.

„Ai grijă, băiete, controlează-te! Doar nu vrei să o sperii."

Încercând să ignore atingerea ei delicată pe brațul lui, o conduse în curtea întunecată, unde mai mulți stâlpi de lemn pictați susțineau un cort de trandafiri și pânză albă. Se strecurară înăuntru, într-un spațiu îngust și intim.

– Proprietarul unui teatru a poruncit să se picteze mai multe decoruri cu peisajul rural din Highlands, zise Lachlan. Apoi vor da pânza la o parte ca să le dezvăluie în fața tuturor.

O simți uitându-se lung la el.

– Pare că știi multe despre organizarea balului. Ești prieten cu proprietarului teatrului?

– Cunosc destui oameni în Edinburgh, răspunse el evaziv.

– Presupun că ți-ai făcut mulți prieteni în armată, zise ea pe un ton iscoditor.

– Ți-am spus că nu am făcut parte din nici un regiment, replică el încordat.

– Nu te cred, continuă ea cu mâinile în șolduri. Aș putea să jur că ți-ai adaptat costumul din uniforma unui ofițer de regiment.

La naiba!

– Am împrumutat-o de la un prieten soldat.

– Înțeleg, pufni ea. Și cum se face că haina îți vine ca turnată? Tot de la prietenul tău soldat ai împrumutat ținuta militară? Și tendința asta de a vorbi despre altercații și inspecții?

La naiba, nici măcar nu-și dăduse seama cât de mult se trădase! Era important să schimbe subiectul înainte ca ea să-și dea seama cine era cu adevărat.

– Știu de ce ești atât de dornică să mă vezi ca pe un ofițer, zise el, făcând un pas spre ea. Nu mă vezi ca pe un aristocrat, și doar un ofițer sau un lord ar fi o alegere potrivită pentru o domnișoară așa de sofisticată ca tine.

– Nu am pretins niciodată că sunt o domnișoară sofisticată, zise ea sfidătoare. Poate că sunt o simplă modistă.

– Dacă zici tu, chicoti el. De-aia te comporți ca o regină și îți petreci zilele colecționând balade, cum fac modistele.

Venetia începu să râdă.

– Bine, m-ai prins. Nu sunt modistă. Dar să știi că tot aș putea să mă trag dintr-o familie simplă.

– Care a fost invitată la bal? zise el zâmbind. De ce nu vrei să recunoști că faci parte din înalta societate?

– Nu am de gând să spun nimic până ce nu recunoști că ești soldat, zise ea, după care făcu ochii mari. De-aia îmi amintești de Lachlan Ross! Și el s-a înrolat în regiment. Obișnuiam să mi-l imaginez în uniformă...

În clipa aceea, Lachlan o sărută – un sărut scurt, pe fugă, doar ca să-i închidă gura. Ce altceva ar fi putut să facă? Nu putea să o lase să observe și alte asemănări.

Când se retrase, Venetia îl privi cu respirația întretăiată.

– Domnule... ce crezi... ce crezi că faci?

– Vreau să mă conving că ești o domnișoară de societate, spuse el apucând-o de talie. Pentru că sunt anumite lucruri pe care o lady respectabilă nu mi le-ar permite niciodată.

– De unde știi ce ți-ar putea permite o lady? Respirația ei fierbinte îi trezi simțurile. Unele sunt mai nechibzuite decât altele, mai ales când se trezesc în brațele unui soldat cuceritor...

De data aceasta o sărută îndelung, lipindu-și buzele de gura ei, savurându-i răsuflarea caldă și simțind-o cum se înfiora în strânsoarea lui.

Visase la clipa aceea toată noaptea. Nu pentru că era fiica lui Duncannon sau pentru că ea era cheia viitorului clanului său, nici măcar pentru că era atât de frumoasă. Ci pentru că venise îmbrăcată ca Flora MacDonald, chiar dacă asta însemnase să poarte un costum mai simplu decât al celorlalte doamne. Și pentru că obișnuia să colecționeze balade scoțiene. Pentru că îndrăznise să sugereze că domnii ar trebui să umble goi pe sub kilturile lor. Nu avea cum să-i țină piept unei astfel de femei. Mai ales știind că, odată ce avea să afle că era dușmanul ei, urma să îl privească furioasă și cu o ură sălbatică. Așa că, înainte să se ajungă la asta, trebuia să o guste, să o atingă, să vadă cât de departe putea să ajungă cu ea.

Chiar dacă avea să regrete mai târziu.

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Sunt sigură că ai dreptate în privința lui Lady Venetia. Lady Kerr este o doamnă responsabilă, așa că probabil nu am de ce să-mi fac griji. M-am liniștit citind cuvintele tale.

A ta prietenă recunoscătoare,

Charlotte

În toți acești ani în care fusese curtată, Venetia acceptase sărutările ocazionale. Dar nici unul nu fusese ca acesta. Dumnezeule, la asta se referîse mama ei când îi spusese să-și aleagă un bărbat care să-i trezească simțurile! Se simți copleșită cu totul – sunetul slab al favoriților care se frecau ușor de pielea ei, mirosul lui masculin, buzele surprinzător de moi care îi dezmierdară gura până când simți că avea să leșine în brațele lui dacă nu se oprea odată. După care o făcu, iar lucru aceasta o îndureră.

– Ești atât de dulce, îi șopti el printre buze, făcând-o să se înfioare cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Probabil din cauza asta, când îi acoperi din nou gura, îl lăsă să facă un lucru de neimaginat. Îi permise să-i exploreze gura cu limba, ca un tâlhar în goana după aur. Și, oh, ce senzație ciudată și atât de plăcută, mult mai plăcută decât i-o descriseseră prietenele ei căsătorite! Nici un bărbat nu îndrăznise vreodată să facă una ca asta, iar dacă ar fi făcut-o, l-ar fi pus la locul lui.

Dar cu el ar fi vrut ca sărutul acela să dureze la infinit – mângâierile neînduplecate ale limbii îi făcură inima să bată cu putere. Șampania pe care o gustase de pe buzele lui o făcu să se simtă de parcă ar fi împărțit același pahar, de parcă ar fi fost beată de dorință. Ce nebunie minunată!

Îi veniră în minte învățăturile doamnei Harris: să nu săruți niciodată un bărbat necunoscut, să fii atentă la vânătorii de averi,

să nu te pierzi cu firea în întuneric! Dar alese să le ignore, sperând că masca ei avea să o protejeze.

Tânjea să fie o eroină de baladă, să-și dea întâlnire pe furiș, în miez de noapte cu iubitul ei, furându-i sărutări, stârnind dorința care sălășluia în inima ei de atâta vreme, disperată să iasă la lumină. Așa că îl lăsă să-i dezmierde gura, incolăcindu-și limba în jurul limbii ei din nou și din nou.

După care începu să o atingă, apucând-o strâns de talie, cu o posesiune șocantă. Ce palpitant! Și ce periculos! Chiar dacă știa că avea să regrete mai târziu, acum...

Simți cum i se înmoaie picioarele, așa că își aruncă brațele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el – doar ca să-și țină echilibrul. Atâta tot. Chiar nu exista un alt motiv.

Doar că el știa că nu era așa.

– Ai grijă ce faci! Sau o să mă provoci să fiu mai nesăbuit de atât.

Mai nesăbuit? Venetia ardea de nerăbdare să descopere ce însemna asta, ce pierduse până atunci. Își încolăci și mai strâns brațele în jurul lui.

– Credeam că voi, ofițerii, sunteți disciplinați ca să fiți nesăbuiți, îi șopti ea.

El începu să o sărute cu ardoare pe bărbie, pe gât.

– Încă încerci să-ți dai seama cine sunt? o întrebă el, plimbându-și limba pe gâtul ei. Chiar nu vrei să renunți?

„Niciodată."

– Îți spun cine sunt dacă îmi spui și tu cine ești.

– Deja știu mai multe despre tine decât crezi.

– Chiar așa? zise ea, desprinzându-se de el.

.Așadar, chiar se cunoșteau! Avusese dreptate.

– Da, răspunse el, ochii strălucindu-i în spatele măștii. Ești o fată șireată, care nu a fost sărutată îndeajuns de bine până acum sau destul de des pentru a se abține să nu-și facă singură probleme. Asta ești tu.

Răspunsul lui o enervă și mai tare.

– Nu la asta mă refeream, o știi prea bine. Domnule, să știi că ești un nerușinat!

Venetia dădu să plece, dar el o prinsese de taliei, râzând și trăgând-o înapoi la pieptul său.

– Credeam că ai decis deja că sunt soldat, milady.

– Sunt o mulțime de soldați nerușinați pe lumea asta, replică ea, încercând să ignore trupul lui fierbinte în spatele ei. Și văd

că în continuare presupui că sunt o lady de rang înalt chiar dacă eu nu am confirmat și nici nu am infirmat această ipoteză.

– Chiar așa? întrebă el, râzându-i în ureche. Exact așa reacționează o lady de rang înalt când nu-i convine ceva.

Se enervă și mai tare când el sugeră că putea fi o aristocrată nesfătată.

– Nu e cazul să presupui că știi ce sunt doar pentru că te-am lăsat să mă săruți.

El începu să îi mângâie gâtul, șoptindu-i la ureche:

– Un lucru știu sigur despre tine. Îți place să-ți asumi riscuri. După care o întoarse din nou cu fața spre el și se aplecă asupra ei. Și mie la fel.

De data asta o sărută cu și mai multă înverșunare, iar ea îi răspunse cu aceeași pasiune. Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Un voinic scoțian necunoscut o trăsese în brațele lui, iar ea îl primise bucuroasă. Ar fi trebui să se întoarcă în sala de bal. Să știe că nu avea de gând să-l lase să facă ce voia cu ea. Doar că nu-l putea opri. Pentru că și ea voia să fie cu el. Iar cortul acela magic părea atât de diferit de lumea reală, încât simți că trebuia să se bucure de moment. Să îl savureze pe deplin. Să îl lase din nou să o sărute cu limba.

– Lady Venetia? se auzi o voce din sala de bal. Unde ești?

Venetia tresări și se eliberă din strânsoarea scoțianului. Dumnezeule, cineva îi prinsese în flagrant! Oare ar fi fost mai bine să rămână ascunsă? Rămase acolo, ținându-și respirația.

Încă nu știa ce să facă atunci când Bonnie Prince Charlie făcu un pas în spate și își coborî brațele pe lângă corp. Exact la țanc, căci persoana care vorbise mai devreme dădu pânza la o parte, ridicând lumânarea să vadă mai bine. Iar la lumina lumânării, îi zări chipul.

La naiba, era colonelul Seton! Măcar nu îi găsise îmbrățișați. Colonelul aruncă o privire spre partenerul ei, după care o încolți cu privirea.

– Lady Kerr te caută de ceva timp.

– Bonnie Prince Charlie a vrut să-mi arate decorațiunile pentru bal, se grăbi ea să spună.

– Cred că ar fi mai bine să te întorci la mătușa ta, zise colonelul Seton pe un ton poruncitor, luând-o pe nepregătite. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul.

Dumnezeule, nu voia să-i facă probleme scoțianului ei!

– Nu a făcut nimic rău. Nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa, domnule? zise ea, aruncându-i o privire rugătoare, ceea ce se dovedi

a fi o greșeală, căci de îndată ce îi întâlni chipul simți cum i se înmoaie genunchii.

– Exact, nu am făcut nimic rău, spuse el pe un ton seducător.

Dumnezeule mare, ar fi dat orice să se arunce în brațele lui!

– Lady Venetia, spuse colonelul, nu vreau ca mătușa dumitale să-și facă griji în privința ta.

– Da, aveți dreptate. Mulțumesc pentru dans, domnule, îi spuse ea scoțianului voinic.

– Plăcerea a fost de partea mea, răspunse. Pe deplin.

După care Venetia se grăbi să plece, abia ținându-se pe picioare. Lachlan o văzu trecând pe sub arcadă, cu sângele fierbându-i în vene și cu bărbăția doritoare pe sub kilt. Își pierduse mințile, altfel cum să o sărute așa? Fata aceea ar fi fost în stare să seducă orice bărbat.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură.

– Sunt perfect de acord cu tine, îi spuse Seton, aruncând o privire după Venetia, să se asigure că rămăseseră singuri. Crezi că e bine ce ai făcut?

– Da. Știu exact ce am făcut.

Slavă Domnului că Seton nu fusese martor la sărutul acela! Altfel, i-ar fi fost limpede că Lachlan mințea. Un asemenea sărut îl luase pe nepregătite. Nici o altă femeie nu îi tulburase așa de tare, nici măcar fosta lui logodnică, Polly, care îl părăsise pentru un om bogat.

Nu, Venetia nu semăna deloc cu Polly cea sfioasă. În ciuda faptului că era cea mai elegantă femeie pe care o văzuse vreodată, Venetia avea o fire pasională, cum nu mai cunoscuse pe nimeni până atunci. Femeie aceea îl făcuse să își piardă mințile.

Dar sărutările ei ar fi putut să seducă pe oricine, iar trupul ei se simțise atât de bine în brațele ei, încât că ar fi dat orice să o pună la pământ și să...

„Încetează!"

Oricât de arzătoare ar fi fost sărutările ei, nu aveau cum să fie împreună. O femeie ca ea nu era pentru el. Iar în următoarele zilele, chiar ea avea să-i amintească acest lucru.

– Aproape că mi s-a oprit inima când am văzut că ai ieșit pe ușă cu fiica lui Duncannon, îi spuse Seton. Ați dispărut atât de mult timp, încât am crezut că ai hotărât să fugi cu ea chiar în seara asta.

– Înconjurat de magistrați în camera vecină și cu orașul plin de soldați și de sergenți? pufni Lachlan. Cum să crezi una ca asta? Cred că nici măcar n-aș putea să o scot din oraș. Dar mâine toți soldații vor fi la Portobello Sands și astfel voi putea să atac.

Eu am rămas cu mentalitatea mea de ofițer, zise Seton. Dușmanul trebuie anihilat când e prins la înghesuială. Am uitat că Năpastă trebuie să fie mai atent...

- Ține-ți limba, șuieră Lachlan! Năpastă a murit, ai uitat? Și trebuie să rămână mort pentru toți, mai ales pentru Duncannon și familia lui.

- Că tot veni vorba, ce crezi că ai de câștigat punând-o în gardă pe mătușa fetei? întrebă Seton. Poți să fii sigur că acum Lady Kerr o să fie cu ochii pe tine.

- Am vrut să-ți dau șansa de a te apropia de ea. Astfel, ai mai multe șanse să apeleze la tine după dispariția nepoatei sale, zise el, vrând să iasă din cort. Ba chiar ți-am făcut treaba mai ușoară.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Seton îl prinse de braț.

- Sper să ai dreptate. Altfel, o să ajungem la spânzurătoare.

Lachlan îi aruncă o privire tăioasă.

- Dacă te-ai răzgândit, spune-mi! Ți-am spus deja că nu am nevoie de ajutorul tău.

- La naiba, nu m-am răzgândit, răspunse el, cu mândria lui de soldat. Spre deosebire de Duncannon, eu îmi țin promisiunile.

- Nu ai nici o datorie față de mine...

- Nu am nici o datorie față de tine după ce m-ai apărat de ticălosul acela blestemat care voia să-mi taie gâtul în Aviemore? Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc?

- Mâine să faci ce ai promis și suntem chit, îi spuse el, aruncând o privire în sala de bal.

- E totul gata? Știe cineva despre planul nostru?

- Nu-ți face griji, îl asigură Seton. M-am ocupat de tot. Mă așteptam să ai mai multă încredere în mine.

- Am încredere în tine, jur! Dar una e să scoți informații de la fiică despre prietenii lui Duncannon care călătoresc prin Scoția, ca să mă ajuți pe mine și e cu totul altceva să mă ajuți să răpesc o femeie. Pentru binele fiicei tale, e important ca nimeni să nu știe despre legătura dintre tine și Năpastă Scoțiană.

- Nu-ți mai face griji pentru mine și pentru Lucy, îi zise el. Îngrijește-te de tine. Nu uita că Duncannon o să meargă la autorități odată ce o să-și dea seama că nu ești mort.

- Ca să riște viața fiicei sale? Nu o să facă una ca asta. În plus, știe că e vinovat, tocmai din acest motiv nu a apelat deja la autorități. O să încerce să rezolve singur problema, la fel cum a făcut-o când

i-a trimis pe oamenii aceia să mă ucidă. Iar atunci o să-l oblig să-și recunoască vina.

– Eu tot sunt de părere că ar fi trebuit să mergi la ziare...

– De ce, ca să mă acuze că mint? Ai uitat că nu am nici o dovadă? Trebuie să am martori ca să pot recupera ce ni se cuvine de drept mie și clanului meu. Sunt în stare de orice.

Dar Seton nu trebuia să știe cât de departe voia să meargă.

– Dacă ți se pare prea riscant, înțeleg. Pot să mă descurc fără tine.

– Nu am de gând să mă răzgândesc, îi spuse Seton, bătându-l pe umăr. Aștept doar să-mi trimiți câteva sticle din whisky-ul acela la care lucrezi cu tovarășii tăi și o să mă declar mulțumit, zise el, ieșind in curte. Acum, ar trebui să mă întorc la oaspeții mei înainte să trimită pe cineva după mine. Iar tu ar trebui să-ți iei tălpășița.

– Cum ai de gând să le explici lui Lady Kerr și lui Lady Venetia că am plecat înainte de demascare? strigă Lachlan după el.

– O să le spun că te-am dat afară pentru că ai venit neinvitat și mi-ai deranjat oaspeții.

Lachlan dădu ochii peste cap.

– Chiar crezi că o să reușești să le convingi? Să știi că nu ești un actor prea bun.

– Am reușit să o conving pe Lady Kerr că o simpatizez, nu?

– Doar pentru că așa este, i-o tăie Lachlan. Din câte am văzut, atenția ta pare să o deranjeze pe doamnă. Trebuie să fii mai subtil dacă vrei să-i intri pe sub piele.

– Nu vreau să-i intru pe sub piele și să... dădu el să spună, dar se opri, uitându-se urât la Lachlan. Dispari, ticălosule! Nu-ți bate capul cu mine și cu Lady Kerr. Îngrijește-te de tine și de domnișoara ta!

– Ce vrei să spui?

– Fiica lui Duncannon parcă e scoasă dintr-un tablou. Ce făceați voi doi acolo, pe întunerîc? îl luă Seton la rost.

– Nimic rău, minți Lachlan.

Ceva ce nu trebuia să se mai repete. Pentru că nu voia să-și facă un obicei periculos din a o săruta pe Venetia. Viața lui era deja cât se poate de primejdioasă.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Îți înțeleg perfect îngrijorarea. Te sperie ideea că două doamne neînsoțite ar putea pleca la drum doar alături de servitorii lor de vreme ce tu nu ești atât de nechibzuită să călătorești fără un bărbat care să te protejeze.

Vărul tău,

Michael

În dimineața de după bal, Venetia tocmai transcria o baladă nouă, când cineva bătu la ușa camerei lor, iar mătușa Maggie se duse să deschidă. Nici măcar nu o auzi din cauza regimentelor care mărșăluiau.

După ce stătu de vorbă cu servitorul, femeia o întrebă:

– Ești gata de plecare? Colonelul Seton a venit să ne însoțească la plimbare.

– Pot să termin de transcris acest ultim verset?

– Desigur. Mă duc să-i țin companie, zise mătușa Maggie îndreptându-se spre ușă, dar se opri brusc. Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic aseară între tine și individul acela, Bonnie Prince Charlie? Mi s-a făcut rău după ce colonelul ne-a spus că a venit la bal fără invitație. Câtă îndrăzneală!

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunse Venetia cu un surâs forțat. Chiar dacă ar fi vrut să îi povestească mătușii despre întâlnirea secretă cu voinicul scoțian, știa că aceasta nu ar fi fost niciodată de acord cu sărutările în întuneric cu un străin.

Un străin destul de cutezător, după spusele colonelului, cu toate că le spusese că nu îl cunoștea. Ciudat. Venetia ar fi putut să jure că se știau.

– Întreb pentru că îmi pari tristă, insistă mătușa.

– M-am visat la Braidmuir, atâta tot, zise ea suspinând. Mi-e atât de dor de locul acela! Mi-aș dori măcar să mergem în vizită.

Nu mai văzuse moșia de mulți ani.

– Știu, draga mea, încercă femeia să o liniștească, sunt singură că într-o bună zi vei ajunge din nou acolo. Dar nu de data aceasta, zise ea netezindu-și rochia albastră. Ei bine, mă duc să stau de vorbă cu colonelul. Nu întârzia mult!

Mătușa ei ieși din cameră, iar Venetia coborî privirea în notițele sale. Chiar se visase la Braidmuir. Dar, mai mult decât atât, îl visase pe Lachlan Ross.

În visul ei, îi auzise pe părinții ei certându-se atât de tare, încât fugise de acasă, adăpostindu-se în valea răcoroasă învecinată cu moșia familiei Ross, acolo unde îi plăcea lui Lachlan să pescuiască. Îl găsise și pe el acolo, dar părea atât de schimbat! Era mai înalt, mai în vârstă, mai bine făcut – semăna cu voinicul scoțian din seara trecută. Tot uita că voinicul ei era rudă îndepărtată cu Ross. Însă lucrul acesta și asemănarea dintre el și Lachlan erau singurele lucruri pe care cei doi le aveau în comun. Lachlan îi disprețuise dintotdeauna pe locuitorii din Highlands și nu i-ar fi primit niciodată în casa lui. Și chiar dacă amândoi fuseseră în armată, la fel se întâmplase în cazul multor bărbați din Highlands. Fusese singura modalitate de a menține tradițiile precum purtarea tartanului în anii aceia în care astfel de obiceiuri fuseseră interzise în Scoția.

Deși îl văzuse pe Lachlan îmbrăcat în kilt, știa că îl disprețuise dintotdeauna, numindu-l o prostie inventată de...

„Walter Scott a inventat toată prostia asta."

Inima ei se opri o secundă. Și voinicul ei spusese asta seara trecută. Dacă, printr-o minune, chiar era vorba despre Lachlan? Dacă ziarele făcuseră o greșeală? Așa s-ar fi explicat de ce i se păruse atât de cunoscut, de ce ajunsese să-l viseze.

Însă era imposibil. Se gândea că era vorba despre Lachlan pentru că nu voia să accepte faptul că era mort. Ea, mătușa Maggie și bărbatul acela chiar vorbîseră despre moartea lui Lachlan. Dacă ar fi fost vorba despre însuși Lachlan, și-ar fi dezvăluit identitatea, nu? Cel mai probabil, eroul ei era exact cum se temea ea, un soldat sărac lipit pământului, fără nici o perspectivă, dar unul care știa să sărute. Un vânător de avere. Dacă ar fi fost să-l întâlnească față-n față, la lumina zilei, și să-l cunoască cu adevărat, probabil ar fi rămas dezamăgită de el, așa că era mai bine să și-l scoată din minte.

Odată ce coborî din cameră și porniră cu toții spre parc în trăsura colonelului, ii fu mai ușor să nu se mai gândească la el. Cine ar fi stat să-și bată capul cu vânătorii de avere într-o astfel

de zi de vară, înconjurați de o priveliște minunată? În timp ce se apropiau de parc, zări în depărtare Salisbury Crags, iar aerul acela rece îi încălzi inima rece. Abia aștepta să urce dealurile. Se opriră pentru un picnic lângă lacul Duddingston de unde zări, cu răsuflarea tăiată Arthur's Seat înălțându-se deasupra lor, ca o bucată din Highlands plonjând în mijlocul orașului Edinburgh. Era acasă.

Savurară somon afumat, brânză cremoasă și pâine neagră, râzând la poveștile colonelului Seton despre aventurile lui în străinătate. Băgă de seamă că mătușa Maggie nu era tocmai nepăsătoare la avansurile bărbatului, iar Venetia era dornică să-i ajute. Își dorea cu disperare un soț bun pentru mătușa ei. Astfel, după ce Maggie se duse să-și ia bastonul pentru plimbare din trăsură și îl observă pe colonel urmărind-o cu privirea, Venetia se abținu cu greu să nu zâmbească larg.

– Mătușa dumitale e cea mai frumoasă femeie pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată, zise el.

– Chiar așa? răspunse ea, încercând să pară nonșalantă de dragul mătușii.

– Crezi că ar putea fi vreodată interesată de un bătrân soldat ca mine? întrebă el, pe tonul unui comandat care deja pregătea planul de bătaie.

Venetia încercă să nu schițeze nici un surâs.

– Da, aș spune că ai o șansă.

Mai mult decât o șansă dacă acționa cu prudență.

– Dar trebuie să fii răbdător. Mătușii mele îi ia ceva timp să se apropie de cineva.

– Vrei să mă ajuți? Soldații ca mine nu prea știu cum să se comporte în preajma unei femei frumoase. Dar cred că, dacă aș putea să rămân singur cu ea...

– Desigur. Sunt gata să te ajut.

– Perfect, rosti el, aruncând o privire spre munte. Am un plan.

– Ce anume?

– Stai liniștită, o să fie bine, îi spuse el, bătând-o ușor pe mână. Nu e ușor să-i faci curte unei femei care se încăpățânează să se ascundă în spatele nepoatei sale.

Venetia începu să râdă.

– Așa e.

După prânz, porniră spre Arthur's Seat. Traversară ușor pădurea de mesteceni din jurul lacului Duddingston, dar curând încetiniră pasul. Slavă Domnului că venise îmbrăcată comod, cu o pelerină

de lână, mănușile ei Limerick și ghetuțele din piele, pentru că fură nevoiți să se cațăre peste mai mulți bolovani. Cu toate acestea, Venetia savură plimbarea, iar pălăria de paie o protejă de soarele strălucitor.

Tocmai ce traversaseră cel din urmă deal înainte să ajungă în vârf, când colonelul Seton se opri brusc și exclamă:

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Venetia cu adevărat speriată, când îl văzu prăbușindu-se la pământ.

Colonelul își scoase cizmele ca să-și examineze călcâiul.

– O veche rană de război, zise el, tresărind când își masă piciorul. Nu ar fi trebuit să mă aventurez la un astfel de drum, dar am vrut să vă arăt priveliștea aceasta spectaculoasă.

– Așa sunt bărbații, se încăpățânează să le facă pe toate, mormăi mătușa ei, apropiindu-se de el să-l ajute. Ia să vedem ce s-a întâmplat!

– Nu e nevoie, mă simt bine, îi spuse el cu zâmbetul pe buze, după care încălță din nou cizma și se ridică în pîcioare. Dar scoase din nou un țipăt de durere și se prăbuși pe jos.

– Nu te mai încăpățâna atât! protestă Maggie. Stai locului, iar eu merg cu Venetia după trăsură.

– Trăsura n-o să poată urca până aici, spuse el oftând. Trebuie să aduceți un cal. Deși aș putea să mă sprijin de voi și să cobor într-un picior...

– Nici nu se pune problema, se grăbi Venetia să spună, înțelegând planul colonelului. Mă duc eu să aduc calul. Mă întorc degrabă.

– Vin cu tîne, zise mătușa ei.

– Ba nu, nu avem cum să venim amândouă călare. Merg eu, iar dumneata rămâi aici cu domnul colonel.

Mătușa Maggie nu se arătă deloc încântată, dar știa că nepoata ei avea dreptate.

– Bine, draga mea. Dar te rog să fii atentă, bine?

– Desigur, răspunse ea.

Venetia porni degrabă spre trăsură, dar odată ce se făcu nevăzută, încetini pasul. Ar fi fost păcat de toate eforturile colonelului Seton.

Coborî muntele, visând cu ochii deschiși la viitoare căsătorie dintre mătușa Maggie și colonelul Seton. Fiica lui, Lucinda, avea să fie tare încântată. Nunta avea să fie în Edinburgh, așa că Venetia voia să-l convingă pe tatăl ei să o lase să se întoarcă în Scoția.

Contemplând la astfel de scenarii încântătoare, aproape că ajunse la poalele muntelui. Odată ce intră în pădurea care înconjura lacul, un bărbat necunoscut ieși din spatele copacilor, iar Venetia tresări speriată.

Nu era nimic ciudat, văzuseră mai mulți oameni plimbându-se prin parc, dar expresia de pe chipul lui o puse în gardă. Și nici ținuta lui – mantia maronie, pantaloni umflați și cizmele Hessian – nu o lacu să se simtă mai liniștită.

Neliniștită, aruncă o privire în jur și constată că zona aceea din parc era momentan pustie. Mai rău era că bărbatul părea să se îndrepte chiar spre ea.

După care îi recunoscu mersul greoi, și inima începu să-i bată cu putere. Era înalt și avea aceeași bărbie ca a eroului ei. Bărbatul își dădu pălăria jos în semn de salut, iar ea îi zări cicatricea de pe frunte. Venetia răsuflă ușurată.

– Bună ziua, domnișoară. Nu știu dacă mă recunoști fără costum...

– Cum să nu te recunosc?

Doar că nu lipsa măștii era problema. În lumina zilei, fără mască pe față, semăna și mai mult cu...

Venetia îl privi fix. Culoarea ochilor, forma sprâncenelor și trăsăturile erau aceleași. Da, chiar dacă avea părul mai scurt, doar până la umeri, nuanța aceea de șaten era precum a lui...

– Lachlan?

Expresia șocată de pe chipul lui îi adeveri bănuielile.

– Lachlan Ross! exclamă ea. *Chiar* trăiești!

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Constat din nou că îmi atribui niște gânduri care nici măcar nu mi-au trecut prin minte. De ce nu ar putea două femei să plece la drum însoțite doar de slujitorii lor? Trăim alte timpuri. Tâlharii sunt tot mai puțini în zona asta. Tind să cred că femeile ar trebui să se teamă mai mult de hoții de buzunare din Londra decât de scoțienii de ispravă din părțile acestea.

A ta verișoară supărată,

Charlotte

La naiba, sperase ca fata să nu-l recunoască atât de ușor! Plănuise să se prezinte cu un nume fals și să o ademenească spre trăsura lui, povestind despre întâlnirea de seara trecută. Doar că acum nu avea încotro și trebuia să vină cu un plan nou.

Mare păcat că nu putea să o arunce peste umăr și să fugă cu ea, dar tocmai zări un grup de oameni ieșind din pădure și îndreptându-se spre dealuri. Parcul era plin de oameni, nu putea să riște să o audă cineva țipând și să-i sară în ajutor.

Nu avea decât să-i facă jocul ca să o prindă în capcană. Ceea ce însemna că era nevoit să îi explice cum reușise să învie în mod miraculos. Sau pur și simplu să schimbe subiectul.

– Da, sunt în viață, răspunse el, punându-și pălăria pe cap și prefăcându-se că cercetează văzduhul după dușmani. Vrei, te rog, să vorbești mai încet? Nu vreau să afle nimeni că trăiesc.

Probabil că un astfel de secret îi stârni interesul, pentru că îl întrebă în șoaptă:

– De ce? Și cum se face că ești în viață când eu am citit în ziare că...

– Da, da, știu, zise el, aruncând o privire spre grupul de oameni care trecu pe lângă ei. Hai mai bine să stăm de vorbă între patru ochi. Am putea să ne plimbăm prin pădure.

– Oh, am uitat! Iartă-mă, dar trebuie să ajung degrabă la trăsura colonelului Seton.

Venetia își continuă drumul spre pădure, cu Lachlan pe urmele ei. Ce ușor avea să fie să o prindă în capcană!

– Acolo i-ai lăsat pe prietenii tăi? o întrebă el, aparent neștiutor.

– Nu, trebuie să merg călare înapoi pe deal. Eram în drum spre coline, când domnul colonel s-a prefăcut rănit la picior, așa că acum trebuie să se întoarcă doar călare.

– Spui că s-a prefăcut rănit?

Venetia începu să râdă.

– Da, tind să cred că se preface doar ca să rămână singur cu mătușa mea. De vreme ce pe mine mă încântă foarte tare ideea ca ei doi să fie împreună, n-am avut încotro decât să-i fac jocul și să plec după cal.

– Nu ești îmbrăcată corespunzător, îi spuse el, o să-ți ia mult să pregătești calul. Dă-mi voie să te duc cu trăsura mea.

– Dar n-o să putem urca până acolo cu trăsura.

– Nu pe partea aceasta a dealului, pe cealaltă parte drumul spre vârf e mai accesibil, minți el.

– Chiar așa? întrebă ea neîncrezătoare. Ești sigur?

Lachlan zâmbi.

– Majoritatea oamenilor nu știu despre drumul acela. Trăsura mea e chiar acolo, în spatele copacilor, dă-mi voie să te conduc. Colonelul s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, spuse el oferindu-i brațul.

– Mă îndoiesc, spuse ea râzând, dar acceptă să îl ia de braț. Dar presupun că nu strică să păstrăm aparențele.

– Exact, zise el, luând-o de mână. Și astfel am ocazia să fiu singur cu tine, chiar dacă doar preț de câteva clipe.

Venetia se lumină la față.

– Vai de mine, Lachlan, mă bucur așa de tare că ești în viață!

El se simți vinovat, știind că în scurt timp nu avea să mai fie de aceeași părere.

– Dar trebuie să-mi spui cum... începu ea.

– Nu încă, nu vreau să ne audă cineva.

Ceea ce spera să se întâmple cât de curând. Trupul său deja era îndurerat după călătoria de săptămâna trecută. Abia aștepta să nu mai fie nevoit să se prefacă, chiar dacă asta însemna că avea să-l disprețuiască. În ciuda durerii înțepătoare din coapsă, grăbi pasul, ignorând

privirea ei iscoditoare. Stătea cu ochii în patru după alți oamenii, fiindcă era important să nu arate ca o răpire.

– De unde știi de drumul spre munte? întrebă ea.

– Am făcut școala în Edinburgh.

– Am uitat. Poate că nu ți-a servit la nimic, îl șicană ea. Te-ai întors acasă la fel de sălbatic ca la plecare.

Cuvântul acela, sălbatic, îi ridică sângele în cap. Îl auzise de atâtea ori rostit de tatăl lui în copilărie.

– De unde știi cum eram eu când am plecat la școală? Era doar o copilă.

– Așa e, dar am auzit fel de fel de povești. Și îmi amintesc cum erai când te-ai întors.

– Știu, zise el încruntat. M-ai insultat spunându-mi că sunt un sălbatic murdar.

Spre surprinderea lui, Venetia începu să râdă.

– Doar pentru că te purtai urât cu mine, spunându-mi că ai lucruri mai bune de făcut decât să stai după o *prostuță* ca mine.

– Vreî să spui că nu m-ai văzut niciodată ca pe un sălbatic murdar?

Venetia se îmbujoră, iar Lachlan simți cum i se învolburează sângele în vene.

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite, dar reuși să spună:

– Ei bine, erai o simplă copilă. Fetele au fel de fel de fantezii.

Venetia probabil că simți ceva ciudat în tonul vocii lui, pentru că deveni mai încordată.

– Lachlan? zise ea pe un ton brusc preocupat.

– Da?

– Cum se face că azi ești aici în același timp cu noi?

La naiba, începea să-și dea seama! Dar, slavă Domnului, trăsura era aproape. Grăbi pasul, recitând povestea gata pregătită.

– Ieri, după ce Seton m-a izgonit de la bal, am aflat unde stai. V-am urmărit în dimineața asta, sperând să pot sta de vorbă cu tine între patru ochi, după care a apărut Seton, așa că mi-am dat seama că nu am încotro decât să te prind când ești singură.

Odată ajunși lângă trăsură, răsuflă ușurat.

– Iată trăsura mea, zise el, după care îi strigă birjarului: Jamie! Suntem gata de plecare!

Complicele său încuviință cu o mișcare scurtă din cap și luă frâiele, în timp ce Lachlan o ajută să urce în trăsură, după care o urmă.

Trăsura porni atât de brusc, iar Venetia se prăbuși de bancă. El profită de moment ca să tragă perdelușele de la geam.

– Lachlan, îl certă ea, știu că nu prea umbli prin lume, dar sigur știi că nu pot să merg într-o trăsură cu tine cu perdelele trase.

Venetia dădu să le tragă, dar el o prinse de mână.

– Lasă-le așa!

Fata se uită urât la el.

– Nu pot.

– Ba da, poți. Cel puțin până când ieșim din parc.

– Ce vrei să spui? întrebă Venetia, uitându-se lung la el. Ai spus că mergem la Arthur's Seat.

Lachlan îi dădu drumul și trase puțin perdeaua, doar cât să arunce o privire.

– Fă ce-ți spun și totul o să fie bine.

Fata îl privi șocată, de parcă tocmai i-ar fi dat o palmă peste față, dar nu avea timp să îi poarte de grijă. Cât de curând aveau să ajungă la intrare. Zărise mai mulți străjeri în zonă mai devreme, probabil pentru că drumul trecea chiar pe lângă palatul Holyrood. Din fericire, regele nu era acolo în acea zi, așa că Lachlan speră că leneșii aceia aveau să-l lase să treacă în voie dacă vedeau perdelușele trase. Dacă nu...

– Lachlan! exclamă Venetia pe tonul acela regal pe care probabil că îl moștenise de la tatăl ei. Vreau să oprești trăsura chiar în clipa asta!

El îi întâlni privirea sfidătoare. Se gândea să inventeze o poveste, spunându-i că venise să o răpească pentru că voia să se căsătorească cu ea, dar nici măcar el nu putea să o mintă astfel. Venise momentul să renunțe la orice farsă.

– Îmi pare rău, draga mea, nu pot.

În clipa aceea, Venetia simți un gol în stomac. Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă când dăduse nas în nas cu el în parc. Dar se bucurase atât de mult să îl vadă în viață!

– De ce nu?

Lachlan ridică din nou perdeaua ca să mai arunce o privire.

– Mă mir că nu ai înțeles deja ce se petrece, dată fiind învierea mea miraculoasă.

Inima începu să îi bată cu putere.

– Chiar așa, poate că ar trebui să-mi explici cum se face să ai ajuns să fii declarat mort, ripostă ea. S-a scris în toate ziarele că ai fost ucis într-o încăierare cu Năpastă Scoțiană.

– A fost o minciună inventată de clanul meu. Adevărul este că disputa mea a fost cu oamenii tatălui tău. Ei au fost cei care au încercat să mă înece în lac.

– Tatăl meu? întrebă ea șocată. Dar ce motive ar avea oamenii tatălui meu să te atace? Nu i-ai făcut niciodată nimic...

– Fii atentă la mine, Venetia, rosti el, aruncându-i o privire care îi dădu fiori pe șira spinării. Știu că ești isteață. Cine e singurul bărbat pe care ar vrea să-l nimicească tatăl tău? zise el pe un ton neînduplecat. Singurul bărbat care ar îndrăzni să-i răpească fiica?

Când înțelese că fusese răpită, Venetia înlemni. Simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Lachlan fusese dintotdeauna nesăbuit, dar nu putea fi in stare de așa ceva.

– Tu ești Năpastă Scoțiană?

– Sunt la dispoziția ta, milady, zise el pe un ton ironic, coborându-și pălăria.

Dumnezeule! În tot timpul în care tatăl ei se plânsese de Năpastă, fusese vorba despre Lachlan. El îl furase, cel care îi persecutase prietenii, mințise pe toată lumea, o mințise chiar și pe ea ca să poată să...

– Netrebnicule! strigă ea. Cum îndrăznești?

Se năpusti spre ușă, dar el o opri imediat, trăgând-o în poală și prinzând-o de talie, în timp ce își prinse picioarele în jurul ei.

– Eu nu aș face asta în locul tău, îi șopti el la ureche. Dacă sari din trăsură la viteza asta, o să mori.

– Și nu asta ai de gând să-mi faci? țipă ea, încercând să se elibereze, dând ambele pălării jos în timp ce se zbătea.

– Termină cu prostiile! Liniștește-te sau o să fiu nevoit să te leg.

Venetia înlemni. Nu voia să fie legată, la fel de bine cum nici nu voia să fie răpită. Dumnezeule, cum se intâmplase una ca asta? De ce fusese atât de nesăbuită incât să-și închipuie că neastâmpăratul Lachlan din copilărie avea să fie altceva decât un ticălos la maturitate? Și, pe deasupra, căzuse în capcana lui fără să se împotrivească!

– Tata o să te găsească. Și o să fie vai și amar de tine!

– Ce ticăloasă mică ai devenit, o tachină el. Dar nu-ți face griji, n-o să fie nevoie să pornească în căutarea noastră, pentru că am de gând să-l invit în Scoția ca să te salveze. Ca să ne rezolvăm treburile.

Venetia tresări speriată.

– Despre ce vorbești? De ce îl urăști atât de mult?

Panoul din spatele lor se deschise ușor.

– Domnule, ne apropiem de străjerii Maiestății Sale, îl anunță Jamie. Ce vrei să fac?

Venetia făcu ochii mari. Acum era șansa ei să țipe ca să...

– Nici măcar să nu-ți treacă prin cap! mârâi Lachlan de parcă i-ar fi citit gândurile. Brusc, simți ceva rece și dur în coaste. Coborî privirea și văzu un pistol chiar sub brațul ei.

Oh, Dumnezeule! Avea arme. Îi venise sfârșitul.

Lachlan se întoarse spre panoul deschis.

– Oprește-te doar dacă îți face semn străjerul. Și dacă te pune să oprești, ține-l în dreapta trăsurii și spune-i... Făcu o pauză, după care o strânse și mai tare în brațe. Spune-i că stăpânul tău e în luna de miere și nu-l interesează balul regelui.

Jamie închise panoul, iar Lachlan o mută în poala lui, astfel încât să stea cu spatele la fereastra din dreapta, cu pistolul la burtă.

Venetia îl privi temătoare.

– Doar nu ai fi în stare să mă împuști, șopti ea. Nu te ajută cu nimic dacă mor.

– Așa e, zise el, trăgând ușor pistolul între brațul ei și talie, îndreptându-l spre fereastră. Dar, dacă faci ceva ca să atragi atenția, o să-l împușc pe străjer. Vrei să fii vinovată de moartea lui?

Ei i se puse un nod în gât. Lachlan o ținea strâns de mână, pe spătarul banchetei, și avea doar o mână liberă, cea care atârna lângă pistol. Poate că ar fi reușit să îl prindă de braț, dar el era atât de puternic, încât nu avea nici o șansă. În plus, dacă s-ar fi întâmplat ca arma să se descarce din greșeală...

– Nu ai fi în stare să omori un soldat, spuse ea, spunând asta mai mult ca să se convingă pe ea însăși decât pe el. Se auzi un glas de afară, iar trăsura încetini.

– Dar ești dispusă să pariezi pe viața acelui om? șuieră Lachlan.

Venetia ezită, uitându-se la expresia de pe chipul bărbatului pe care deja nu-l mai cunoștea și îl auzi pe străjer oprindu-se lângă geamul trăsurii.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Înainte să-și dea seama ce încerca să facă, trase perdeluța, după care o prinse de ceafă ca să o țină locului, în timp ce își lipi gura de buzele ei.

Era singura modalitate de a descrie gestul lui. Cu siguranță, nu era vorba despre un sărut, pentru că buzele lui rămaseră neclintite. Dar oricine altcineva ar fi crezut că erau doi îndrăgostiți.

Venetia ar fi vrut să țipe de durere. Mai ales când îi desfăcu părul, lăsând șuvițele să-i alunece pe spate pentru a da impresia că erau pe punctul... pe punctul...

– Să nu scoți un sunet, m-ai înțeles? îi șopti el printre buze. Sau îți jur că-l omor. Îi băgă pistolul între coaste, știind că brațul ei avea să-l țină ascuns. Și dacă nu-l omor eu, o s-o facă Jamie.

Rămase acolo, cu pistolul lui Lachlan sub braț, cu gura lipită de buzele lui, un gest atât de jalnic în comparație cu sărutările din seara trecută.

Sărutări mincinoase. Menite doar să o ademenească, să o convingă să plece astăzi cu el. La naiba!

Se auzi un cal la doar câțiva metri distanță, iar străjerul aruncă o privire pe fereastră. Brusc, începu să râdă și îi spuse ceva complicelui lui Lachlan. După care trăsura porni din nou la drum, iar Venetia pierdu orice șansă de a fi salvată.

Deja nu mai putea suporta. Se dădu mai aproape de Lachlan și îl mușcă de buze. Tare.

– Iisuse Hristoase! răbufni el, dezlipindu-se de ea. Ce naiba crezi că...

– Dă-mi drumul! strigă ea, ignorând pistolul. Îi dădu un cot în coaste, încercând cu disperare să se elibereze din strânsoarea lui. Dă-mi drumul, tâlharule!

Lachlan începu să înjure de mama focului și o aruncă din brațele lui. Venetia se așeză pe banchetă și se uită lung la el, surprinsă să-l vadă palid la față, cu câteva picături de sânge pe buza inferioară. Se șterse la gură nervos, dar ea nu se simți vinovată. Se înșela dacă își imagina ca avea să continue cu nebunia asta. Planul lui era să-l distrugă pe tatăl ei, nu-i așa? Prea bine. Dar avea să-l facă să regrete că o răpise tocmai pe ea.

Noaptea trecută, făcuse greșeala de a da uitării toate învățămintele pe care le urmase o viață întreagă. Și iată unde ajunsese din cauza asta. După cum obișnuia să spună doamna Harris, armele unei femei nu erau din oțel, dar puteau la fel de bine să provoace răni. Venise timpul să le folosească, să lupte cu tot ce avea la dispoziție. Pentru că nimeni nu avea să profite de Lady Venetia Campbell. Nici măcar Năpastă Scoțiană.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Mă aflu din nou în situația de a-mi cere scuze pentru că te-am jignit, chiar dacă nu am vrut să o fac. Mi se pare că în ultima perioadă te superi din orice. Este totul în regulă la școală? Sau eu sunt singurul care te deranjează?

Al tău prieten îngrijorat,

Michael

Lachlan se uită lung la captiva lui, neștiind dacă să o strângă de gât ori să o aplaude. Mândra Prințesă avea un temperament aprig. Cine și-ar fi imaginat vreodată una ca asta?

La naiba, chiar îl mușcase! Și asta înainte să îi dea un cot în coaste care îl făcu să vadă stele verzi.

– Ce rea te-ai făcut, Venetia!

– Măcar n-am ajuns ca tine, un tâlhar! Eu nu atac biete femei neajutorate...

– Neajutorată? Aproape că mi-ai rupt buza!

Venetia îl privi sfidătoare.

– Lachlan Ross, să știi că, dacă te mai prind vreodată că încerci să mă săruți cu forța, o să fie vai și amar de tine!

Sărutări cu forța... Femeia îi punea răbdarea la încercare.

– Nu-ți face iluzii, draga mea, îi spuse el, băgând pistolul înapoi în buzunarul de la haină. Sărutul acesta a făcut parte din plan. Îl enerva la culme gândul că fata putea crede că încerca să profite de ea. Sau că s-ar fi văzut nevoit să o facă. Pot să am lângă mine orice femeie vreau eu. Nu am nevoie de copila lui Duncannon.

Venetiei îi tremura bărbia.

– Și ce a fost noapte trecută? Un flirt?

„O greșeală."

– A fost parte din planul meu, asta-i tot.

Nu avea de gând să îi arate acestei femei neînfricate cât de mult o dorea. Nu voia să riște ca scorpia să atenteze și la altă parte a corpului său.

Doar că în clipa aceea nu semăna cu o scorpie. Cu părul ei negru ca abanosul, care îi cădea în valuri pe umeri, arăta ca o tânără rănită și vulnerabilă, ca orice altă fecioară a cărei viață fusese dată peste cap într-o clipită. Citi atâta durere în ochii ei verzi, încât ar fi dat orice să o strângă în brațe și să îi sărute buzele dulci și tremurânde.

– Nu pot să cred, spuse ea sfidătoare. N-aș fi bănuit niciodată că tu ești Năpastă Scoțiană, că ai putea să ne trădezi astfel.

– Vreau doar ceea ce ni se cuvine mie și clanului meu, spuse el. Dacă vrei să acuzi pe cineva de trădare, atunci îndreaptă-ți atenția spre blestematul tău tată.

– Poftim? Cu ce crezi că a greșit tatăl meu ca să se justifice tot ce faci?

– În afara faptului că a încercat să mă omoare? În afară faptului că le-a poruncit oamenii lui să...

Se opri înainte să spună mai multe.

Nu avea să-i spună cât de rănit era, că putea să-l pună la pământ doar cu un ghiont, fiindcă restul călătoriei putea fi un adevărat coșmar.

– Ce? Ce a incercat să-ți facă?

Avea să-i spună doar esențialul.

– A încercat să mă înece.

Venetia înlemni.

– Chiar dacă este adevărat, și mă îndoiesc profund, nu-l poți învinui pentru asta, dat fiind că i-ai jefuit pe toți prietenii lui fără nici un motiv.

– Fără nici un motiv! răbufni el. Cuvintele ei îi amintiră că avea nevoie de ea ca să-și îndeplinească planurile, nimic mai mult. Și venise momentul ca ea să afle de ce. Vrei să-ți dau eu un motiv, prințesă? Tatăl tău este un hoț și un mincinos. Din cauza lui, clanul meu a avut numai de suferit încă dinainte să mă întorc de la război.

Venetia se schimbă la față.

– Ce vrei să spui?

– Ți-a spus vreodată despre bunicul tău, Wily Will Campbell, cel de-al treilea conte de Duncannon? Unul dintre puținii Campbell care nu s-au luptat alături de englezii la Culloden? Când Venetia încuviință, Lachlan se sprijini pe banchetă. După 1745, Wily Will și-a pierdut

titlul, iar Coroana i-a luat toate pământurile pentru că l-a susținut pe Bonnie Prince Charlie.

– Știu, zise ea, ducându-și brațele la piept – la pieptul acela prea mare, care, din fericire, era ferit de privirea lui de rochia roșie. Tata a primit înapoi moșia Braidmuir când familiei i s-au restituit toate terenurile și titlurile în 1784.

– Nu chiar. Mai întâi trebuiau plătite toate datoriile proprietății.

– Da, bine. Deci a trebuit să dea niște bani. Ce-i cu asta? întrebă ea ridicând din umeri.

– Știi despre ce sumă a fost vorba? De 40 000 de lire.

Venetia se albi la față.

Nici nu era de mirare. Duncannon păstrase secretul față de toată lumea și era lesne de înțeles că nici fiica lui nu știa nimic. El continuă cu o voce neînduplecată:

– Tatăl tău era tânăr și nu avea 40 000 de lire, așa că a fost nevoit să se împrumute. De la tatăl *meu*, prietenul lui cel mai bun, care se ținuse departe de toată povestea asta și care era stăpân peste o moșie prosperă și terenuri bogate.

Venetia începu să se tragă nervoasă de mânecă.

– Îmi aduc aminte că tata mi-a spus odată că trebuie să mă port frumos cu tine, pentru că îi era dator vândut tatălui tău. Dar nu mi-am dat seama că vorbea serios.

– Ei bine, chiar îi era dator vândut, spuse el. Iar după moartea mamei tale, a plecat din Scoția și a lăsat în urmă o datorie de 30 296 de lire.

Venetia se cutremură.

– Știu prea bine că tata are defectele lui, dar nu s-ar eschiva niciodată de la plata unei datorii, mai ales a uneia atât de mari. Tatăl meu e un om demn.

Oh, da, Lachlan văzuse cu ani în urmă cât de demn era tatăl ei!

– A fugit, așa mi-a spus mama după ce m-am întors. L-a implorat pe tata să discute cu contele despre asta, dar a refuzat.

– Nu înțeleg. De ce nu a încercat tatăl tău...

– La naiba, nu știu, dar presupun că i-a fost teamă de influența tatălui tău! El strânse din dinți și o privi fix. Iar pe vremea aceea aveam destui bani, culturi bogate, vite, arendași grași și fericiți. Presupun că, știind cât de mult suferise Duncannon după moartea soției, a hotărât să-l păsuiască. Lachlan strânse pumnii. Mi-a spus că așa e normal, să-l lăsăm să sufere în pace. I-a spus mamei că o să-și

plătească datoria după ce o să treacă peste moartea soției. Dar apoi tata a murit, războiul s-a terminat, iar toate vitele noastre...

– Știu. Am auzit că prețurile au scăzut drastic după Waterloo.

Lachlan încuviință din cap încruntat.

– Când m-am întors acasă, am găsit moșia ruinată. Tatăl tău își lăsase pământul pe mâna fermierilor de oi, în timp ce stătea liniștit în Londra, dar eu și mama am refuzat să le facem una ca asta arendașilor noștri.

Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună, Lachlan se aplecă ușor, odihnindu-și mâinile pe genunchi.

– *Aveam nevoie* de banii pe care ni-i datora tatăl tău, dar lui nu i-a păsat. I-am scris mai multe scrisori. Le-a ignorat. Am venit în Londra să stau de vorbă cu el...

– Vorbești serios? zise ea suspicioasă.

– Tu erai la școală.

– Dar nu mi-a zis nimic.

– Tu chiar nu auzi ce-ți spun? Tatăl tău este un ticălos, doar n-o să-ți spună că m-a dat afară din casă pentru că am venit să-mi cer banii.

– Nu te cred. Tata e un bărbat onorabil, el nu ar face niciodată una ca asta.

Încăpățânarea cu care își apăra tatăl, în ciuda a tot ceea ce îi povestise el, îl enervă la culme.

– Întreabă-l și vezi ce-ți spune!

– Lasă-mă să mă duc acasă și o s-o fac, răspunse ea.

– Nici nu mă gândesc, i-o tăie el, nu pleci nicăieri până când tatăl tău nu-și plătește datoria. Până când nu dă ochii cu mama și cu clanul nostru, până ce nu recunoaște că a profitat de prietenia tatălui meu și de lipsa unui contract...

Se opri, dar deja era prea târziu. Venetia își ațintă ochii aceia verzi spre el.

– Lipsa unui contract? întrebă ea, iar când văzu că rămase mut, adăugă: Nu există nici o dovadă a acestui împrumut, nu-i așa? Dacă ar fi existat, te-ai fi adresat justiției. Disperată, mama ta a inventat toată povestea asta.

– Ba nu! Ăsta e adevărul! Tatăl tău a recunoscut-o când m-am dus la Londra!

– Chiar așa? zise ea cu mâinile în poală, păstrând postura unei lady care se credea prea bună pentru neamul lui Ross. Și ce a zis?

– Că tata i-a făcut cadou banii.

Vezi?

Iar când i-am cerut dovezi, m-a aruncat în stradă. Pentru că minte.

Sau poate pentru că nu a vrut să aibă de-a face cu un nebun care vine la el acasă să-i ceară bani.

– Venetia, termină cu prostiile! Chiar crezi că tatăl meu ar uita de un împrumut de 30 000 de lire pentru că tatăl tău era îndurerat?

O lăsă fără cuvinte. Era clar că până și Mândra Prințesă nu putea să creadă una ca asta.

– Dar tot nu ai nici o dovadă.

– Am cuvântul mamei mele. Poate că tata nu a vrut să-i spună unde a ascuns documentele, dar asta nu înseamnă că nu există. Nu știi cum a murit?

Venetia clătină din cap, cu ochii mari și solemni.

– S-a dus să ajute un mosier să-și scoată taurul din pârâu, iar animalul l-a împuns. A murit în doar câteva minute, nu am putut să-l salvăm, zise el. Și n-a mai avut șansa să-i spună ceva mamei mele.

– Lachlan, dar...

– Dacă tatăl tău nu este vinovat de această trădare, de ce nu m-a dat niciodată pe mâna autorităților pentru că i-am jefuit pe prietenii lui? Sigur că știe că eu sunt vinovatul și încerc să recuperez ce mi se cuvine, din moment ce refuză să îmi dea ce îmi datorează. Tocmai de aceea i-a trimis pe oamenii lui să mă omoare.

Venetia îl privi furioasă.

– Chiar dacă ar fi să cred povestea asta despre datorie, refuz să cred că tatăl meu este capabil de crimă. Ce motive ar avea să facă una ca asta, știind prea bine cu cine are de-a face? De ce să nu pună să te aresteze pur și simplu?

– Pentru că știe că a făcut o greșeală, la naiba! răbufni el furios. Îți jur că și-a trîmis oamenii să mă omoare! De ce crezi că nu pot să...

Dar se opri din nou înainte să-i povestească despre rănile lui. La naiba, fata era ca un preot, simțea nevoia să îi spună tot!

– Ce? Ce nu poți să faci? întrebă ea.

– Nimic. Este ceva între mine și tatăl tău.

Venetia îl încolți cu privirea.

– Doar că, în mod evident, nu este doar între tine și tatăl meu, altfel nu aș fi aici.

– E doar vina *lui*. Dacă ai fi fost fiica *mea*, nu te-aș fi lăsat niciodată să pornești la drum știind că Năpastă ar putea fi pe urmele tale.

– Credea că ești mort, răspunse ea.

– Și acum o să afle că nu sunt mort, nu-i așa?

Venetîa își feri privirea, întorcându-se cu fața spre fereastră.

– Presupun că o să-i dai de veste să vină în Scoția.

– Exact. O să primească un mesaj în câteva zile. Am lăsat o scrisoare și pentru mătușa ta în trăsura lui Seton.

– Mătușa mea! exclamă ea. Vai de mine, a rămas pe munte cu colonelul! Așteaptă amândoi după mine...

– O să găsească ei o cale de întoarcere. Vizitiul lui Seton o să pornească la un moment dat în căutarea lor.

Venetia se uită lung la el, iar Lachlan parcă vedea cum i se învârt rotițele.

– Colonelul Seton e de partea ta, nu-i așa?

Dumnezeule, cum ghicise?

– Ce tot spui acolo? Aș fi un prost să conspir cu un soldat al regelui, nu crezi?

– Tu *ai fost* un soldat al regelui. Sunt sigură că l-ai întâlnit pe colonel în armată.

– Eu am făcut parte din comandamentul 93 din New Orleans, iar el din 73 în Peninsulă. Unde am fi putut să ne cunoaștem? Desigur, odată ce războiul se încheiase, amândoi se întorseseră în Scoția, dar Lachlan nu a avea de gând să-i spună asta. În plus, continuă el, un bărbat precum colonelul își ia în serios serviciul pentru țară. Eu am vrut doar să plec de acasă. Asta mi s-a părut cea mai bună ocazie.

După o copilărie în care tatăl său îl ținuse veșnic din scurt, spunându-i să învețe să-și controleze temperamentul, să-și înghită mândria, să respecte regulile, să nu bea whisky și să nu se încurce cu femei ușoare, răsuflase ușurat când plecase de acasă. Mai ales după trădarea tatălui său.

Nu, nu voia să se gândească acum la asta.

În plus, în cele din urmă, se întorsese.

După bătălia de la New Orleans, unde văzuse atâția soldați răniți care strigau disperați după familiile lor în timp ce își dădeau viața pe câmpul de luptă, își dăduse seama cât de fragilă era viața și cât de important era să fii acasă cu ai tăi.

Sătul de femei, de jocuri de noroc și de alte plăceri goale ale vieții pe care le urmărise ori de câte ori nu era la război, făgăduise să trăiască o viață mai bună, mai sigură. Sătul să-i fie dor de casă, de peisajele din Scoția, jurase să se întoarcă în Highlands, la clanul său. Să facă pace cu tatăl lui.

Doar că nu avusese niciodată șansa asta. Tatăl lui murise înainte ca Lachlan să ajungă acasă, iar jurământul de a trăi o viață mai demnă se risipise când se văzuse față în față cu dezastrul pe care îl lăsase tatăl lui. Avea de ales. Fie să-și salveze moșia și clanul, fie să-și vadă oamenii fugind spre Noua Scoție sau Virginia, cum făcuseră mulți înaintea lor pentru că nu mai aveau din ce să trăiască în Highlands. Era recunoscător că neînduplecatul său tată nu trăise să-l vadă la cârma unei distilerii ilegale. Sau jefuind oamenii ca să facă rost de bani pentru unelte și orz. Sau ademenindu-l de partea lui pe colonelul Seton, un om atât de onorabil.

– Colonelul Seton nu e implicat în povestea asta, repetă el, hotărât să facă orice pentru a o convinge. E un om integru.

– Și atunci nu ți-e teamă că o să trimită armata după tine?

– Poate să trimită pe cine vrea el, n-o să ne găsească niciodată.

– Atunci tatăl meu o să trimită după...

– Nu, nu o s-o facă. Nu atât timp cât te am pe tine, zise el, rezemându-se din nou pe banchetă. Și chiar dacă o s-o facă, eu sunt greu de ucis. Dumnezeu mi-e martor că tatăl tău a încercat deja să-mi vină de hac. Amintește-ți asta data viitoare când o să-ți înfigi dinții în mine. Între război și trădarea tatălui tău, nu a mai rămas nimic bun în mine. Sunt dur ca lemnul vechi și cu un cap tare ca piatra. Dacă mai încerci vreodată să mă rănești, o să regreți amarnic.

Venetia se uită lung la el.

– Nu te flata singur, domnule, zise ea pe un ton batjocoritor. Mi-e cât se poate de clar că Lachlan Ross, băiatul pe care îl știam eu, cel care nu ar fi fost niciodată în stare să rănească o femeie, nu mai există. Năpastă Scoțiană l-a ucis și i-a luat locul. Iar ticălosul ăsta e în stare de orice mârșăvie.

Cuvântul mârșăvie îi ridică sângele la cap. Știa că avea să reacționeze astfel, știa că avea să fie la fel de încăpățânată și de mândră ca tatăl ei. Dar îl durea să vadă că ea se purta de parcă el ar fi făcut ceva greșit.

– Așa e, spuse el cu răceală, sunt în stare de orice, milady. Atât timp cât ții cont de asta, totul o să fie bine, zise el, încolțind-o cu privirea. Pentru că nu te las să te întorci acasă până când nu vreau eu. Și nu o să se întâmple asta până ce nu vine blestematul tău de tată în Scoția.

– Îți spun eu, ceva s-a întâmplat, zise Maggie, învârtindu-se neliniștită în jurul bolovanului pe care se odihnea colonelul.

Acesta își șterse fruntea cu batista.

– Milady...

– Nu te mai încăpățâna. Venetia ar fi trebuit să se întoarcă de mult.

Colonelul o privi încruntat, ceea ce părea să îi dea de înțeles că era de acord cu ea. Era normal. Soarele deja începuse să apună, iar ei rămăseseră prinși pe acel deal blestemat.

La început, nu o deranjase prea mult situația. După ce Venetia îi lăsase singuri, colonelul devenise surprinzător de tăcut, mult mai liniștit decât de obicei. Abia dacă flirtase cu ea și, din moment ce o făcuse necontenit de prima oară când îi cunoscuse pe el și pe Lucinda la școala doamnei Harris, mătușa Maggie răsuflă ușurată. Ei bine, poate nu chiar. Adevărul era că rămăsese puțin dezamăgită. Ce prostie! Era ceva atât de absurd pentru un bărbat de vârsta lui să flirteze cu o femeie. Singurul motiv pentru care se comporta acum ca un domn la locul lui era din cauza durerii.

Aruncă o privire spre chipul lui palid. Probabil că avea mari dureri. Colonelul o lăsase să-i examineze călcâiul, iar ea se cutremură când văzu cicatricea aceea oribilă. O bombă îi spulberase călcâiul, îi spusese el, astfel încât câteodată îl dureau oasele dacă își forța prea tare piciorul. Mare minune că încă mai putea să meargă.

Maggie oftă. Îi părea atât de rău că ieșiseră la plimbare! Nu voia să știe despre suferința colonelului, nu voia să ajungă să-l simpatizeze.

Și acum Venetia dispăruse.

– Oare s-a rătăcit?

– Poteca pe care am venit e singura cărare. Dacă s-a rătăcit, înseamnă că nu e prea isteață.

Maggie se duse în nou în vârful dealului, sperând să o zărească pe nepoata sa în depărtare.

– Nu ar fi trebuit să o las să plece singură, spuse ea. N-o să apuce să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului și n-o să ne găsească niciodată fără un felinar.

Colonelul oftă adânc și se ridică în picioare.

– Dacă ești chiar așa de îngrijorată, atunci ar trebui să ne întoarcem.

– Nu trebuie să vii cu mine. Mă duc singură.

– Nici nu mă gândesc, zise el șchiopătând. Dacă mă lași să mă țin de tine, pot să merg. Am avut timp să-mi trag sufletul, sunt bine.

Maggie ezită, dar nu voia să coboare dealul singură, mai ales că nu știa ce se întâmplase cu Venetia.

– Bun, așa facem, zise ea apropiindu-se de el și ajutându-l să facă câțiva pași.

Trecuseră atâția ani de când nu mai fusese atinsă de un bărbat, încât plăcerea care o cuprinse o luă pe nepregătite. O sperie. Dumnezeule, începuse să prindă drag de bătrânul acela nebun! Era de neconceput. Nu avea de gând să arunce pe apa sâmbetei viața ei liniștită de contesă văduvă doar ca să se încurce cu un soldat în vârstă.

De parcă colonelul i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

– Mulțumesc că ai stat cu mine. Îmi pare rău că nu am putut să vă ofer o după-amiază mai distractivă.

– Prostii. Nu am nevoie de distracții. Sunt femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Ba chiar îi plăcea mai mult de el acum că nu încerca să o distreze. De regulă, obișnuia să exagereze. Merseră un ceas întreg într-o tăcere apăsătoare, până ce le ieși in întâmpinare vizitiul colonelului. Barbatul era singur, ceea ce o înspăimântă și mai tare.

La fel fu bărbatul când se apropie de ei și îl văzu pe stăpânului său șchiopătând.

– Dumnezeule! Domnule, ce s-a întâmplat?

– Nu ai văzut-o pe nepoata mea? întrebă ea disperată. Am trimis-o să aducă un cal pentru colonel pentru că s-a rănit la picior.

Vizitiul clătină din cap că nu.

– Am adormit în trăsură, dar sunt sigur că aș fi auzit-o dacă ar fi venit după cal, zise el, scoțând ceva din buzunar. Mi-am făcut griji în privința dumneavoastră, iar când m-am dus să mă uit după bastonul lui Lady Kerr, am găsit scrisoarea aceasta. Poate că e de la fată. Îi este adresată lui Lady Kerr.

Colonelul dădu să ia scrisoarea, dar Maggie ajunse prima la ea și se grăbi să o deschidă. După ce o citi, se albi la față.

Îl trase pe colonel deoparte ca să nu-i audă vizitiul.

– Năpastă Scoțiană a răpit-o pe Venetia, îi șopti ea. Mă rog, cineva care pretinde a fi el. Nu se presupune că e mort?

– Da, așa am citit în ziare. Dar ziarele mai greșesc.

Femeia simți un junghi la inimă.

– Ar fi trebuit să știu că un astfel de diavol nu putea fi ucis.

– Ce altceva mai scrie în scrisoarea?

Maggie îi întinse biletul.

Colonelul îl citi degrabă, după care ridică privirea.

– Zice să n-o să-i facă nici un rău atât timp cât nu îl dai pe mâna poliției și nu trimiți pe nimeni după ea. Se pare că vrea doar să-și recupereze datoria de la Duncannon.

– Și tu îl crezi?

– Vreau să cred că nici măcar un ticălos ca el nu ar fi în stare să ucidă o femeie.

– Nu e nevoie să o omoare ca să-i distrugă viața. Odată ce povestea asta o să ajungă la urechile oamenilor, o să fie ruinată. Nimeni n-o să mai vrea să o ia de soție.

– Atunci trebuie să avem grijă ca nimeni să nu afle, nu-i așa?

Cum era atât de calm și de lucid când nepoata ei se afla în pericol? Cine știe ce pătimea Venetia în clipa aceea!

– Trebuie să-ți trimiți oamenii după ea, spuse femeia. Nu am încredere că Năpastă n-o să-i facă nimic rău. Trebuie să pornim degrabă spre Edinburgh, să adunăm soldați...

Colonelul o apucă de umeri.

– Milady, liniștește-te! Se spune că ticălosul ăsta are spioni peste tot în Scoția. Dacă strângi o armată care să pornească în căutarea lui, pui în pericol viața fetei. Și reputația ei, adăugă el încruntat. Și din cauza problemei mele de pe deal, ne-a luat-o cu mult înainte. Până să ajungem noi în oraș să organizăm trupele, el deja o să fie în drum spre nord.

– Spre nord? Ce te face să crezi că se îndreaptă într-acolo?

– Păi... umblă vorba că e originar din Highlands.

– Asta doar pentru că locuitorii din Lowlands sunt de părere că toți hoții vin din Highlands, răbufni ea, după care se întrebă de ce-i ardea acum să-și apare locurile în care copilărise. Chiar crezi că a dus-o acolo?

– La naiba, nu știu! În orice caz, nu contează. Riscăm să o omoare dacă pornim în căutarea ei, și știu că nu-ți dorești asta. Dacă vrea să primească răscumpărare, atunci ar fi prost să îi facă rău. Spune că i-a trimis o scrisoare lui Duncannon în Londra. Cel mai bine e să așteptăm până ce contele ajunge în Scoția.

Maggie se agăță de el, pe de o parte știind că aceasta era ce mai bună soluție, iar pe de altă parte, indignată că nu avea de gând să facă nimic pentru a o salva.

– Credeam că ești un bărbat adevărat. Ce fel de bărbat refuză să pornească în căutarea unui ticălos care a răpit o femeie?

– Un bărbat inteligent și precaut, răspunse el, dar când îi întâlni chipul îngrijorat, adăugă: Bine, fie. Dacă într-adevăr vrei să încerc

să o aduc înapoi, o să vorbesc cu oamenii mei să o caute în secret, fără să le spun cine e fata. Dar să știi că îi aleg chiar eu. Ai încredere în mine, milady? o întrebă el, strângându-i mâna.

Ce altceva ar fi putut să facă? Avea dreptate, era riscant. Năpastă Scoțiană îl ucisese pe Lachlan Ross. Ce l-ar fi oprit s-o omoare și pe Venetia? Dar colonelul avea mai multe resurse decât ea și era dornic să îi facă pe plac.

Da, zise ea, respirând greu. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Foarte bine, mă ocup imediat de tot. Dumneata mergi înapoi în Londra și...

Nu am de gând să plec din Edinburgh fără să o știu pe nepoata mea în siguranță.

O să fie mai ușor să-i protejezi reputația în Londra, ai putea să le spui oamenilor că ai lăsat-o pe moșia tatălui ei.

Nu. Voi susține că e bolnavă, atâta tot. Nimeni din Edinburgh nu o să bage de seamă că lipsește după câte se petrec zilele acestea.

- Dar milady...

- Nu, zise ea, elîberându-și mâna din strânsoarea lui. Nu am de gând să plec. Ai face bine să te obișnuiești cu mine, domnule colonel. Pentru că o să mă asigur că nepoata mea se întoarce vie și nevătămată, indiferent cât o să dureze să se întâmple asta.

Capitolul 7

Dragă Michael,

Lady Venetia mi-a trimis zilnic scrisori despre vizita regelui, dar acum a încetat să-mi mai scrie. Știu că probabil este prea ocupată, doar că nu îi stă în fire să nu-mi scrie. Mi-e teamă ca nu cumva să-i fi ieșit în cale vreun pretendent scoțian despre care să nu-mi fi povestit nimic, iar gândul acesta mă neliniștește.

A ta prietenă extrem de supărată,

Charlotte

Venetia își petrecu următoarele ore în tăcere, sperând ca legănatul trăsurii să îl adoarmă pe atacatorul ei și astfel să poate evada.

Însă fără noroc. Lachlan era ca un soldat, încordat și alert, cu privirea pe geam. Numai Dumnezeu putea ști după ce se uita. Oare se aștepta să sară cineva din tufișuri și să-i atace? Nu ar fi fost de mirare.

Nu-și putea imagina ce căuta. Dușmani în spatele fiecărui tufiș? Era nebun dacă se aștepta la asta.

Povestea despre datoria tatălui ei era cusută cu ață albă. Da, poate că tatăl ei era ursuz și mândru din fire, dar era un bărbat onorabil. Nu și-ar fi lăsat niciodată datoriile neplătite și cu siguranță nu i-ar fi lăsat niciodată pe prietenii lui la mila acelui individ. Venetia se uită lung la Lachlan. Dumnezeule, cât îi jelise moartea! Ce tâlhar! Alesese întotdeauna calea cea mai nechibzuită. Fugise să se alăture regimentului pe când era un adolescent, luând drumurile călare, pentru ca, într-un final, să o răpească chiar pe ea. Nu se obosea niciodată să analizeze lucrurile la rece. Oare el chiar credea povestea asta despre un împrumut neplătit? Sau îl invidia pur și simplu pe tatăl ei deoarece proprietatea era profitabilă, în timp ce clanul Ross se afundase? Și chiar dacă Lachlan spunea adevărul, cum putea să justifice ceea ce a făcuse până acum? Prima oară o răpise pe Amelia, cea mai bună prietenă a ei, și pe maiorul Winter, soțul ei, o altă încercare de a-l stoarce

de bani pe tatăl ei. Cine știe ce s-ar fi ales de ei dacă maiorul nu ar fi reușit să pună la cale un plan de scăpare?

Îi întâlni privirea încruntată și se cutremură. Dacă ea însăși era în pericol? Lachlan îi spusese că nu voia să-i facă rău, dar cum ar fi putut să aibă încredere în el? Nu era același băiat pe care-l cunoscuse odinioară. Acum vedea în el o înverșunare cutremurătoare. Faptul că seara trecută nu se jenase să o atragă de partea lui cu sărutări îi demonstra cât era de determinat.

Cumva trebuia să scape de el. Dar cum?

Când se opriră să schimbe caii, îi spusese să se așeze ca mai înainte, cu pistolul îndreptat spre singura fereastră cu perdeaua trasă. O amenință din nou să nu scoată nici o vorbă, altfel cineva avea s-o pățească. Voia să creadă că era o amenințare neadevărată, dar nu îndrăzni să riște. Așa că singura soluție era să pună mâna pe pistolul lui. De ce nu adormea odată?

Până la următoarea oprire, Venetia ajunse la capătul răbdării. De îndată ce ieșiră din curtea hanului, se aruncă nervoasă pe banchetă.

– Nu știu de ce insiști să te tot muți, îi spuse el pe un ton calm. Tot o să fie nevoie să te așezi lângă mine data viitoare când o să schimbăm din nou caii.

– Cât timp ai de gând să continui cu farsa asta? Nu avea cum să vadă soarele, fiindcă era trasă perdeaua la fereastra orientată către vest, dar probabil că se făcuse deja ora opt în ziua aceea lungă de vară. Chiar ai de gând să călătorim toată noaptea?

– Da, răspunse el, iar în clipa aceea Venetia știu că nu mai avea nici o cale de scăpare. Dacă nu aveau să oprească la un han mai mult de câteva clipe cât să schimbe caii, cum putea să evadeze?

Și dacă nu putea să o facă...

În clipa aceea, simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Dacă avea să călătorească singură cu el mai mult de o zi, urma să fie ruinată. Oamenilor nu le păsa că fusese răpită. Era vorba despre un bărbat și despre o femeie necăsătorită care petrecuseră noaptea împreună. Reputația ei era distrusă!

– O să se aleagă praful de reputația mea, își spuse ea în șoaptă. Iar atunci, pentru prima oară în atâtea ore, Lachlan se uită cu adevărat la ea.

– Nu și dacă tatăl tău și mătușa ta țin cont de instrucțiunile mele și nu spun nimic nimănui. Sunt sigur că pot inventa ceva ca să-ți motiveze absența. Și odată ce rezolv problema cu tatăl tău...

– Cum ai de gând să faci asta?

– Nu te privește, replică el, aruncându-i o privire întunecată.

Venetia simți că lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

– Ai de gând să-l omori.

– Nu am spus asta, zise el, îndreptându-și din nou privirea spre geam.

Dar nici nu negă. Venetia își frecă mâinile în poală.

– Dacă îl omori, o să fii spânzurat, pentru că toată lumea o să afle că tu ești Năpastă.

– Năpastă Scoțiană a murit de mult și așa o să rămână. Le-am spus deja tatălui tău și mătușii tale să nu-ți rișteviața spunând altfel.

– Și dacă tata refuză să-ți facă jocul? Chiar crezi că o să-ți dea 30 000 de lire fără să se împotrivească?

– Da, dacă își vrea fiica înapoi.

– Și dacă nu o face? insistă ea.

Lachlan își îndreptă privirea spre ea, analizând-o din cap până-n picioare.

– În cazul ăsta, presupun că trebuie să te păstrez, nu? zise el cu glasul lui răgușit.

Comentariul acela provocator o înfioră. De teamă. Da, desigur, de teamă. Doar nu se simțea în continuare atrasă de el! Acest Lachlan era dușmanul ei, nu bărbatul visurilor sale. El era personajul negativ din spatele eroului de baladă care îi furase sărutări în întuneric. Atunci de ce își simți gura uscată și începură să-i tremure mâinile? Și de ce simți că se trezea la viață, iar inima îi bătu mai tare când întâlni ochii întunecați, privind cu jind spre buzele ei? La naiba!

– Asta nu e o opțiune.

Răspunsul ei păru să-l ia pe nepregătite, așa că își îndreptă repede privirea spre fereastră.

– Tatăl tău o să vină după tine. Nu-ți face griji!

Venetia simți un gol în stomac. Dumnezeule, acum avea noi motive de îngrijorare. Poate că Lachlan o disprețuia fiindcă era fiica tatălui ei, dar adevărul era că tânjea după ea așa cum tânjește un bărbat după o femeie. Mai văzuse privirea aceea arzătoare pe chipurile domnilor care dansaseră cu ea, dar nu fusese niciodată tulburată. Din nefericire, nu avea cum s-o ignore acum, când un bărbat avea putere deplină asupra ei. Un bărbat care o sărutase cu atâtea pasiune noaptea trecută.

Bineînțeles, nu avea de gând să-l lase să o sărute din nou. Numai să încerce, iar ea avea să-l muște.

Lachlan trase perdeaua încruntat.

– Culcă-te! Ne așteaptă o călătorie lungă.

Trebuia să fugă. Trebuia să-l convingă să o lase să iasă din trăsură la următoarea oprire. Brusc, îi veni o idee. La urma urmei, existau anumite nevoi fizice pentru care era nevoit să oprească.

– Am nevoie de altceva.

– Am o mulțime de provizii...

– La naiba, nu mi-e foame, zise era, deși era lihnită. Trecuse mult timp de la ultima ei masă, dar nu de asta avea nevoie ca să iasă din trăsură, nu?

Cum ar fi putut să-și explice nevoile într-o manieră elegantă?

– Am nevoie să oprești trăsura.

– Da, cum să nu, zise el râzând.

– Este o urgență... Uneori, o femeie sau oricine altcineva trebuie să...

– Vrei ceva de băut? Vrei apă?

– Nu! Cum putea să fie atât de neghiob? Tocmai de apă nu am nevoie!

Lachlan înțelese în cele din urmă.

– Ah, ai nevoie să te ușurezi. De ce nu spui așa?

– Pentru că eu nu sunt vulgară ca tine, răbufni ea.

– Nu, ești prea elegantă pentru asta, zise el, afișând un zâmbet răutăcios. Aș putea chiar să scriu o baladă despre asta pentru colecția ta, dacă vrei: Mândra Prințesă nu vrea să se ușureze/I se pare ceva nesăbuit./Și când se duce să se ușureze,/Altcineva trebuie să o șteargă la...

– Încetează! strigă ea, roșie în obraji. Halal baladă! Halal ispravă!

Lachlan ridică din umeri.

– Bine, fie, zise el, deschizând panoul din spatele lui. Jamie, trebuie să oprim. Domnișoara are nevoie să se ușureze.

– Am înțeles, domnule, spuse băiatul, încetinind imediat trăsura.

– Nu aici! protestă ea. Data viitoare când schimbăm caii!

Lachlan se uită lung la ea.

– Ai spus că e o urgență.

– Pot să aștept până ajungem la o... știi tu.

– La o toaletă? zise el, fără să o scape din ochi. Dacă îți închipui că o să te las să dai năvala în han, să te apuci să spui în stânga și-n dreapta că te-am răpit, te înșeli. Cobori acum sau nu cobori deloc.

La naiba, ar fi dat orice să îi dea o palmă peste față și să-l arunce din trăsură. Cum spusese mătușa Maggie! „Nu ai rezista nici măcar o zi cu acest voinic scoțian fără să-ți vină să-i dai una în cap." Păcat

că avusese dreptate. Trăsura opri, iar Venetia aruncă o privire pe fereastră. Nu zări nici un copac, nici un tufiș – câmpia era goală.

– Nu pot... nu aici... pentru numele lui Dumnezeu! M-ar putea vedea oricine!

– Nu vezi că nu e nimeni aici? Hotărăște-te. Vrei să te ușurezi ori ba?

Venetia îi aruncă o privire neclintită și dădu să iasă din trăsură.

– Chiar trebuie să folosești acel cuvânt atât de vulgar?

– Îmi place să văd cum te enervezi, rânji el.

– Ești un ticălos, mormăi ea, coborând din trăsură. E clar că ai petrecut prea mult timp pe drumuri cu tovarășii tăi. Ai uitat cum să te comporți ca un gentleman. Asta dacă ai fost vreodată unul.

Îngrozită, văzu că Lachlan coborî după ea și o prinse de braț.

Venetia se eliberă imediat din strânsoarea lui.

– Doar nu ai de gând să vii cu mine!

– Ba cum să nu. Te cunosc, o să încerci să fugi și nu am chef să alerg după tine.

– Lachlan, te rog, am nevoie de puțină intimitate...

– N-am de gând să mă uit, promit. Dar vreau să te știu la câțiva metri de mine, deci ai face bine să te obișnuiești cu ideea.

Venetia oftă adânc, știind prea bine că nu mai avea cum să evadeze. Se îndepărtară de trăsură, disperată. De ce trebuia să fie totul așa de greu?

Bestia se opri lângă o râpă mică.

– Uite, acolo n-o să te vadă nimeni din drum. O să stau cu spatele la tine, dar trebuie să vorbești cu mine tot timpul. Dacă taci, mă întorc spre tine. Ai înțeles?

Venetia strânse din dinți și încuviință, după care coborî cei câțiva metri până în fundul râpei. Abia dacă reuși să găsească un loc să stea în picioare când îl auzi zicând:

– Hai, spune ceva!

Venetia începu să-și blesteme zilele.

– E bine și așa, zise Lachlan râzând.

Fata își ridică faldurile rochiei, neștiind despre ce să vorbească.

– Ne îndreptăm spre moșia Ross?

– Undeva în apropiere. Acolo m-am refugiat de când tatăl tău și-a trimis oamenii să mă ucidă.

– Chiar dacă a încercat cineva să te omoare, nu e tatăl meu de vină. Sunt sigură că ai mulți dușmani.

– Poate că da, dar oamenii aștia mi-au spus că vin din partea tatălui tău chiar înainte să... dădu el să spună, dar se opri brusc.

Înainte să ce?

– Nimic, răspunse el. Fă ce ai de făcut, Mândră Prințesă. Hai odată!

Aș aprecia să nu-mi mai spui așa, zise ea. La urma urmei, nu mai suntem copii.

– Asta așa e, mormăi el mai mult pentru sine.

Venetia ridică privirea speriată, dar Lachlan încă era cu spatele la ea. Poate că încă se ascundea în el un om civilizat. Poate că era nevoie de o nouă abordare, poate că în loc să-i țină piept ar fi fost mai bine se apropie de el, să-l convingă să lase garda jos. Începu să urce râpa.

– Gata. Mulțumesc că ai... dar se opri când ajunse sus. Doamne!

Lachlan își îndreptă privirea spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Soarele începuse să apună deasupra munților din depărtare, iar munții de violet erau de o frumusețe regală. Din trăsură, cu perdeaua trasă, nu văzuse priveliștea aceea minunată. Petele acelea vibrante de violet și de roz îi aduseră lacrimi în obraji.

– Nu am fost acasă de atâta vreme, șopti ea. Și iat-o acum, zâmbindu-mi din depărtare.

Lachlan îi urmări privirea și se schimbă la față.

– Muntele acela înalt este Ben Lawers.

Venetia trase adânc aer în piept.

– E ca și cum m-aș uita la un vis. Un vis de mult uitat, care nu mi-a dat pace de când am plecat. E atât de frumos!

– Da, așa e.

Venetia își îndreptă privirea spre el și rămase surprinsă să îl vadă atât de fericit.

– Mereu ai spus că urăști Highlands. De-abia așteptai să pleci de aici.

– Eram un prost, prea plin de mine ca să recunosc ce este cu adevărat important.

– Și anume?

În clipa aceea se întunecă la față, semănând din nou cu luptătorul acela puternic.

– Acasă. Căminul părintesc. Aici e locul meu, iar asta nu o să se schimbe niciodată, zise el, după care o prinse de braț. Înapoi la trăsură, milady. Să nu mai pierdem timpul.

Venetia merse lângă el în tăcere. Cu ce îl supărase? Copil fiind, îl văzuse râzând de atâtea ori! Dar acest Lachlan ursuz era un străin pentru ea.

Urcară amândoi în trăsură, iar el îi porunci lui pe Jamie să pornească la drum. Venetia vru să ridice perdeaua, să admire apusul, dar el o opri.

– Lasă perdeaua trasă.

– De ce? întrebă ea, încercând să-i țină piept. Suntem la câțiva kilometri distanță de lume. N-o să ne vadă nimeni.

Dar el nu-i dădu drumul din strânsoare.

– Lasă perdeaua trasă ori te leg de mâini.

Venetia renunță la luptă. I-ar fi fost imposibil să se elibereze dacă avea să o lege. Când văzu că ea acceptă, el îi dădu drumul. Venetia se aruncă din nou pe banchetă, încercând să-și păstreze calmul. Până acum nu o ajutase cu nimic să se enerveze. Odată ce se mai liniști, spuse:

– Vreau doar să privesc munții. Nu văd de ce ar fi o problemă...

– Chiar crezi că nu știu ce încerci să faci? Îmi povestești atât de frumos despre Highlands pentru că... pentru că încerci să mă convingi să-ți dau drumul, zise el cu brațele încrucișate la piept, uitându-se lung la ea. Dar să știi că n-o să rezolvi nimic nici cu frumosul, nici cu urâtul.

Cu privirea aceea rece și cu postura lui impunătoare, părea atât de încăpățânat, precum copiii mici când trebuie să facă un lucru pe care nu îl vor.

De unde astfel de gânduri? Bărbatul acela jefuise atâția oameni nevinovați fără să stea pe gânduri, îi răpise prietenii, după care o ademenise ca să o răpească și pe ea. Poate că avea încăpățânarea unui băiat, dar și voința unui adevărat bărbat. Un bărbat care ar fi putut să îi distrugă viața într-o clipită. Dar asta nu însemna că avea să-l lase să o facă.

Venetia își îndreptă spatele, cu fruntea sus, cum o învățase doamna Harris.

– De vreme ce nu-ți place când mă port frumos cu tine și dat fiind că nici să te mușc nu vrei, cum ar trebui să procedez în continuare? Preferi să te jignesc? Să purtăm o conversație politicoasă? Vrei să plâng? Ce pot să fac ca să nu te deranjez?

Lachlan o privi furios, cu maxilarul încleștat.

– Ai putea să-ți ții gura, milady.

Nici o șansă, milord, i-o întoarse ea. După ce m-ai răpit, ar trebui măcar să mă lași să fac ce vreau, zise ea cu un zâmbet forțat. Aș putea să-ți cânt. Am un repertoriu destul de vast de balade. Și chiar aș spune că muzica poate îmblânzi orice fiară sălbatică.

– Nu. Îmi amintesc de tine și de vocea ta. Nu am chef să ți-o aud din nou.

Cum să spună una ca asta?

– Aveam șase ani pe atunci. Pot să te asigur că mi-am îmbunătățit urechea muzicală.

– Vrei să te distrezi? mormăi el. Scoase o desagă de sub banchetă, scotrobăi prin ea, după care luă ceva și îi aruncă.

– Mănâncă ceva. Așa măcar o să am câteva clipe de liniște.

Venetia îi aruncă înapoi pachetul înfășurat în hârtie.

– Nu, mulțumesc.

Nu avea de gând să-i dea satisfacție.

Lachlan se uită lung la ea.

– Știu că nu e o masă copioasă, dar nici măcar o domnișoară fină ca tine nu poate să refuze un sendviș cu carne de vită.

Venetia simți cum îi chiorăia stomacul, dar îl ignoră.

– Dacă vrei să mănânc, atunci ai să faci bine să oprești trăsura și să-mi dai o masă așa cum se cuvine.

– Oh, o masă așa cum se cuvine, asta își dorește domnișoara? zise el, așezându-se comod pe banchetă, după care deschise pachetul și scoase ceea ce părea a fi un sendviș foarte gustos. Așteptă câteva clipe să îi facă poftă, după care i-l întinse. Nu facem nici o oprire pentru masă, poți să-ți scoți ideea asta din cap. Și să știi că n-o să scapi de mine nici măcar dacă te înfometezi, așa că ai face bine să mănânci.

– Nu am de gând să mănânc până ce nu mă întorc în Edinburgh, zise ea încrucișându-și brațele la piept. Nu ai cum să mă obligi.

Lachlan o încolți cu privirea, după care luă o gură sănătoasă din sendviș.

– Cum vrei tu, milady.

Tăcură amândoi, în timp ce Venetia încercă să ignore aroma aceea minunată de carne de vită. Iar mirosul acela era de muștar?

– Oricum, probabil că nici nu ar trebui să-ți dau de mâncare, zise el în cele din urmă.

Venetia nu spuse nimic.

– Fiind înfometată, nu o să-mi mai faci probleme.

Venetia se încruntă la el.

– Fiind înfometată, nu poți încerca să fugi sau să te lupți cu mine, așa că o să-mi fie ușor să...

– La naiba, dă-mi sendvișul acela!

Nu avea cum să-l ducă de nas. Dacă voia să-i țină piept, trebuia să mănânce.

Cu un zâmbet triumfător, îi dădu alt pachet, după care luă din nou desaga.

– Avem și mere.

Venetia își scoase mănușile, desfăcu pachetul și întinse hârtia cu grijă în poală, pe post de farfurie. El se uită lung la ea, urmărind-o cum porționa sendvișul în bucăți mai mici și mai ușor de mâncat.

– Ce naiba faci? întrebă el.

– Îmi mănânc sendvișul.

– Ba nu. Îi faci disecție.

Venetia luă o gură din sendviș, o mestecă de zece ori, apoi înghiți.

– Așa mănânc eu un sendviș, domnule.

– De ce?

Pentru că așa se obișnuise. Mama ei o învățase să mănânce astfel, din cauza tendinței de a mânca pe nerăsuflate. Dar de ce să-i mărturisească asta când putea să-l enerveze?

– Pentru că așa mănâncă oamenii civilizați. Dar, desigur, un om ca tine nu are cum să înțeleagă asta.

Îl văzu încruntându-se și trebui să se abțină să nu râdă.

– În cazul în care nu ai observat, ai fost răpită. Nu trebuie să-ți bați capul cu bunele maniere.

– Întotdeauna trebuie să ai maniere. O domnișoară trebuie să își păstreze cumpătul în cele mai dificile situații. Când îl văzu dând ochii peste cap, adăugă: Presupun că asta ai învățat și tu în armată, să-ți păstrezi disciplina în orice situație. Cu toate că, în mod evident, ai ales să ignori aceste reguli în ultimii ani.

– Ah, da, disciplina, spuse el sarcastic. Cum s-ar spune, stai la locul tău și o să pici mort.

Venetia îl privi nedumerită.

–Nu asta fac toți soldații?

– Soldații luptă. Dar când nu ai cum să lupți, iar comandantul tău... Nu ai cum să înțelegi.

– Pot încerca să înțeleg, zise ea.

Lachlan se lăsă din nou pe spate și schimbă subiectul.

– Deci asta te-au învățat la școala aceea simandicoasă, nu-i așa? zise el, arătând spre farfuria ei improvizată. Cum să mănânci un sendviș ca o lady elegantă?

Venetia oftă și mai luă o bucată de sendviș.

– Printre alte lucruri.

– Spre exemplu?

– Să cântăm, răspunse ea iritată. Cum să purtăm o conversație, cum să pășim, să vorbim franceză...

– Cum să pui mâna pe un soț.

Venetia ridică din sprâncene.

– Cum să pui mâna pe soțul potrivit. Doamna Harris ne-a învățat să facem diferența între un ticălos și un domn respectabil. Deși s-ar părea că nu am fost atentă, zise ea cu amărăciune.

Lachlan o privi lung, iar ea parcă citi un sentiment de vinovăție pe chipul lui. După câteva clipe, Venetia își feri privirea, iar el începu din nou să caute prin desagă. După ce își termină sendvișul, îi puse un măr pe farfuria improvizată.

Dar când vru să-l ia, el o prinse de mână.

– Să știi că tu nu ai făcut nimic greșit. Tatăl tău ar fi trebuit să te avertizeze în privința mea. Nu e vina ta.

– Încerci să te dai bine pe lângă mine? N-o să-ți meargă, milord. Sunt prea *simandicoasă* pentru asta, zise ea, simțind un nod în gât. În ciuda celor întâmplate seara trecută, de regulă, nu mă las păcălită de lingușiri și de cuvinte dulci.

– Vorbesc serios, insistă el, strângând-o de mână. N-ai făcut nimic greșit, bine? Nici noaptea trecută, nici astăzi.

– N-ar fi trebuit niciodată să-l conving pe tata să mă lase să vin în Scoția. Mi-a spus că e prea periculos, dar nu l-am ascultat.

– Nu contează, zise el, coborând privirea spre mâna ei și mângâind-o ușor. Te-aș fi răpit oricum, chiar dacă ar fi însemnat să risc să vin până în Londra. Odată ce tatăl tău și-a trimis oamenii să mă omoare, mi-a declarat război. Faptul că s-a întâmplat să vii în Scoția mi-a făcut pur și simplu treaba mai ușoară.

Gestul acela neașteptat de generozitate o copleși. Chiar când voia să-l urască, făcea un lucru care să-i amintească de bărbatul pe care îl cunoscuse odinioară. La naiba!

Își trase ușor mâna, se rezemă pe banchetă și îi întâlni privirea.

– Atunci trebuie să mă asigur că de acum înainte n-o să-ți mai fie atât de ușor, nu?

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Ți-am mai spus-o, dar ți-o repet. Poate că soțul tău a fost un prost, dar asta nu înseamnă că toți bărbații sunt așa. Un om simplu poate să iubească o prințesă și totuși să nu fie un vânător de averi.

Al tău văr,

Michael

Trecură alte trei ore, timp în care Lachlan fu convins că avea să-și piardă mințile. Când fata nu îi recita dogmele profesoarei sale, îi cânta toate melodiile pe care le știa. Poate că i-ar fi fost mai ușor să o suporte dacă ar fi avut o voce îngrozitoare, dar cânta ca o privighetoare, cu note delicate și line ca mierea. Stârnea într-un bărbat dorințe nepotrivite și simțăminte care nu-și aveau locul.

Și asta nici măcar nu era partea cea mai rea. Ceea ce cânta îl făcea să-și iasă din minți. Nu, Mândra Prințesă nu cânta despre băutură sau povestiri eroice, ci despre femei seduse și abandonate de soldați ori forțate să se căsătorească cu bărbați nepotriviți, despre femei maltratate de soții lor. După ce termină cu asta, începu să cânte balade despre tâlhari la drumul mare, care întotdeauna sfârșeau în mod tragic, spânzurați, împușcați sau trădați de femeia iubită. Ba chiar îngânase o baladă însuflețită despre mai mulți scoțieni neghiobi care răpiseră o fată ce reușise să îi tragă pe sfoară și să fugă.

Lachlan o lăsă să își facă jocul, în parte pentru că asta o ținea ocupată, dar și pentru că, de fiecare dată când încercă să o oprească, Jamie se împotrivi. Se părea că băiatul nu avea nimic mai bun de făcut în timp ce mâna trăsura.

Doar că Jamie nu era obligat să o privească în lumina lunii, să îi vadă gâtul arcuindu-se sau sânii aceia mari ridicându-se de fiecare dată când trăgea aer în piept. Jamie nu trebuia să lupte cu tentația

de a o prinde în brațele sale, de a-i săruta gâtul, de a-și plimba limba pe pielea ei, de a se îmbăta în mireasma ei florală.

Trase nervos perdeaua, ca să nu mai fie nevoit să o privească in lumina lunii, așteptând și tot așteptând...

La naiba cu femeia asta! Tânjea după ea.

Ea, cu cântecele ei și cu dorul de casa din Highlands, îi dăduse lumea peste cap. În acea după-amiază, când o văzuse cu privirea ațintită la apusul soarelui... În clipa aceea nu-și dorea decât să o ia pe sus și să o sărute, să îi aline dorul de Highlands.

Doar că dorul ei nu era adevărat. Nu chiar. Pentru că își amintea un loc care nu mai exista – asta, dacă existase vreodată. Visa la o copilărie cu trandafiri, cum obișnuiau fetele, uitând cât de mult se obișnuise cu viața ei în Londra – un trai comod, pe banii obținuți de tatăl ei pe căi necurate. În zilele acelea, doar cei foarte bogați din Scoția, duci și marchizi, mai trăiau așa, pe spinarea arendașilor. Odată ce avea să vadă cât de crudă era cu adevărat viața, avea să dea bir cu fugiții, cum făcuse fosta lui logodnică.

Și cine ar fi putut să o învinovățească?

În cele din urmă, în trăsură se lăsă tăcerea. Spera din tot sufletul că răgușise de la atâta cântat.

– Lachlan? se auzi glasul ei în întuneric.

– Ar trebui să dormi, zise el nervos.

– Dar tu nu dormi, eu de ce ar trebui să o fac? răspunse ea țâfnoasă.

– Eu nu am nevoie să dorm.

În ziua aceea, dormise până la prânz, ca să poată sta treaz pe drum.

– Cum să nu? Chiar și un ticălos ca tine are nevoie de somn, zise ea. Sau poate că sentimentul acesta de vinovăție nu te lasă să adormi.

Fata asta chiar nu se învăța minte?

– Mai degrabă e vorba despre disciplina aceea despre care ai spus că îmi lipsește. Soldații petrec zile la rând fără să doarmă. Am făcut-o de multe ori.

Doar că atunci era mai tânăr. Și nu se recupera după o bătaie și o febră care aproape că îl răpuseseră.

Se lăsă din nou liniștea binecuvântată. Dar numai pentru o clipă.

– Mama ta știe că aveai în plan să mă răpești?

La naiba, fata asta parcă îi citea gândurile!

– Nu.

– Știe că ești Năpastă?

– Nu știe nimic despre asta, spuse el. De ce?

– Dar trebuie să fi observat fondurile suplimentare și răpirile...

– O femeie dintr-un astfel de clan învață repede să nu fie atentă la astfel de lucruri. Mulți bărbați din Highlands sunt nevoiți să recurgă la gesturi periculoase sau ilegale, precum atacuri sau băuturi distilate. Și dacă au neveste înțelepte, acestea știu să tragă foloasele și să-și țină gura.

– Și dacă nu sunt înțelepte?

– Ei bine, atunci bărbatul le coase gura, glumi el. Nu ai cumva un ac și o ață la tine?

– Ce amuzant, rosti ea. Vrei să îi faci pe locuitorii din Highlands să pară niște tâlhari, dar eu nu mă las păcălită de astfel de prejudecăți. Cei din familia ta cu siguranță nu erau așa când i-am cunoscut eu. Iar tu, la urma urmei, *ești* fiul unui baron.

– Da, ne-a fost de mare folos titlul nobiliar. Și mie, și mamei mele.

– Mi-o amintesc bine, zise Venetia cu un glas duios. Mi s-a părut întotdeauna o femeie practică, mereu activă. Dacă stau să mă gândesc, era foarte deschisă. Îmi vine greu să cred că a ținut un astfel de secret. De luni întregi se preface că ești mor. Trebuie să-i fi dat un motiv ca să facă una ca asta. Ce i-ai spus?

Nu avea de ce să-i mai ascundă adevărul acum și poate că, dacă avea să-i dea un răspuns, îl lăsa în pace și putea să adoarmă.

– I-am spus că l-am omorât de Năpastă Scoțiană, iar oamenii lui au venit după mine. Și că erau atât de mulți încât n-am avut încotro și a trebuit să mă prefac că mă înec ca să nu mă omoare.

Asta îi spusese când se trezise după ce fusese rănit, câteva zile mai târziu.

– După care i-am spus că, pentru că le-am văzut fața, cel mai bine ar fi să stau ascuns cât timp îmi plănuiesc răzbunarea.

Și cât timp avea să-și recapete forțele ca să poată lupta.

Venetia căzu pe gânduri.

– De ce nu i-ai spus pur și simplu adevărul? întrebă ea. Ea ar trebui să înțeleagă cel mai bine cât de justificată e cauza ta.

– Nu vreau să o implic în povestea asta. Dacă e să fiu prins, nu vreau ca vina să cadă pe umerii ei. Mi-a fost destul de greu să apelez la unii dintre membrii clanului după atac. Până atunci, nu-i implicasem în nici un fel. Mereu am fost de părere că, atât timp cât eu sunt cel care alege să-și pună viața în pericol, să nu risc viețile altora.

– Doar pe a lui Jamie, completă ea. Și viețile oamenilor pe care i-ai jefuit.

– N-am rănit niciodată pe nimeni, știi prea bine, spuse el. Nu am făcut altceva decât să iau câte puțin din ce ne datorează tatăl tău.

– Din ce crezi tu că vă datorează tatăl meu, zise ea, iar când îl auzi mormăind, se grăbi să spună: Și Jamie?

– Jamie și ceilalți doi tovarăși ai mei sunt din fostul regiment. La întoarcerea în Scoția, nu au mai găsit nimic – nici casă, nici masă, nimic de lucru. Așa că le-am promis că o să împart cu ei tot ce câștig de pe urma prietenilor scoțieni ai tatălui tău, zise el încruntându-se în întuneric. Din păcate, Sean și Robbie s-au lăcomit și au decis să tâlhărească de capul lor. Au fost amândoi omorâți când încercau să jefuiască un negustor. Dar Jamie e cu capul pe umeri. Mi-a fost loial încă de când s-a înrolat în armată ca băiat de tobe, așa că n-are rost să încerci să-l convingi să te ajute să fugi.

– Ce idee bună, spuse ea. Pare destul de tânăr ca să fi avut prea multe mândre. Poate dacă îi arunc un zâmbet...

– Vorbesc serios, mârâi el, lasă-l în pace!

– Sau ce ai de gând să-mi faci? O să-mi coși gura?

– Nu, dar o să te leg la gură.

– Trebuie să o faci cu forța, Lachlan Ross, îi făgădui ea. Și, crede-mă, o să mă asigur că n-o să-ți facă plăcere.

Un impuls arzător puse stăpânire peste el.

– Nu știu ce să spun. În clipa asta, nu m-ar deranja deloc să fiu deasupra ta. Iar când o auzi tresărind, continuă: Deci, ai grijă să nu mă enervezi vorbindu-mi despre tine și Jamie! Altfel, o să am eu ac de cojocul tău.

Venetia nu mai zise nimic. În sfârșit!

Doar că acum toate gândurile acelea îl torturau. Și-o imagină întinsă pe iarbă, el stând deasupra ei. Ea pasională și dornică, aruncând brațele acelea albe și subțiri în jurul lui, în timp ce el își cobora gura la pieptul ei, sărutându-i sânii...

Trăsura se zgâlțâi puternic, trezindu-l din visul acela nebun. Aruncă o privire pe fereastră și constată că se opriseră.

– La naiba, mormăi el, deschizând panoul.

Jamie tresări.

– Sunt treaz acum! Sunt treaz, domnule.

– Ba nu ești, zise Lachlan coborând din trăsură. Oricum voiam să te trimit la culcare. Treci în trăsură! Iau eu frâiele.

– Și doamna? întrebă Jamie.

– Chiar așa, cum rămâne cu doamna? zise Venetia, apărând în ușa deschisă, la lumina lunii.

– Doamna ar face bine să doarmă și ea, zise Lachlan deschizându-și haina cât să-i arate pistolul. Dar, dacă nu vrea să doarmă, măcar să nu uite de ăsta. M-ai auzit, milady? zise el uitându-se lung la ea. Dacă scoți vreun sunet, cineva o s-o pățească. Și nu o să fiu eu acela.

De fiecare dată când o spunea, se aștepta ca ea să protesteze că nu-l credea în stare de așa ceva. Și de fiecare dată când nu spunea nimic, rămânea și mai uimit de faptul că putea să-i creadă minciunile atât de ușor. Bineînțeles, orice i-ar fi spus, îl credea cel mai îngrozitor bărbat de pe fața pământului.

– Jamie, continuă el, dacă nu te lasă să dormi, spune-mi și o leg la gură. Și, crede-mă, îi zise el Venetiei, o să-mi facă plăcere.

– Nici nu mă îndoiam, pufni ea. Ești obsedat de femei legate.

Se aruncă înapoi pe banchetă, iar după ce urcă și Jamie în trăsură, închiseră ușa în urma lor.

– Nu sunt obsedat de femei legate, mormăi Lachlan, urcându-se pe oiște. Ci doar de tine, draga mea. Doar de tine.

Chiar dacă încercase din răsputeri să îl enerveze, nimic nu părea să-l afecteze. Venetiei i se păruse teribil de plictisit, cu privirea ațintită pe fereastră, asemenea unui războinic sculptat în granit. Din când în când, îi tresărea câte un mușchi.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că, in ciuda comentariilor nepoliticoase și a lipsei bunelor maniere, fusese un răpitor atent. Făcuseră două opriri ca să se poată ușura. Mâncarea pe care o adusese cu el fusese destul de gustoasă, iar trăsura era comodă. Nu știa ce să mai creadă. Din tot ce citise despre Năpastă Scoțiană, își imaginase un țăran ursuz și leneș de pe moșia tatălui ei, care hotărâse să fure de la oameni. Prietena ei, Amelia, îi descrisese pe complicii lui ca pe niște adevărați ticăloși, gata să-i omoare soțul. Și poate că așa fuseseră, fiindcă însuși Lachlan îi vorbise despre nesăbuința tovarășilor lui.

Dar Jamie părea diferit. Era un băiat la vreo 19 ani și, judecând după cum se cuibări într-un colț, puțin neliniștit că rămânea singur cu ea. Ba chiar tresări când îi atinse din greșeală piciorul cu faldurile rochiei.

– Să știi să nu mușc, îi șopti ea, știind că Lachlan asculta de cealaltă parte a panoului.

– Știu, milady, zise el, după care scoase o pătură de sub banchetă. S-a făcut răcoare, poate vă trebuie. Scoase apoi altă pătură și se înfășură în ea, după care dădu capul pe spate și închise ochii.

– Jamie, e limpede pentru mine că nu ești la fel ca șeful tău. Știi că a făcut ceva greșit, nu-i așa?

Băiatul deschise un ochi.

– Lachlan Ross nu a făcut nimic greșit toată viața lui. E cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Să nu-l vorbiți de rău în fața mea! Nu am de gând să vă ascult. Și nici nu o să vă ajut să evadați.

După acest discurs mărinimos, închis ochii, își lăsă din nou capul pe spate și începu să sforăie. Ce-i drept, Lachlan o avertizase.

În timp ce Jamie dormea, încercă să se gândească la altă cale de scăpare. Ușa de lângă ea avea o încuietoare simplă, pe care i-ar fi fost ușor să o deschisă. Doar că soluția aceasta părea din ce în ce mai puțin probabilă. Chiar dacă ar fi reușit să fugă...

Ridică perdeaua și aruncă o privire pe fereastră. Zări la orizont silueta dealurilor înalte, strălucind ca argintul în lumina lunii. Totul era pustiu, nu se vedea nici măcar o casă în zare. Scoase un oftat. În scurt timp, căzu într-un somn fără vise, adormită de tropăitul cailor.

Când se trezi cu obrazul pe pernă și cu pătura pe ea, își dădu seama că opriseră. Înainte să deschidă ochii, auzi panoul dându-se la o parte.

Prefăcându-se că dormea, își ținu respirația sub control, chiar când simți lumina unei lămpi pe chipul ei. Abia după ce auzi panoul închizându-se îndrăzni să deschidă ochii. Îl văzu pe Jamie sforăind liniștit, iar pe fereastră primele raza ale soarelui.

După care trăsura se clătină când Lachlan coborî. Oare avea să-l pună pe Jamie să mâne din nou caii? Nu, l-a fi trezit deja. Ținându-și respirația și cu ochii întredeschiși, îl zări pe Lachlan oprindu-se lângă fereastră, ca să se asigure că amândoi încă dormeau. Când dispăru, Venetia se ridică la fereastră și îl văzu oprindu-se lângă drum. Când își ridică haină și se legănă pe călcâie, ea și își dădu seama ce făcea. Înghiți în sec, tresări și luă privirea de la fereastră.

Se aflau la marginea unei păduri de pini acoperite de o ceață densă. Își simțea sângele vuind în vene. Aceasta era șansa ei. Putea să se ascundă în pădurea aceea începătoșată, până ce avea să găsească drumul spre casa unui arendaș.

Dar avea doar câteva minute înainte ca Lachlan să se întoarcă. Cu ochii la Jamie, se dezveli și deschise ușor ușa de pe partea cealaltă a trăsurii, după care sări afară. Cum simți pământul sub picioare, își ridică fusta și o luă la fugă spre pădurea de pini. Goni disperată printre copaci, fără să țină cont de crengile care se înfigeau în pelerina ei.

La naiba, de ce alesese să se îmbrace tocmai în roșu? Odată ce soarele avea să răsară, rochia ei avea să sară în ochi pe fundalul acela verde. Era esențial să pună distanță între ea și...

– La naiba, Venetia!

Înlemni când auzi strigătul acela. Își continua drumul printre trunchiurile copacilor. Slavă Domnului, pădurea nu era atât de adâncă, deja vedea dincolo de marginea lacului pe care plutea un nor de ceață.

Schimbând direcția, începu să alerge în paralel cu lacul, rugându-se ca pădurea să se întindă în jur acestuia. În schimb, copacii se transformară într-o adunătură de tufișuri, terminându-se într-o placă imensă de granit care se întindea chiar până la apă! Deja îl auzea pe Lachlan strecurându-se printre tufișurile din spatele ei. Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă, altfel avea să o găsească. Începu să urce o pantă stâncoasă, îndepărtându-se de lac, dar drumul deveni tot mai anevoios, până ce ajunse să se cațăre printre bolovanii uriași. Nu avea încotro, fie urca, fie cobora. Dar nu avea de gând să se întoarcă la Lachlan.

Poate că intenționa să o caute în jurul lacului. Poate că bolovanii aceia uriași o țineau ascunsă de privirea lui. Sau poate chiar avea să găsească o peșteră unde să se ascundă.

Brusc, o creatură înverșunată ateriză pe poteca din fața ei, dezvelindu-și colții. Aproape că scoase un țipăt de spaimă, dar își dădu seama ce era de fapt.

Era doar o pisică, slavă Domnului! Dar o pisică destul de mare. Șoptind cuvinte duioase, se apropie ușor de creatura care continuă să mârâie – probabil era una dintre pisicile acelea sălbatice pe care și le amintea din copilărie.

– Venetia, stai locului! se auzi vocea lui Lachlan în spatele ei.

Se întoarse cu fața spre el și înlemni când îl văzu îndreptându-se spre ea cu pistolul în mână. Doar că ea nu era dispusă să renunțe la luptă, așa că se dădu mai aproape de pisică.

– Nu am de gând să mă întorc în trăsura aia!

Pisica începu să mârâie, iar Venetia se opri, încercând să-și dea seama dacă ar fi putut să treacă de ea înainte ca Lachlan s-o ajungă. Mai ciudat era că el nu părea să fie atent la ea. Se apropie ușor, cu privirea ațintită asupra felinei.

– Dă-te la o parte ca să am unghi direct spre bestia asta.

– Ce bestie? Să nu care cumva să îndrăznești să tragi în pisica asta...

– Nu e o simplă pisică, zise el iritat. E o pisică sălbatică. Încă se găsesc prin părțile astea.

Venetia simți cum i se taie respirația. Auzise despre pisicile sălbatice din Scoția, dar nu văzuse niciodată una în carne și oase. Un fapt de care el probabil că își dăduse seama.

– Nu e sălbatică. Uită-te și tu la ea...

– Ba uită-te *tu*, la naiba, și spune-mi dacă ai văzut vreodată o mâță atât de mare și de fioroasă!

Venetia se uită în ochii galbeni și alungiți ai felinei. Ce-i drept, părea mult mai mare decât o pisică de casă, iar când făcu un pas spre ea, animalul începu să sâsâie ca un șarpe veninos. După care înțelese de ce. Zări o mica scobitură în stâncă și câțiva pisoi destul de mari, care arătau aproape la fel de fioroși ca mama lor. Unul dintre ei avea un mic iepure de câmp în gură.

Venetia tresări și făcu un pas în spate, iar Lachlan o trase lângă el. Dar când îl văzu ridicând pistolul, îi spuse:

– Nu, Lachlan, te rog. Vrea doar să-și protejeze puii. Nu-i lăsa fără mamă!

– Pui? întrebă el și abia atunci văzu pisoii. Îl simți relaxându-se ușor. Ah, acum înțeleg. De regulă, pisicile sălbatice nu atacă oamenii.

Ținând pistolul aproape, o prinse de talie cu brațul liber.

– Dacă pot, o s-o cruț, zise el, trăgând-o spre el cu pași mărunți și atenți. Fără mișcări bruște, m-ai înțeles? Nimic care să o facă să creadă că vrem să-i facem vreun rău. Nu vrea să-și lase puii singuri, deci nu o să vină după noi.

Făcură câțiva pași în spate, cu pisica în stânga lor și cu zidul de piatră în dreapta. Odată ce ieșiră din raza ei, Lachlan se întoarse cu fața spre ea, o apucă de braț și o trase după el, băgându-și pistolul în buzunar.

Acum, după ce criza cu pisica sălbatică trecuse, Venetia își dădu seama că ratase singura șansă de scăpare.

– Dă-mi drumul! îi porunci ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui. Ai obținut ce ai vrut, dar asta nu înseamnă că...

– Poftim? Ce crezi că am obținut? zbieră el, uitându-se nervos la ea. Chiar crezi că am vrut să trag așa o sperietură? Că îmi doresc să te văd atacată de fiara aceea...

– Mă îndoiesc că s-ar fi ajuns la asta, zise ea, cu toate că îngrijorarea de pe chipul lui o surprinse. Mi-aș fi dat și eu seama că pisica era sălbatică.

– Da, după ce avea să te mănânce, replică el pe un ton acid. Și ce aveai de gând să faci după ce scăpai de mine?

Venetia ridică din umeri.

– Sunt sigură că aș fi dat peste coliba unui fermier...

– Nu există fermieri in zona asta, doar păduri și lacuri. Cel mai apropiat sat este la 30 de kilometri distanță. Mai degrabă ai fi rătăcit pe dealurile astea înainte să mori de foame.

Ea îl privi suspicioasă.

– Sunt sigură că aș fi găsit eu o soluție.

– Știi să pescuiești? Sau să vânezi? Când a fost ultima oară când ai omorât o veveriță, când i-ai jupuit pielea și i-ai scos intestinele, ca să o gătești la un foc aprins de tine, cu mâinile tale? Pun pariu că nici măcar nu știi să deosebești fructele de pădure otrăvitoare, zise el dezgustat.

Gestul lui o enervă la culme.

– Atunci aș fi mers pe jos până la următorul sat, zise ea, dându-se înapoi, după care porni spre pădure. Să știi că pot să merg 30 de kilometri. Nu știu ce impresie ți-ai făcut tu despre mine, dar nu sunt vreo biată fată răsfățată.

– Da, tocmai asta e problema, mormăi ei, încercând să țină pasul cu ea. Ești îndeajuns de sigură pe tine ca să încerci orice. Așa o să-ți găsești sfârșitul.

– Vreau măcar să-mi încerc norocul.

– La naiba, tu chiar nu ai minte? întrebă el nervos, prinzând-o de braț și îmbrâncind-o într-un bolovan. Venetia încercă să se elibereze, dar el o prinse de ambele mâini și i le lipi de zidul de piatră, de o parte și de alta a șoldurilor. Ascultă-mă! Stai locului și ascultă-mă, bine?

Venetia se opri, aruncându-i o privire de gheață.

El îi dădu drumul.

– Pisicile sălbatice și posibilitatea de a muri de foame nu sunt singurele pericole. În urma *îmbunătățirilor* făcute de moșieri în aceste locuri, singurii oameni care au rămas in sate sunt înfometați și disperați. O să te vadă cu rochia ta frumoasă și cu încălțările astea elegante și o să sară grămadă peste tine, dar nu ca să-ți ofere ajutor.

– Nu te cred, spuse ea pe un ton ferm. Scoțienii au fost dintotdeauna primitori cu străinii.

– Unde? În Lowlands? În Edinburgh? În Highlands, oamenii nu privesc cu ochi buni o domnișoară elegantă care arată și vorbește ca

o englezoaică. Și sunt bărbați care... zise el, cercetând-o cu privirea. Ești o femeie frumoasă, inocentă. Exact genul de femeie după care tânjește un bărbat disperat.

– Să încerce, și le vin eu de hac! replică ea.

Lachlan ridică din nou privirea spre chipul ei.

– Așa e, am uitat, zise el pe un ton sarcastic. O să le vii de hac cu șarmul tău acid.

Venetia simți că i se ridică sângele la cap. Îl lovi cât putu de tare cu ghetuța.

Lachlan scoase un urlet de durere, se dădu înapoi, iar Venetia porni spre pădure. În scurt timp, el o prinse din urmă, mișunând în jurul ei ca o bestie. Brusc, o apucă și o aruncă jos, trântindu-se peste ea.

Îi prinse brațele deasupra capului, cu o privire furioasă.

– Zici că o să le vii de hac? mormăi el. Dacă vreun ticălos încearcă să-ți fac vreun rău, ești gata să-i ții piept?

Venetia încercă să-l lovească cu genunchiul între picioare, cum le învățase doamna Harris să facă în caz că un bărbat ar fi încercat să le atace, dar el îi anticipă mișcarea, împingându-și coapsa aceea groasă ca un trunchi de stejar între picioare el.

Cu o singură mână, îi prinse încheieturile deasupra capului, după care își lăsă cealaltă mână să alunece pe gâtul ei, spre corsaj.

– Așa, Mândră Prințesă, o șicană el. Luptă! Arătă-mi cum ai de gând să te eliberezi din ghearele sălbaticului care vrea să-ți facă rău!

Venetia încercă să se elibereze de sub el, dar se lupta cu morile de vânt. Se simțea zdrobită sub greutatea corpului lui, simțea că nu putea să respire, iar mâna lui era mai puternică decât ambele ei mâini. Uitându-se lung în ochii ei, îi deschise ușor nasturii rochiei, dezvelindu-i sânii.

– Hai! Oprește-mă! De ce nu mă oprești?

Lăsă mâna să-i alunece în corsajul ei, iar Venetia icni.

– Vezi? zise el, odihnindu-și mâna pe pieptul ei, atingând-o cu vârful degetelor. Câteva clipe de neatenție și n-o să mai rămână nimic din inocența ta. Asta vrei?

Îl înfruntă cu privirea, observându-i fruntea încruntată și maxilarul încordat. Părea să aibă dureri mari. Oare chiar îl lovise atât de tare? Sau pur și simplu se străduia să nu se lase mânat de dorințele acelea carnale?

Gândul acela o înspăimântă și își dădu seama cât de aproape fusese să îl scoată din minți. Dumnezeu s-o apere!

– Ei bine? zise el, mutându-și mâna tot mai adânc în corsaj, pentru a-i desface funda corsetului. Asta vrei?

– Nu! strigă ea, iar când el se opri, îi șopti: Nu, Lachlan.

Totuși, el nu își îndepărtă mâna. Preț de o clipă, se temu că așteptase prea mult ca să-l oprească. Îi simți coapsa între picioare, amintindu-i cât de ușor îi fusese să o supună voinței lui. Chiar dacă țesătura corsetului și cămășuța încă formau o barieră între pieptul ei și palma lui, se cutremură când îi simți degetele în corset, la doar câțiva centimetri de sfârcurile ei. Tot ce mai avea de făcut era să...

– Te rog, îi șopti ea. Nu-mi face rău.

Lachlan o privi pierdut, după care își trase mâna, scoase o înjurătură și se întinse lângă ea, pe iarba verde.

La început, auzi doar sunetul respirației lui profunde și dure și strigătul unei bufnițe în depărtare. După care lăsă să-i scape o înjurătură și se ridică într-un cot, ca să o privească.

– Vreau să știi că nu o să-ți fac rău niciodată. Niciodată!

Ar fi vrut să-l creadă. Chiar voia să-l creadă. Dar știa cât de vulnerabilă părea în clipa aceea, întinsă pe iarbă cu părul desprins și cu rochia desfăcută. Și având în vedere circumstanțele...

– Asta doar pentru că îți convine să mă ții vie și nevătămată. Altfel, tata n-o să-și plătească datoria.

El tresări de parcă l-ar fi pălmuit și o ațintì cu privirea.

– Nu din cauza asta, reuși el cu greu să spună. După care se schimbă la față, iar băiatului pe care îl adorase odinioară îi luă locul tâlharul acela nemilos.

– Nu din cauza asta, repetă el, cu o voce răgușită, care îi tăie răsuflarea. O știi prea bine.

După care veni mai aproape de ea.

Venetia își jurase să nu-l mai lase să o sărute, iar cu câteva clipe înainte, s-ar fi opus. Însă în urmă cu câteva clipe fusese crud cu ea. Pe când acum...

Acum era diferit. Supărarea lui răsărise din îngrijorare, o îngrijorare care acum se transforma în ceva mai mult. O văzu în privirea lui caldă, care se topi într-o nuanță de cupru. O auzi în respirația lui întreruptă când se opri cu buzele la doar câțiva centimetri de ea, dându-i ocazia să îl oprească. Doar că ea nu o făcu.

Și nici el nu se opri.

Dumnezeule!

Capitolul 9

Dragul meu văr,

Ce știi tu despre vânătorii de avere? Tu ai tot ce ți-ai putut dori vreodată. Nu ai fost niciodată nevoit să dai ochii cu creditorii soției, să te întrebi dacă au venit să-ți ia tot ce ai. Tu nu ai fost niciodată la mila unul bărbat capricios.

Ruda ta iritată,

Charlotte

Lachlan nu reușea să-și dea seama ce nebunie pusese stăpânire peste el. Știa doar că simțea nevoia să o asigure pe Venetia și pe el însuși că nu era monstrul pe care îl afișase cu doar câteva clipe mai devreme, un bărbat în stare să forțeze o femeie să-i suporte atingerile lascive. Motiv pentru care îi dăduse ocazia să refuze sărutul. Însă doar preț de o clipă. Pentru că, de îndată ce simți mireasma de lavandă din părul ei și îi citi căldura din ochi, nu se mai putu abține să nu o sărute. Iar ea îl lăsă s-o facă. Slavă Cerului, altfel numai Dumnezeu știa ce ar fi fost în stare să facă. Nedormit și cu inima bătându-i să-i sară din piept după ce tocmai o văzuse la mila unei sălbăticiuni, se abținu cu greu să nu o sărute atât de duios. Mai ales când o simți acceptându-l, deschizându-și buzele. De data aceasta, nu își mai putu controla impulsurile și își îngropă limba între buzele acelea trandafirii. Nu mai conta că îl dureau piciorul și coastele unde îl lovise ea. Nici că risca să îl atace din nou, pentru că putea să-i devoreze gura aceea dulce.

Nu îi păsa. Era șansa lui și trebuia să profite de ea. O sărută cu patimă, cu dorință, gata să o savureze pe pisica aceea sălbatică. Iar ea i se oferi cu aceeași intensitate. Dumnezeule, erau amândoi în iarbă, sărutându-se, impletându-și limbile! Încă de când plecaseră din Edinburgh, fata aceea se încăpățânase să îi țină piept, să nu îl lase să aibă ultimul cuvânt. În timp ce el o tot necăjise, Venetia rămăsese stăpână pe situație. Încăpățânarea aceea îl fascina. Gândul

ca ea să cedeze chiar numai puțin era mai tentant decât orice altceva. După ce îi simți mâinile în jurul gâtului, nu se mai gândi la altceva decât la gustul ei, la limba aceea dulce. Se lăsă mânat de dorință – o dorință arzătoare, care îl îndemna să o atingă, să o exploreze, să o mângâie, să muște din ea înainte să-și piardă mințile. De nerăbdare, îi desfăcu rochia și funda din talie, ca să își strecoare mâna înăuntru și să-i mângâie talia încorsetată. Dar nici măcar asta nu se dovedi îndeajuns, iar mâna lui continuă să alunece pe formele ei. Dar, când îi atinse sânul cu vârful degetelor, Venetia se desprinse din sărutare, șoptindu-i:

– Ce crezi că faci?

– Nu știu, zise el, lipindu-și gura de gâtul ei, simțindu-i pulsului sub buze. Ceva ce nu ar trebui să fac, cel mai probabil.

– Dacă ne vede cineva...

– Ți-am spus deja, nu e nimeni aici, răspunse el, excitat de faptul că părea mai îngrijorată de faptul că ar putea fi văzuți decât de ce făcea. I-am poruncit lui Jamie să rămână lângă cai.

– Nu e bine ce facem, zise ea, dar nu ca pe un avertisment.

– Ah, da, nu e bine deloc, șopti el, după care, înfierbântat, îi desfăcu rochia, dezvelindu-i corsetul de la sân la coapsă. Sunt un om rău. Și bănuiesc că și tu ești mai rea decât ai vrea să mă faci să cred.

Apoi îi slăbi cupele corsetului. Venetia înghiți în sec și își coborî privirea spre piept.

– De ce spui asta?

– Pentru că te-am văzut la bal, spuse el, alegându-și cu atenție cuvintele. Nu voia să o sperie. Ai acceptat să pleci pe întuneric cu mine, asumându-ți un mare risc din pură curiozitate. Se aplecă să-i sărute obrazul, după care o mușcă ușor de ureche. Hai, recunoaște, sub fațada ta de fată bună se ascunde o femeie pasională, care își dorește cu nerăbdare să renunțe la bunele maniere care o constrâng atât de tare.

– Nu... nu e adevărat, zis ea, tresărind când îi simți vârful limbii în ureche, după care o mușcă ușor de lobul urechii. Chiar... chiar îmi place să respect... regulile.

– De-aia m-ai lăsat să te sărut în seara aceea, pe mine, un simplu străin? îi șopti el, deschizându-i corsetul. De-aia mi-ai cântat atâtea balade despre lorzi nerușinați și tâlhari, care încalcă toate regulile?

Venetia îl privi fix în ochi, cu mâinile încă prinse de gâtul lui.

– Ți-am cântat acele balade tocmai ca să-ți arăt cât de mult greșești.

– Chiar așa? Și de ce te-ai obosit să le înveți? Ca să fii pregătită în caz să-ți iese în cale vreun tâlhar? Nu, draga mea, le-ai învățat pentru că ți-au stârnit interesul, zise el zâmbindu-i. Și mi le-ai cântat pentru că ești mai rebelă decât vrei să pari.

Îi prinse cupa corsetului într-o mână și o trase ușor, lăsând-o doar în cămășuță, după care trase și de cealaltă cupă.

Dar, când dădu să o dezbrace și de cămășuță, Venetia îl opri.

– Lachlan, să știi că nu sunt chiar atât de rebelă.

Celălalt braț era sub ea, altfel probabil că ar fi făcut mai mult decât să-i oprească mâna. Dar el nu se lăsă oprit de modestia ei. Nu acum, când apucase să-i zărească sânii prin cămășuța subțire, ieșindu-i din corset. Dumnezeule, erau rotunzi ca două pernuțe, cu două sfârcuri rozalii țâșnindu-i prin cămășuță!

– Puțină rebeliune nu face rău nimănui, îi șopti el, aplecându-se ușor să-i sărute sânul prin cămășuța desfăcută.

Venetia icni.

– Ești la fel ca toți seducătorii despre care am fost avertizată să mă feresc.

– Să înțeleg că-ți plac seducătorii? La câte balade știi despre ei...

– Nu... nu la asta mă refeream...

– Adevărul e că trupului tău îi place, zise el, forțându-și norocul și prinzându-i sfârcul între degete. Iată cum înflorește acest boboc pentru mine!

Venetia începu să geamă de plăcere, iar el o sărută îndelung, pasional, ca un seducător, până când ii simțit mâna alunecându-i pe umăr.

Abia atunci îi trase cămășuța de tot, dezvelindu-i sânul. Îl prinse în palmă, savurându-l, simțind cum se cutremura la atingerea lui. Venetia își înfipse degetele în umărul lui, în timp ce el continua să o mângâie, sărutul lui devenind tot mai frenetic, până când nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la cât de mult o dorea, la cât era de excitat. Reușise, în cele din urmă, să o prindă sub el, cum sperase să se întâmple, iar de data asta nici ea nu mai era fiica tatălui ei. De data aceasta, erau doar ei doi, iar ea nu încerca să i se mai opună. Avu mare noroc că nu îi ridică faldurile rochiei ca să o pătrundă chiar în clipa aceea. Dar nu era atât de nesăbuit. Câteva atingeri, câteva sărutări aveau să-l țină în viață până ce urmau să ajungă la moșia lui Ross, unde avea de gând să o țină încuiată într-o cameră, în așteptarea tatălui ei. Sau cel puțin asta încercă să-și spună.

Își strecură coapsa între picioarele ei, incercând să se apropie, simțind o nevoie disperată să fie mai aproape de ea. Gâfâind de plăcere, Venetia se desprinse din sărutarea lui.

– Oh, Lachlan, vrei să mă distrugi?

– Nu, jur, spuse el, temându-se că era o minciună și sperând că nu rostea adevărul.

– Ba da. Pentru că... pentru că îmi...

– Pentru că îți place? șopti el. Îți place când pun mâna pe tine, nu-i așa?

– Dumnezeule, da!

Nu avu nevoie de nici o altă invitație și îi prinse sfârcul între buze, între dinți, savurând aroma ei de femeie. Cealaltă mână îi alunecă în lateral, hotărât să savureze un sân cu degetele, în timp se de înfrupta din celălalt cu limba.

– Lachlan... gemu ea. Ești... E atât de...

Venetia nici măcar nu reuși să-și găsească vorbele ca să spună cât de bine se simțea în timp ce el o devora cu buzele și cu atingerile acelea sălbatice și nesăbuite. Nu ar fi trebuit să-l lase să facă una ca asta! De ce îi permitea așa ceva?

– Draga mea, habar n-ai ce-mi faci, îi șopti el, sărutându-i sânii. Habar n-ai!

– Dar știu ce-mî faci tu... mie, rosti ea gâfâind, în timp ce Lachlan îi prinse sfârcul între dinți, făcând-o să tresară cu tot corpul.

Iată de ce îi permitea să o facă. Pentru că nu mai simțise niciodată așa ceva și pentru că de data asta nu se mai răstea la ea, nu-l mai vorbea de rău pe tatăl ei, nu se mai enerva. De data asta, era același Lachlan pe care îl adorase când era o copilă.

Așa că, de îndată ce îi simți coapsa frecându-se intre picioarele ei, trezind în ea noi senzații tot mai jos, nici măcar nu ezita să își arcuiască spatele. Ce sentiment încântător, delicios...

Și, la naiba, asta îl încurajă! Îi simți mâna alunecându-i între coapse și începu să atingă prin cămășuță, continuând să se înfrunte din sânii ei, sărutându-i rând pe rând.

Dumnezeule, era uimitor! Nici nu era de mirare că fetele din balade întotdeauna își pierdeau virtutea în îmbrățișările acestor tâlhari. Brusc, nu i se mai părea atât de rea posibilitatea de a-și pierde virtutea. Limba lui continuă să îi farmece sfârcurile, în timp ce își plimbă degetele tot mai jos, într-o atingere care o făcu să tresară și să își arcuiască spatele și mai tare. Cum ar fi putut ea să știe cât de magică era arta seducției?

Și de unde știa el să facă toate lucrurile acelea atât de excitante? Ea însăși se atinsese de câteva ori, sedusă de o plăcere nevinovată, dar nu simțise niciodată ceva atât de intens, de incitant...

Ceva atât de... nechibzuit.

– La naiba, Lachlan, de ce-mi faci asta? „De ce mă faci să mă simt astfel?"

El își înălță capul de la pieptul ei, aruncându-i o privire care o făcu să ia foc.

– Am vrut să fiu cu tine din prima clipă în care te-am zărit, zise el mângâindu-i sânul și frecându-și barba de pielea ei catifelată. De cum te-am văzut intrând în sala de bal ca o regină îmbrăcată în haine simple, am vrut să fiu cu tine.

Dumnezeule, parcă trecuse o viață de atunci! Fusese atât de fericită văzându-se înconjurată de atâția scoțieni care dansau mândri în tartan!

Iar el plănuia să o răpească.

Gândul acela o trezi la realitate. Din cauza asta o sărutase. Și probabil că tot din cauza asta o atingea acum. Dumnezeule, îl lăsa să facă exact lucrurile pe care și își făgăduise că nu avea să i le permită niciodată! Cu inima îndurerată, se aplecă să-i tragă mâna dintre picioarele ei.

– Nu m-ai vrut pe mine, îl acuză ea. Fusese atât de naivă! Ci pe fiica lui Duncannon.

Citi expresia aceea din ochii lui și își dădu seama că avea dreptate.

– V-am vrut pe amândouă. Încă vă vreau.

Venetia se abținu cu greu să nu plângă. Tocmai asta era problema. Voia să-și facă de cap cu ea, însă doar ca să-l rănească pe tatăl ei.

Dar, când Lachlan își mută coapsa dintre picioarele ei, îi simți bărbăția încordată.

Ei bine, poate nu doar ca să-l rănească pe tatăl ei. Datorită poveștilor despre harem pe care ea și celelalte fete le citiseră la școală, știa ce însemna umflătura aceea dintre picioarele lui. El chiar voia să fie cu ea. Sau mai curând voia să fie cu o femeie. Întâmplarea făcea ca pur și simplu ea să-i fie la îndemână.

Se luptă să-și ignore durerea din piept. Bărbatul acela se folosea de propriile ei fantezii ca să facă exact ce voia cu ea. Ajunsese sub el, permițându-i asta. Atunci poate că venise momentul să-și folosească fanteziile in avantajul ei. Cu un zâmbet forțat, îi luă mâna și o ghidă înapoi în locul unde fusese.

– Deci mă vrei, nu-i așa?

– Da. Știi prea bine că da, zise el cu respirația întretăiată.

– Mă vrei, iar eu vreau să mă duc acasă. Aș putea să-mi câștig libertatea lăsându-te... să-mi faci anumite lucruri. Putea să-l lase să o vadă goală, să o atingă și să o sărute. Dar când îi văzu privirea arzătoare, se grăbi să adauge: Bineînțeles, nu până la capăt. Doar să-mi faci anumite... lucruri.

Preț de o clipă, se holbă la ea, de parcă nu putea să creadă ce auzea. Apoi, spre surprinderea ei, Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură și își trase mâna, rezemându-se pe iarbă, lângă umărul ei.

O privi cu ochii aceia căprui și spuse:

– Deci despre asta era vorba.

– Ce vrei să spui?

– Gemetele tale, sărutările, faptul că m-ai lăsat să te ating și să te gust, zise el furios, aplecat deasupra ei. Dumnezeule, cât de prost am putut să fiu!

Planul ei părea să fi dat greș. De ce?

– Ești supărat.

– Pe bună dreptate! Am crezut că... zise el nervos, după care se ridică în picioare. Nu mai contează ce am crezut. Am fost un mare prost. Dacă mi-aș fi pus mintea la contribuție, mi-aș fi dat seama că nu faci altceva decât să încerci să scapi de mine, continuă el, ridicându-se pe potecă. Pentru că doamnele ca tine se aruncă în iarbă cu tâlhari ca mine doar dacă vor ceva la schimb, nu-i așa?

Dacă tot nu avea de gând să o lase să-și negocieze libertatea oferindu-i astfel de favoruri, atunci era mai bine să creadă că nu era câtuși de puțin interesată de el. Altfel, dacă ar fi ghicit cât era de sensibilă...

Acest lucru nu trebuia să se întâmple. Ar fi putut să o seducă pentru a o transforma într-o armă împotriva tatălui ei. Astfel, avea să rămână fără nimic, chiar și fără propria mândrie.

– După cum ai spus-o chiar tu, Lachlan, sunt o lady, zise ea ridicându-se și aranjându-și hainele. Și doamnele nu permit astfel de gesturi decât dacă sunt... într-o situație disperată.

– Disperată! răbufni el. Ce încerci să faci? Să-l salvezi pe neisprăvitul tău tată?

– Să mă salvez pe mine însămi, răspunse ea pe un ton tăios.

– Ți-am spus de la bun început că n-am de gând să-ți fac nici un rău atâta timp cât familia ta respectă regulile mele.

De data aceasta, Venetia se înfurie.

– Știu ce mi-ai spus și nu te cred, zise ea, legându-și corsetul. Mai devreme sau mai târziu, una dintre cameristele de la han o să observe că nu am mai dormit în patul meu. Și o să le povestească celorlalte servitoare, până când se duce vorba în tot orașul. Orice ai spune tu, viitorul meu s-a schimbat definitiv din clipa în care m-ai răpit.

– Iar soluția la care te-ai gândit a fost să mi te oferi? strigă el.

– Nu! M-am gândit doar că aș putea să...

– Să mă torturezi cu farmecele tale. Nu știi nimic despre bărbați, zise el cu pumnii încleștați. Acum, că am gustat din tine, vreau să te savurez cu totul!

– Ei bine, nici nu mă gândesc! exclamă ea.

– *Știu* că nu pot, la naiba! Tocmai asta spun și eu! Ți-ai asumat un mare risc seducându-mă în felul acesta...

– Vrei să spui că *eu* te-am sedus pe tine? Tu ai început!

– Doar pentru că am crezut că-ți place! strigă el, oprindu-se la câțiva metri distanță. Nu știam că te prefaci.

– Ei bine, chiar mă prefăceam, minți ea, legându-și cordonul de mătase al rochiei. Am sperat să te conving cumva.

– Ești o nesăbuită, zise Lachlan cu maxilarul încleștat. Data viitoare ar fi bine să încerci cu un cântec. E mai sigur.

– Ai spus că nu-ți place cum cânt, i-o întoarse ea.

– Prefer să te aud cântând decât să te simt sub mine, prefăcându-te că-ți place atingerea mea, replică el, dar se opri brusc. După care își ridică mâna, frecându-și degetele. Dar, când îi întâlni privirea, fu ca și cum i-ar fi citit toate secretele. Vrei să spui că nu ai savurat câtuși de puțin sărutările și mângâierile noastre?

– Deloc, răspunse ea, încercând să-și păstreze tonul rece. Trebuia să îl convingă cumva. Cum ar fi putut să-mi placă?

– Și nu ți-a plăcut când ți-am atins părțile inti...

– Nici vorbă! strigă ea, roșie la față. Cum putea să vorbească atât de deschis despre asta? Nu sunt atât de nerușinată pe cât mă crezi tu.

Lachlan se apropie ușor de ea, fără să o scape din ochi.

– Ai făcut-o ca să mă convingi să te eliberez. Așa ai spus.

Venetia își feri privirea, îndreptându-și din nou toată atenția asupra rochiei.

– Tocmai asta spun, zise ea cu mâinile tremurându-i. La urma urmei, eu sunt Mândra Prințesă.

– Așa este, spuse el, ridicându-i bărbia și forțând-o să se uite la el. Chiar ești o prințesă.

Își trecu degetul peste buza ei, făcând-o să tresară, oricât de mult ar fi încercat ea să se abțină să nu o facă.

Brusc, văzu o strălucire în ochii lui.

– Despre partea care spune că ești mândră nu sunt tocmai sigur. Mai degrabă prințesa Machiavelli.

– Cine e asta? întrebă Venetia. Vreo lady italiancă?

Lachlan începu să râdă.

– Machiavelli a fost un bărbat foarte faimos, care a scris o carte foarte cunoscută. Despre cum să fii șiret. Despre cum să obții ceea ce-ți dorești.

Venetia nu știa dacă trebuia să fie flatată sau alarmată de acea descriere.

– În orice caz, important e că sunt o prințesă, nu-i așa? Sunt mult prea regală ca să fiu aruncată în iarbă ca o femeie ușoară.

– Numai dacă există un motiv bun, îi amintî el.

– Da, exact.

Fără să-i dea drumul, Lachlan se aplecă să-i șoptească la ureche.

– Doar că e o problemă cu femeile ca tine.

Venetiei i se acceleră pulsul. Era prea aproape de ea ca să-l ignore, la naiba!

– Ce anume?

– Poate că unei femei îi este ușor să nu se arate excitată, dar un bărbat care știe unde să o atingă își dă imediat seama, rosti într-o șoaptă fierbinte. Ai fost udă pentru mine, prințesă. Și asta înseamnă că mă dorești.

Udă? Ce voia să însemne asta?

Ah, uitase de umezeala pe care o simțise în cele câteva dăți când se atinsese. Nu îi trecuse nici o clipă prin minte că și el ar fi putut să simtă...

– Nu e adevărat, îndrăzni ea să spună.

Râsul lui diabolic o cutremură.

– Un bărbat știe exact despre ce este vorba. Dar, dacă vrei, poți să încerci să-mi dovedești că m-am înșelat, zise el, mușcând-o ușor de ureche, ca un diavol. Putem să reluăm sărutările și să vedem ce se întâmplă. Aș fi mai mult decât bucuros să văd cât ești de excitată.

– Ești un monstru! strigă ea, dezlipindu-se de el.

Lachlan o privi ca un nerușinat, din cap până-n picioare. Când îi întâlni din nou privirea, simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Draga mea, poate că nu vrei să recunoști, dar mă dorești.

Ar fi dat orice să îl contrazică, dar știa că mințea. Cu toate acestea, ar fi preferat să moară decât să-l lase să profite de ea.

Se îndreptă de spate și spuse:

– Nu contează...

– Ai dreptate. Poți să-ți plimbi trupul acela frumos prin fața mea cât vrei tu, fiindcă tot nu o să scapi de mine. După care o luă pe nepregătite, o prinse de după talie și o trase spre el. Dar asta nu înseamnă că nu am de gând să iau ce-mi oferi, dacă o să mai fii vreodată îndeajuns de nesăbuită încât să o faci.

Aproape că își lipi buzele de ale ei, cu o privire mistuitoare.

– Dacă vrei să-ți salvezi virtutea de un tâlhar ca mine, ar fi bine să nu mă mai provoci. Să știi că nu sunt făcut din piatră, continuă el, privind-o drept în ochi. Și nici tu, prințesă!

Preț de o clipă, rămaseră tăcuți și înghețați, după care auziră o voce în spatele lor.

– Domnule Lachlan!

Jamie. Dumnezeule!

Rușinată, încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar Lachlan o ținu aproape.

– Ne-am înțeles, draga mea?

Nu avea să-l ierte niciodată pentru această umilință.

– Da, răspunse ea, furioasă. Acum ești bun să-mi dai drumul...

– Desigur, milady spuse el zâmbind, dându-i drumul. Apoi se îndreptă spre pădure și vorbi pe un ton aspru:

– Jamie, băiete, ți-am zis să rămâi cu caii!

Încercând să se liniștească, Venetia aruncă o privire spre Jamie, care își privi stăpânul cu o expresie răzvrătită pe chip.

– Așa este, domnule. Dar ați fost plecați atâta vreme încât am crezut că nu ai reușit să o găsești pe fată. Am venit să ajut.

– După cum poți vedea, nu am nevoie de ajutorul tău.

Jamie nu mai zise nimic.

– Dacă tot ești aici, te rog să o conduci pe domnișoară înapoi la trăsură.

– Nu vii și tu cu noi? întrebă Jamie.

– Într-o clipă. Trebuie să fac ceva mai întâi.

– Prea bine, zise Jamie, întinzându-i mâna. Lady Venetia, după dumneata.

Jamie o luase deja de braț, traversând împreună pădurea, când îl auzi pe Lachlan strigând:

– Băiete, de data asta să fii cu ochii pe ea! Nu am chef de o nouă cursă prin pădure.

– Da, domnule! răspunse Jamie, după care îi șopti Venetiei: Domnișoară, vezi ce ai făcut? Ai fugit tocmai când dormeam eu. N-o să mi-o ierte niciodată.

– Ar fi trebuit să mă ajuți când te-am rugat, spuse ea fără regret, dar băiatul clătină din cap că nu.

– Ești atât de aprigă! Nu mă așteptam. Credeam că fiica lui Duncannon avea să fie...

– Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui fiica lui Duncannon. Am un nume, să știi.

– Ah, da, domnișoară, îmi pare rău. Merseră câteva clipe în liniște, după care Jamie adăugă: Doar că ești mai frumoasă decât ne-am așteptat noi. De regulă, stăpânul nu se atinge de doamnele pe care le jefuim, dar cu dumneata pare să fie altfel și...

– Și tu nu ești de acord, zise ea cu speranță.

Jamie părea îngrozit de felul în care o trata Lachlan. Poate că avea să fie în folosul ei.

– Nu contează ce părere am eu. Tot ce vreau să spun e că, dacă stăpânul a făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facă... Dacă vrei să-mi spui, aș putea...

– Să mă protejezi de el? întrebă ea pe un ton neajutorat.

– La nevoie, răspunse el, fără să ridice privirea din pământ, ajutând-o să sară peste un copac căzut la pământ.

Venetia nu se grăbi să își ia mâna de pe brațul lui.

– Și cum ai de gând să faci asta?

Deși Jamie se făcu roșu la față, ea citi expresia hotărâtă de pe chipul lui.

– O să stau de vorbă cu el, să-i amintesc că ești o lady.

La ce avea să-i servească? Lachlan îi promisese că avea să o lege la gură dacă încerca să-l întoarcă pe Jamie împotriva lui.

– Nu, te rog, nu vreau decât să mă întorc acasă, zise ea, prinzându-l de braț, toată un zâmbet. Înțelegi prin ce trec, nu-i așa?

Jamie o privi lung, iar pentru o clipă, Venetia crezu că reușise să-l convingă. După care se schimbă la față.

– Da, domnișoară, înțeleg, dar nu te pot ajuta. Ești fiica lui Duncannon, iar stăpânul are nevoie de dumneata ca să-și recupereze banii...

– De la tatăl meu. Da, știu, zise ea cu inima frântă, după care își trase mâna și porni grăbită înaintea lui.

Jamie veni în fugă după ea.

– Dar aș putea să vorbesc cu el în numele dumitale.

– Mulțumesc, Jamie. Dar nu e nevoie.

Trăsura și caii erau la doar câțiva pași.

– Ești sigură? Domnul Lachlan nu a făcut ceva nepotrivit, nu-i așa, domnișoară?

– Nu a făcut nimic, minți ea.

„Doar mi-a arătat că nu sunt deloc o lady respectabilă." Dumnezeule, aproape că i se dăruise! Dacă nu i-ar fi venit mintea la cap în clipa aceea...

Venetia se opri în loc. Da, adevărul era că îl oprise la timp pe Lachlan, oferindu-i anumite favoruri. Dar de ce o refuzase? Motivul nu putea fi faptul că nu acceptase să o lase să plece. Un adevărat ticălos ar fi savurat toate favorurile, după care și-ar fi încălcat promisiunea. Dar el se arătase insultat de ideea că Venetia i se putea oferi ca să-și câștige libertatea.

Un tâlhar nu ar fi reacționat astfel.

Venetia oftă și porni din nou prin iarbă. Lachlan era îndeajuns de inconștient încât să jefuiască oamenii, dar nu suficient de inconștient încât să ia o femeie cu forța? Sau nici măcar să încerce să o seducă? Cine era bărbatul acesta? Tânărul sălbatic cu care copilărise sau soldatul curtenitor pe care-l întâlnise la bal? Năpastă Scoțiană sau șeful responsabil al clanului Ross, care nu voia altceva decât să-și salveze oamenii? Și care dintre ei era iubitul înflăcărat care o mângâiase atât de dulce în pădure?

Ar fi dat orice să afle. Dar, până când reușea să afle, nu putea avea încredere în ea însăși să rămână singură cu el. Ajunseră la trăsură, Jamie se aplecă să coboare scărița, iar Venetia pe sprijini pe umărul lui.

– Ba ai putea să facî ceva pentru mine.

– Ce anume, domnișoară? întrebă Jamie precaut.

– De acum încolo, rămâi cu mine în trăsură în locul stăpânului tău.

Jamie se întunecă la față.

– Deci *a încercat* să-ți facă ceva. Știam eu! O să am o discuție cu el.

– Nu, te rog, nu-i spune nimic! S-a purtat foarte frumos cu mine și nu vreau să creadă că sunt nerecunoscătoare. Pur și simplu prefer compania ta, asta-i tot, zise ea cu un zâmbet forțat. „Pentru că nu vreau să-mi pun virtutea la picioarele tale."

Jamie se uită lung la ea, după care spuse:

– Înțeleg, domnișoară. Poți conta pe mine.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Nu știi nimic despre viața mea. Dacă ai ști, ai înțelege că nu doar bărbații se uită la femei și văd numai ce pot oferi ele. Și femeile fac asta. Am învățat de mult să accept că lumea este plină de oameni care se folosesc de alți oameni pentru propriile interese. Întrebarea este când vei accepta și tu acest lucru?

Prietenul tău, în ciuda tuturor lucrurilor,

Michael

Lachlan așteptă până ce fu sigur că Jamie și Venetia plecară și rămase singur.

După care se desfăcu la pantaloni și îi trase în jos. Începu să își atingă mădularul cu mișcări frenetice. Înainte de a se întoarce în camera aceea de tortură cu ea, trebuia să scape de tensiunea creată. Altfel, i-ar fi fost imposibil să se controleze. Călătoria avea să mai dureze cel puțin o zi, timp în care avea să îi simtă mireasma, să o audă, să îi privească sânii aceia frumoși umflându-se la fiecare răsuflare.

– Dumnezeule! gemu el când ajunse la extaz.

Termină doar gândindu-se la sânii ei. Cum naiba avea să reziste atâtea zile cu ea în trăsură? Trebuia să o facă, își zise el, strângând din dinți. Alternativa era de neimaginat. Chiar dacă l-ar fi lăsat să o întindă pe pat și să o pătrundă cu dorință, nu avea de gând să o ruineze. Asta ar fi însemnat că era tocmai ticălosul pe care și-l imagina ea, un idiot, exact cum îl considera tatăl ei. Ar fi însemnat sfârșitul pentru clanul său, pentru că, dacă avea să-i fure virginitatea fiicei lui Duncannon, nu avea să mai primească nici un ban de la el pentru extinderea distileriei, pentru semințele de orz, pentru nimic altceva. Contele nu avea să se oprească până ce nu îi vedea spânzurați pe Lachlan și pe Jamie.

Numai dacă, desigur, Lachlan ar fi acceptat să se căsătorească cu ea.

Lachlan își bagă bărbăția înapoi în pantaloni, hotărât să nu se gândească la varianta aceea. În primul rând, Venetia nu ar fi acceptat niciodată să devină soția lui. De îndată ce avea să-și dea seama ce era dispus să facă pentru a-l obliga pe tatăl ei să-și achite datoria, nu avea să-i mai vorbească niciodată.

Și, chiar dacă totul ar fi mers bine între el și Duncannon, iar bătrânul conte ar fi rezolvat, în cele din urmă, problema pe cale amiabilă, o fată ca Venetia nu avea ce să caute în familia lui Ross. Orice fată care își impărțea sendvișul în bucăți mici ca să-l mănânce ar fi fost șocată să vadă condițiile în care se afla proprietatea lui. Între fumurile de whîsky și noile cocini pentru porci, mirosurile ar fi băgat orice femeie normală în sperieți. Dar conacul era departe de toate acestea, fiind o casă frumoasă și bine construită. Chiar reușise să o țină pe picioare. Dar unele piese vechi de mobilier trebuiau înlocuite, iar bucătăria avea nevoie de o renovare completă, pe care nu putea să o facă înainte să-și pună clanul pe picioare. Sau înainte ca o femeie cu mai mult bun-gust decât mama lui să îi ia locul. Adevărul era că își iubea enorm mama, ca orice alt fiu, dar era fiica măcelarului. Nu o învățase nimeni cum să decoreze o casă elegantă. Înainte să moară, Lady Duncannon o ajutase pe mama lui să pună case pe picioare, dar odată ce femeia acea drăguță murise, femeia se întorsese la vechile ei obiceiuri.

Moșia Ross nu avea cum să satisfacă nevoile și dorințele unei domnișoare ca Venetia. Era un loc plin de bărbați voinici și harnici și femeile descurcărețe, muncitoare. Nu era genul de companie potrivită pentru o fată care nu știa să facă diferența între o pisică domestică și una sălbatică.

Care să-l implore să-i cruțe viața de dragul puilor ei.

Se opri în timp ce se închidea la pantaloni. Ce fată mărinimoasă! Prea mărinimoasă pentru viața aspră de pe moșia Ross. Ar fi făcut pereche mai bună cu un domn elegant din Londra, care să-i aprecieze talentele deosebite.

În clipa aceea se încruntă. Nu-l încânta nici ideea ca Venetia să ajungă în brațele unui arogant englez. Merita ceva mai mult, chiar dacă tatăl ei era un ticălos, capabil să-și trădeze prietenii.

Dar, dacă avea să fie cum spunea ea, iar vestea despre răpire urma să se răspândească rapid, avea să rămână nemăritată.

La naiba, se gândea la niște lucruri care nu aveau să se întâmple niciodată, lucruri care nici măcar nu-l priveau! Duncannon era singurul de care ar fi trebuit să se preocupe, pe care să-l oblige să-și plătească datoria. Nu avea de ce să presupună că lucrurile nu aveau să meargă așa cum le planificase el, că Venetia nu avea să se întoarcă la viața confortabilă din Londra fără ca el să-i distrugă reputația sau viitorul. Atunci de ce nu reușea să-și scoată din minte toate acele scenarii sumbre în drum spre trăsură, care parcă îl făcuseră să uite de durerea de picior și de coaste? De ce nu se putea bucura de soarele dimineții, care se oglindea în luciul apei, de mireasma delicată de caprifoi din pădure? Și de ce se înfurie atât de tare când ajunse la trăsură și îl găsi pe Jamie în trăsură cu ea, la taclale, de parcă ar fi fost vreun nobil regal cu o prințesă?

– Hai, Jamie! E rândul tău să conduci trăsura.

Nu-i scăpă privirea rugătoare pe care i-o aruncă Venetia lui Jamie și nici felul în care el o bătu ușor pe mână înainte să coboare din trăsură și să-l înfrunte pe Lachlan cu o expresie hotărâtă.

– Domnule, aș prefera să mai stau puțin în trăsură, dacă nu este cu supărare.

– Ba sigur că e cu supărare. Au trecut aproape douăzeci și patru de ore de când nu am dormit.

– Parcă ziceai că nu ai nevoie de somn, bombăni Venetia. Ai spus că soldații sunt obișnuiți să...

– Asta a fost înainte să alerg după tine. Înainte ca ea să îl lovească în coaste, înainte să o simtă sub el. Lachlan îl înfruntă pe Jamie cu privirea. În plus de asta, băiețaș, domnișoara era în grija ta când a fugit, nu în a mea. Și vreau să mă asigur că n-o să se mai repete.

Furios pentru că îl numise *băiețaș*, Jamie își încrucișă brațele la piept.

– Iar eu vrea să mă asigur că nu-i mai faci nici un fel de avansuri nedorite domnișoarei.

– Dumnezeule! șopti Venetia, aruncându-se înapoi pe banchetă.

Lachlan era pe punctul de a răbufni. Oare ce îi spusese ticăloasa aceea?

– Băiețaș, să înțeleg că încerci să mă amenințI? întrebă el, de data aceasta fără să se mai ferească să îl insulte, după care se îndreptă spre el, obligându-l pe Jamie să se lipească de trăsură. În locul tău m-aș gândi de două ori înainte să o fac. Pot să te pun la pământ într-o clipită, să nu crezi că nu-s în stare.

Jamie se uită lung la el.

– Fă ce vrei, domnule, dar eu nu am de gând să dau înapoi.

Oh, deci domnișoara noastră îi căzuse cu tronc, nu-i așa?

– Asta ți-a spus domnișoara? întrebă el, făcând semn spre ea. Că i-am făcut *avansuri nedorite?*

– Nu a fost nevoie să-mi spună nimic, zise Jamie. Am văzut cum ai luat-o de braț. I-am văzut frunzele și crenguțele de pe spatele rochiei.

– Da, pentru că a fugit prin pădure ca o nebună și aproape că a fost atacată de o pisică sălbatică. Și toate astea din cauză că tu ai dormit ca un prinț.

Jamie se albi la față, dar Lachlan tocmai se aprinsese.

– Auzi la el, *avansuri nedorite!* Habar n-ai cum arată avansurile nedorite, băiețaș. Ea e singura care vorbește așa, ar trebui să-ți fie rușine să pleci urechea la ce îți spune când a reușit deja să fugă de sub nasul tău.

– Încetați! spuse Venetia pe un ton poruncitor.

Lachlan se uită la ea și o zări prin fereastra trăsurii.

– Nu mai da vina pe Jamie! Am fugit în timp ce tu te ușurai în tufișuri.

Jamie rămase cu gura căscată.

Lachlan era și el șocat.

– Ai spus *ușurat.*

– Nu văd cum altfel te-aș putea face să înțelegi, încăpățânat nepoliticos ce ești, zise ea, roșie în obraji.

Jamie scoase un sunet înăbușit, iar când Lachlan întoarse privirea spre el, observă că băiatul se abținea cu greu să nu izbucnească în râs.

– Domnule, continuă Venetia, dacă insiști să mergi cu mine în trăsură, te poftesc alături de mine. Nu mă interesează ce faci.

– Nu, domnișoară, protestă Jamie, ți-am făgăduit să am grijă de dumneata și așa voi face!

– Taci, băiete, mormăi Lachlan. Nu ea face regulile și nici tu. Eu sunt cel care o să meargă în trăsură. Am încheiat discuția.

– Dar...

– E în regulă, spuse Venetia. Până acum, am reușit să îl suport. Sunt sigur că pot să mai rezist, băiețaș.

Jamie tresări când o auzi referindu-se la el în felul acesta, iar lui Lachlan aproape că-i păru rău pentru sărmanul idiot. Iar Venetia nu avea de unde să știe că, printr-un simplu cuvânt, reușise să-l jignească pe Jamie mai mult decât orice țipete scoase de Lachlan.

Jamie se îndreptă de spate.

– Prea bine. O să conduc eu trăsura, zise el, încruntându-se la Lachlan. Dar o să las panoul deschis.

Lachlan dădu ochii ochii peste cap, dar îi îngădui lui Jamie acest mic act de răzvrătire. La urma urmei, cum putea să-l judece pe băiat pentru că tânjea după Venetia? Era genul de femeie pentru care orice bărbat și-ar fi dat viața. Și, fără îndoială, Venetia avea să se folosească de el. Dar, orice ar fi fost, nu avea de gând să o lase să facă una ca asta. De îndată ce trăsura porni, Lachlan băgă mâna sub scaun și scoase frânghia pe care nu fusese nevoit să o folosească până atunci.

Venetia făcu ochii mari.

– Lachlan, să știi că nu l-am pus pe Jamie să te provoace. A făcut-o de unul singur. Dacă ai de gând să mă pedepsești...

– Nu este vorba despre asta, zise el, aplecându-se să îi lege gleznele. Trebuie să dorm, și nu o pot face liniștit, știind că ești gata să fugi în orice clipă. După ce îi legă picioarele, se ridică și adăugă: Dă-mi mâinile.

– Lachlan, te rog, începu ea să-l implore, băgându-și mâinile sub fustă. Dacă îți promit să nu fug?

– Nu mă lua drept prost. Știu prea bine că, de îndată ce mă întorc cu spatele, o s-o iei din nou la fugă prin pădure. Este pentru puțin timp, zise el cu zâmbetul pe buze, nu vreau să-ți fac nici un rău. Dar trebuie să mă odihnesc, și tu mă oprești să fac asta. Dă-mi mâinile!

Dar Venetia rămase locului, uitându-se urât la el, așa că Lachlan îi spuse nervos:

– Așa, deci. Vrei să ne luăm din nou la trântă? Prea bine.

În clipa aceea, ea întinse mâinile, însă cu o privire furioasă.

– Dacă încerci să pui mâna pe mine cât timp mă ții legată, jur pe ce am mai sfânt că...

– Știu, prințesă, știu, zise el, legând-o cu grijă ca să nu o rănească, după care se întinse pe banchetă. Pot să te rog să faci liniște? Sau trebuie să te leg și la gură?

– O să fac liniște, zise ea.

– Așa să faci. Crede-mă, nu vrei să-mi dai vreun motiv să-ți țin gura ocupată.

Venetia se făcu roșie în obraji. Trebuia să înceteze să mai spună astfel de lucruri, care nu făceau decât să le amintească amândurora ce nu le era permis să facă.

Lachlan luă o pătură.

– Întinde-te acolo, în colț, ca să te invelesc. O să dormi destul de bine.

Astfel, el nu avea să fie tentat să se uite cu dorință la trupul ei arzător.

Venetia făcu întocmai, însă fără să-și ia privirea de la el. Lachlan ajunsese să cunoască expresia aceea.

– O să-i las pistolul meu lui Jamie cât timp dorm, spuse el, pentru că nu vreau să mi-l furi.

Venetia se schimbă la față.

– Dar știm amândoi că Jamie nu e în stare să omoare pe nimeni, zise el, învelind-o cu pătura, după care se așează lângă ea. Așa că vreau să-ți amintesc ceva înainte să încercăm amândoi să ne odihnim, spuse el încet. Dacă țipi, nu o să faci decât să mă trezești. Atunci nu o să am încotro și o să te leg la gură, și chiar nu cred că vrei asta.

Fata își întoarse fața spre el, cu o privire furioasă.

– Dacă reușești să atragi atenția asupra ta înainte să-ți închid gura, o să reușești să stârnești o adevărată încăierare. Poate că o să te eliberezi, poate că nu, dar un lucru e cert. Dacă eu și Jamie suntem prinși și tu spui cine suntem, ne vor spânzura.

Lachlan îi dădu părul după ureche, uitându-se lung în ochii ei.

– Nu ți-am făcut nici un rău și îți promit că nu o s-o facem. Vrei să ne ai pe conștiință? Totul din cauza unei datorii între mine și tatăl tău?

Lachlan alegea să aibă încredere în ea, când ar fi putut la fel de bine să o lege la gură. Dar judecând după expresia de ei, cuvintele lui își atinseseră ținta.

– Acum o să încerc să dorm. Te sfătuiesc să faci același lucru, în loc să încerci din nou să scapi de mine.

Se rezemă de banchetă și închise ochii, dar îi luă mult timp să se relaxeze și să adoarmă. Acum Jamie reprezenta o problemă, pentru că îl credea în stare de ceva nesăbuit ca s-o ajute pe domnișoară. Era limpede că băiatul o simpatiza. Trebuia să schimbe ceva. De îndată ce avea să fie suficient de odihnit cât să poată sta călare, avea să-și revizuiască planul.

Pentru că acum singurul bărbat în care putea să aibă încredere când venea vorba despre Venetia era el însuși. Chiar dacă simpla idee de a pleca la drum doar cu ea era iadul pe pământ.

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Cum aș putea să accept vreodată lumea pe care o descrii tu? Tot ce pot face este să-mi învăț fetele să se descurce prin această lume și să mă asigur că au în jurul lor oameni mai puțin cinici decât tine.

Cunoștința ta,

Charlotte

Venetia se trezi când auzi zgomotul acela puternic, ca un tunet indepărtat. Se cuibări și mai somnoroasă în patul ei, până să-și dea seama că patul era un om în toată firea, care vorbea cu cineva în șoaptă. Deschise speriată ochii și se văzu în brațele lui Lachlan, cu capul cuibărit comod sub bărbia lui și cu obrazul pe umărul său. Stătea cu fundul pe picioarele lui și cu mâinile legate pe coapsă.

Se grăbi să se dea jos de pe el.

– Nu s-a întâmplat nimic, îi șopti Lachlan. Oricum mi-au amorțit picioarele.

Întorcându-și privirea spre el, îi spuse furîoasă:

– Asta meriți pentru că m-ai legat.

– Nu, asta merit pentru că te-am lăsat să te întinzi pe mine în somn.

Venetia se înroși. Se împinse în pieptul lui, așezându-se pe bancheta de lângă el.

– Ai fi putut să mă dai la o parte dacă asta era problema, replică ea.

– Dar nu a fost o problemă pentru mine, zise el.

I se păru obosit, mai ales când își intinse picioarele și citi durerea de pe chipul lui. Pentru că începuse să se dezmorțească, își spuse Venetia. Asta merita pentru că o răpise – să sufere.

Atunci de ce se simți cuprinsă de dorința de a-și înfășura mâinile în jurul acelor coapse groase și puternice și de a-i masa mușchii, ca să șteargă durerea de pe chipul lui și să-i ofere plăcere?

Dumnezeule, ce prostie! O femeie de rangul ei nu ar face vreodată așa ceva. Dacă i-ar fi atins coapsele, i-ar fi dat și mai multe idei. Lucru pe care nu și-l dorea. Câtuși de puțin. Ciudat totuși că nu încercase nimic în tot acest timp. Îl avertizase să nu o facă, dar nu era ca și cum se așteptase ca amenințările ei să-l oprească în vreun fel. Așadar, în ciuda greșelilor făcute, undeva înlăuntrul lui se ascundea un gentleman. Altfel, ar fi devorat-o în pădure când i se oferise ocazia.

Lachlan se aplecă să scoată pachetul cu mâncare, după care scotoci prin el până ce găsi un cuțit.

Venetia tresări.

– Ai avut un cuțit în tot acest timp?

– Da. Păcat că ai pierdut șansa de a-mi smulge inima din piept în timp ce dormeam.

– Nu văd de ce aș fi făcut-o. Jamie m-ar fi împușcat într-o clipită.

Dumnezeu îi era martor că băiatul nu fusese în stare să o ajute la nevoie.

– Ah, văd că ai început să înțelegi cum stau lucrurile, zise el, uitându-se lung la ea când îi tăie frânghia de la mână.

În timp ce își masa încheieturile amorțite, Lachlan băgă cuțitul în teacă și apoi în buzunar.

– Nu are rost să faci ceva nechibzuit. Nu că ai fi putut să scoți cuțitul fără să mă trezești, dar, dacă ai fi făcut-o, nu te credeam în stare să mă omori.

– Așa este. Doar că, spre deosebire de tine, nu consider acest lucru a fi un defect.

– E un defect doar când te lupți pentru viața ta, ripostă el încruntat. Și mă rog lui Dumnezeu să nu ajungi niciodată în situația asta. După care ridică privirea spre panoul deschis, strigându-i lui Jamie: Cât mai avem până în Kingussie?

– Cel mult un kilometru și jumătate, domnule. Să opresc?

– Da, trebuie să mâncăm și altceva în afară de sendvișuri.

– Nu refuz așa o ofertă. Dar nu ți-e teamă să oprim?

– O să fie bine. O să am eu grijă de asta, zise el, iar când Jamie ridică din umeri, adăugă: Mai ales că nu avem încotro.

Lachlan începu să facă ordine în trăsură. Când îl văzu strângând păturile și băgând obiectele în desagă, speranța încolți în pieptul Venetiei.

– Asta înseamnă că o să rămânem peste noapte în Kingussie?

– Chiar crezi că mi-aș fi petrecut o bună parte din zi dormind dacă am fi înnoptat in Kingussie?

– Ei bine, nu, dar... Venetia îl privi nedumerită cum strângea bagajele. Sunt sigură că te-ai săturat și tu de trăsura asta. Aș face aproape orice doar ca să ies din ea câteva ore.

– Ei bine, o să-ți îndeplinesc dorința, spuse el pe un ton enigmatic. Scutură de praf ambele pălării și i-o înmână pe a ei. O să ai nevoie de ea.

Venetia și-o puse pe cap, tot mai nedumerită.

Lachlan ridică perdeluța și aruncă o privire pe fereastră.

– La naiba! Se pare că plouă.

– Sărmanul Jamie.

Lachlan ii aruncă o privire iritată.

– Lasă-l pe sărmanul Jamie, prințesă! Săracii de noi.

Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună, trăsura opri în fața unei cabane mari, cu mai multe găini în curte. Zări și o vacă păscând pe câmpul din spatele casei și auzi mai mulți câini lătrând. Atunci, o femeie solidă și cărunță ieși din cabană, ștergându-și mâinile pe șorț.

Jamie sări din trăsură și o îmbrățișă pe femeie, iar Lachlan se întoarse spre Venetia.

– Ascultă-mă bine, draga mea. Să știi că nu rezolvi nimic dacă îi spui văduvei McCain că te-am răpit. N-o să te creadă și, chiar dacă te crede, n-o să-i pese. Nu o să faci altceva decât să distrugi orice încercare a familiei tale de a-ți salva reputația, zise el, aruncând o privire pe fereastră. Și ar fi o mare greșeală să îi spui gazdei noastre cine este tatăl tău.

– De ce? întrebă ea pe un ton aspru. O să mă împuști dacă o fac?

– Nu, răspunse el, scoțându-și capul pe fereastră. Dar ea are tot dreptul să o facă.

Venetia clipi nedumerită.

– Vezi tu, prințesă Machiavelli, singura persoană pe lumea asta care îl urăște pe tatăl tău mai mult decât mine este văduva McCain. Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ea.

Venetia își strânse brațele la piept.

– Și cum ai de gând să-i explici faptul că sunt aici cu tine și cu Jamie?

– N-o să fie nevoie să o fac. N-o să stăm mult, iar Annie știe că e mai bine pentru ea să nu-și bage nasul. O să-i spun că nu o privește.

– Dar atunci o să creadă că sunt...

Dar nu apucă să spună *amantă*, pentru că o auzi pe văduvă exclamând:

– Jamie, pe cine ai adus cu tine?

Femeia îl eliberă din strânsoare, îndreptându-și atenția spre trăsură.

Lachlan coborî cu spatele încordat, parcă gata de luptă. De îndată ce văduva McCain dădu ochii cu el, se făcu albă ca varul. Îl privi din cap până-n picioare, apoi șopti:

– Lachlan Ross, nu pot să-mi cred ochilor... Dar credeam că ești... Credeam că ești...

– Mort? zise el, cu un zâmbet trist. Annie, să nu crezi ce citești în ziare.

Îi zâmbi și se îndreptă spre ea cu brațele întinse, cerând o îmbrățișare.

Dar Annie nu părea dispusă să facă asta. Îi luă pălăria de pe cap, după care începu să-l lovească peste cap și umeri.

– Cum îndrăznești să mă lași să cred că ești mort, netrebnicule?

– Annie, oprește-te! strigă el, încercând să se ferească de loviturile ei. Nu e ca și cum aș fi planificat totul. Haide, te rog, e cea mai frumoasă pălărie a mea și o deformezi!

– O deformez? Stai să te deformez pe tine, bestie ce ești! urlă ea, dând cu pălăria în el, după care aruncă o privire spre curte. Unde mi-e mătura? Sau, și mai bine, pușca de vânătoare. O să regreți că n-ai murit!

– La naiba, liniștește-te! îi porunci, prinzând-o de talie de la spate. Știi prea bine că ți-aș fi spus dacă aș fi putut. Iar viața mea depinde de tine. Trebuie să-mi păstrezi secretul, bine? Așteptă până când văduva se liniști, apoi îi spuse câteva cuvinte în galică, iar femeia se schimbă la față. Venetia ar fi dat orice să cunoască limba galică în clipa aceea.

– Ai mare noroc că nu pun câinii pe tine, zise femeia.

– Știu, știu, spuse el cu o voce blândă, pe care Venetia nu o mai auzise până atunci. Pot să-ți dau drumul?

Văduva încuviință din cap, dar, când o eliberă, se întoarse spre el și îi dădu o palmă peste față atât de tare încât Venetia o auzi din trăsură.

– Am plâns o săptămână întreagă când am auzit că ai murit, șopti ea printre lacrimi, parcă vrând să-i demonstreze că vorbea serios. Bineînțeles, mă bucur să aud că a fost o minciună, dar nu a fost frumos din partea ta să-i lași pe prietenii tăi să creadă că ești mort. A fost un chin!

Spre surprinderea Venetiei, citi remușcarea pe chipul lui Lachlan înainte să o ia pe Annie în brațe.

– Gata, nu mai plânge! Sunt aici. Asta e tot ce contează.

În timp ce Lachlan continua să o liniștească, Jamie veni să o ajute pe Venetia să coboare din trăsură.

– Văduva a fost doica lui Lachlan în copilărie, îi explică Jamie, iar de atunci a continuat să aibă grijă de el într-un fel sau altul. E a doua mamă pentru el.

Venetia simți cum i se înmoaie sufletul. Asta explica de ce Lachlan era sigur că femeia nu avea să accepte să o ajute.

– Lachlan mi-a spus că femeia aceasta nu-l place pe tatăl meu.

– Da, a fost căsătorită cu...

– Jamie, ce tot spui acolo? Annie se desprinse din brațele lui Lachlan, ștergându-se la ochi cu șorțul. Dumnezeule, nu știu ce m-a apucat, zise femeia, dar se opri când o văzu pe Venetia. Pe cine ai adus cu tine?

Era chiar amuzant să-l văd pe Lachlan bâlbâindu-se.

– Ei bine, Annie, eu... adevărul e că...

Venetia dădu ochii peste cap. Da, era lesne de înțeles că nu avea cum să-i spună femeii care îl crescuse că această chestiune nu o privea.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să abordeze o femeie.

– Da, chiar te rog să-i povestești, spuse Venetia arțăgoasă. Suntem cu toții tare curioși să auzim ce ai de spus.

– Este complicat, izbuti Lachlan să spună, aruncându-i o privire furioasă. E partenera noastră de călătorie, atâta tot.

Da, iată-l pe Lachlan cel arogant pe care îl știa ea.

Dar se părea că Annie nu avea să se lase convinsă cu una, cu două.

– E noua ta iubită? întrebă Annie, analizând-o pe Venetia din cap până-n picioare, uitându-se la rochia ei șifonată și la părul ciufulit.

Presupun că ți-ai închipuit că n-o să-mi pese, dat fiind că te-ai ridicat din mormânt?

– Doamnă, spuse Venetia, gata să se apere, îmi pare rău, dar nu sunt iubita lui.

– Vai de mine, ce supărare! zise Annie, strâmbând din nas. Doar pentru că ești englezoaică te crezi prea bună pentru un băiat așa de treabă și muncitor ca...

– În primul rând, sunt scoțiană. În al doilea rând, nu sunt amanta lui. După care, fără să stea pe gânduri, spuse singura minciună care părea să aibă sens: Sunt soția lui.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Mă așteptam ca tocmai tu să recunoști că o anumită doză de cinism este necesară. Altfel, tinerele tale eleve ar ieși la fiecare bal ca niște miei de sacrificiu, așa cum ți s-a întâmplat și ție cu ani în urmă.

Al tău prieten cinic,

Michael

– Dumnezeule! mormăi Lachlan. De data asta, nu mai avea scăpare.

Annie rămase cu gura căscată, în timp ce Jamie încerca să nu izbucnească în râs.

Ce fusese în mintea Venetiei când spusese una ca asta? O soție era ceva permanent, o persoană a cărei dispariție nu avea cum s-o explice cu una, cu două, odată ce povestea avea să ajungă la bun sfârșit. Știa prea bine asta.

Și iată răspunsul. Tocmai asta era ideea, nu-i așa? La naiba, prințesa Machiavelli găsise o nouă modalitate de a-i da dureri de cap.

Venetia ii întinse mâna lui Annie, care o privi uluită.

– Bună ziua, doamnă. Eu sunt Lady Ross. Mă bucur să fac cunoștință cu prietenii soțului meu.

Sărmana Annie ezită o clipă, după care îi strânse mâna, schimbându-și cu totul atitudinea.

– Îmi pare bine de cunoștință, doamnă, zise ea, făcând o scurtă plecăciune. Îmi cer scuze pentru neînțelegere.

– Nici o problemă, spuse Venetia. Suntem de atâtea ore în trăsura aceasta! Sunt sigură că nu arăt prea bine. În plus, zise ea, aruncându-i un zâmbet triumfător lui Lachlan, soțul meu ar fi trebuit să mă prezinte.

– Așa este, zise Annie, aruncându-i o privire tăioasă, parcă fericită să dea vina pe el pentru că îi ascunsese adevărul. Asta făceai tu în timp ce noi stăteam cu grijă? Îți căutai mireasă?

Venetia nici măcar nu se obosi să-și ascundă rânjetul. Lachlan strânse din dinți. Dacă i-ar fi explicat lui Annie că Venetia mințea, asta ar fi însemnat să-i spună de ce o făcea. Și, în ciuda celor spuse mai devreme, nu era tocmai sigur că Annie l-ar fi sprijinit în planurile sale. Fata nu-i dăduse de ales, nu-i așa?

Oftă și o prinse pe Venetia de talie.

– Annie, nu a fost ceva planificat. Ce ironie a sorții! Ne-am cunoscut în Londra și... Ei bine, am decis să ne căsătorim, în ciuda dorințelor familiei sale. Motiv pentru care am fost nevoiți să ne căsătorim pe ascuns. Totul s-a întâmplat foarte repede.

– Da, foarte repede, zise Venetia. Și acum...

– Și acum, o întrerupse el, strângând-o și mai tare de talie, ne grăbim spre nord, așa că nu putem să rămânem peste noapte. Vreau să-i fac cunoștință mamei mele cu soția mea înainte să se dea sfară-n țară. Nu vreau ca mama să afle din altă parte.

Tocmai se felicita pentru că reușise să găsească o cale de a acoperi minciuna Venetiei, când aceasta se sprijini de el și începu să caște exagerat.

– De când am plecat, nu am avut o clipă să-mi trag sufletul, zise ea obosită. Sper ca dumneata să-l convingi să ne odihnim aici puțin.

La naiba, deci ăsta era planul ei, să câștige o invitație ca să încerce din nou să fugă. Nici vorbă!

– Nu putem să rămânem.

Întorcându-și chipul frumos spre el, Venetia îi aruncă un zâmbet duios.

– Oh, dragul meu, nu știu cât mai pot să rezist în trăsura asta!

Lachlan pufni. Era în stare de orice ca s-o convingă pe Annie, nu-i așa?

– Prințesa mea, spuse el pe un ton de avertisment, doar nu vrei să rănești sentimentele mamei mele. Riscăm să audă despre căsătorie înainte ca noi să ajungem acasă.

Dar se părea că tonul acela care îi punea la respect pe oamenii lui nu funcționa în cazul Venetiei, care îi spuse îmbufnată:

– Vrei să spui că sentimentele mamei tale contează mai mult decât cele ale soției? se smiorcăi ea, ca o fată răsfățată.

Doar că ea nu era așa.

Dar Annie nu avea de unde să știe.

– Sunt sigură că nu a vrut să spună asta, zise văduva, după care o luă pe Venetia de braț, dezlipind-o de el. Nu-l băga în seamă, draga mea. Uneori, bărbații vorbesc fără să gândească.

– Annie... mormăi Lachlan.

– Chiar nu vezi cât de obosită e sărmana fată? îl certă Annie. Nu poți să alergi cu ea în lung și-l lat de parcă ar fi unul dintre caii tăi.

– Așa este, dragul meu, nu sunt unul dintre caii tăi, repetă Venetia, aruncându-i o privire încântată, în timp ce o lăsa pe Annie să o conducă în casă.

Lachlan porni după ele și simți o durere sfâșietoare în piciorul rănit. La naiba cu femei asta blestemată! De parcă nu era suficient cât de tare îl duruse piciorul după ore întregi in care o ținuse în poală. Oh, de indată ce avea să o prindă singură, avea să i-o plătească! Iar ea avea să regrete amarnic.

– În plus de asta, Lachlan, zise Annie, mama ta nu e genul de femeie care să poarte pică. O să fie atât de încântată că ți-ai găsit o soție, încât n-o s-o intereseze de unde a aflat. După ce te-ai despărțit de neisprăvita aceea de Polly, și-a tot făcut griji că n-o să te mai însori.

Venetia îi aruncă o privire curioasă.

– Polly? Nu mi-a spus niciodată de această Polly.

– Era fiica unui comerciant din Dingwall, îi povesti Annie. A început s-o curteze după ce s-a întors de la război, dar...

– Nu ne potriveam, răbufni Lachlan. Chiar când Annie o invită pe Venetia în casă, el o prinse pe văduvă de braț. Annie, te avertizez că eu și soția mea nu avem de gând să rămânem peste noapte!

– Nu fi ridicol! mormăi Annie, eliberându-se din strânsoarea lui și împingând-o pe Venetia în casă. Doamna are nevoie de o noapte de odihnă înainte să porniți din nou la drum.

Scrâșnind din dinții, Lachlan le urmă în salonul mic și elegant al lui Annie, cu scara aceea îngrijită și cu covorul turcesc costisitor. Venetia făcu ochii mari. Cine știe la ce se aștepta după ce văzuse puii din curte?

– Vrem doar o masă caldă și doi cai, zise el, în timp ce Jamie intra și el în salon.

– Vrei să spui că trebuie *să schimbăm* caii, nu-i așa? întrebă Jamie.

– Nu, răspunse Lachlan aruncându-i o privire cu subînțeles. Vreau doi cai pentru mine și soția mea. O să parcurgem restul călătoriei doar noi doi.

Cum altfel să scape de Jamie?

– Nici nu mă gândesc! exclamă băiatul.

Era limpede că Lachlan luase decizia potrivită.

– Nu poți s-o târăști pe biata femeie după tine prin munți!

– Bineînțeles că n-o să facă una ca asta, interveni Annie pe un ton hotărât. Nu fi prostuț, Lachlan! Nu poți să pleci cu ea pe o vreme ca asta, adăugă femeia, făcând semn spre ușa deschisă, spre picăturile de ploaie care începuseră să ude puii. O să rămâneți aici peste noapte și o să plecați toți trei cu trăsura mâine-dimineață.

– Cu Jamie și cu trăsura am alte planuri legate de transportul din Aberdeen, spuse Lachlan, anticipând deja protestele lui Jamie.

– Dar transportul ajunge abia săptămâna viitoare! se împotrivi băiatul.

– Și te vreau acolo, în caz că ajunge mai devreme. Avem nevoie de orzul acela, iar eu și soția mea putem să ne descurcăm foarte bine fără tine. Și, dacă tot putea să se folosească de minciuna ei, adăugă: Suntem în luna de miere, avem nevoie de intimitate.

Zâmbi când o văzu pe Venetia panicându-se la ideea de a rămâne singură cu el. Asta merita după ce inventase o astfel de poveste care avea să-i complice viața.

Dar fata se uită lung la el și spuse:

– Nu-ți face griji, Jamie. Totul o să fie bine, zise ea, apucând-o pe brat pe Annie, noua ei aliată.

Înainte ca Lachlan să apuce să o lămurească, începu să plouă mai tare, fiind nevoiți să închidă ușa.

– Nici unul dintre voi nu pleacă nicăieri pe o vreme ca asta, le spuse Annie. O să luăm cina împreună. Jamie o să doarmă în hambar și o să plece dis-de-dimineață.

– Jamie o să ia cina și o să plece la drum în seara asta, zise Lachlan. Iar acum se duce să verifice caii, nu-i așa?

Tânărul îi aruncă o privire furioasă și mormăi înainte de a ieși în ploaie:

– Da, domnule.

Bombănind nemulțumită, Annie îi conduse pe Lachlan și pe Venetia prin hol, până în salon, unde aprinse mai multe lumânări ca să alunge întunericul.

– Așteptați aici, până ce îi spun servitoarei să pună de ceai. Și apoi vedem ce avem de mâncare. Presupun că vreți să mergeți devreme la culcare...

– La naiba, Annie, nu rămânem peste noapte! răbufni Lachlan.

– Să nu te prind că vorbești așa cu mine, ripostă femeia, după care o instală pe Venetia într-un fotoliu confortabil lângă șemineul din salon. Eu nu te-am învățat să vorbești așa.

– La naiba, chiar nu ai de gând să mă asculți?

– Dimineață, puteți închiria o trăsură cu cai de la hanul din Kingussie. Măcar să vă protejați de vremea rea.

– Annie, jur pe ce am mai sfânt că nu am de gând să...

– Băiete, ești în minoritate, acceptă situația! zise ea, împungându-l cu privirea. O să rămâneți aici peste noapte, nu discut. Dacă nu rămâi, o să-i trimit o telegramă mamei tale s-o anunț că te-ai însurat. Sunt sigură că ajunge înaintea ta. Nu vrei asta, nu-i așa?

Lachlan mormăi ceva în barbă. Era important ca mama lui să nu afle nimic despre Venetia. Avea deja plănuit să o ascundă într-o colibă abandonată de pe dealuri, pe care o folosise când fusese Năpastă Scoțiană. Dacă Annie avea să-i spună mamei lui despre Venetia, aceasta avea să-l înfrunte pe Duncannon, iar el nu voia să se ajungă la asta. Se uită când la Annie, când la Venetia.

– V-ați aliat împotriva mea, nu-i așa? zise el, uitându-se fix în ochii Venetiei, care părea cât se poate de mulțumită de ea însăși. Foarte bine, rămânem peste noapte.

O expresie triumfală apăru pe chipul ei, dar el nu avea de gând să o lase să se bucure prea tare. Voia să joace rolul soției, nu? Să îi dea viața peste cap?

Ei bine, atunci să înceapă jocurile. Lachlan se întoarse spre Annie și spuse:

– Încă folosești dormitorul acela de la etaj?

– Desigur.

Lachlan îi aruncă Venetiei un zâmbet nemilos.

– Dacă țin bine minte, patul nu era prea mare.

În clipa aceea, văzu cum expresia de încântare de pe chipul ei se transformă în panică. Nu se gândise atât de departe, nu-i așa? Aceea nu era Anglia sau casa elegantă a unui nobil scoțian, unde o doamnă se putea aștepta să primească la o cameră separată de soțul ei. Acolo erau în Highlands, unde un bărbat și soția lui petreceau noaptea împreună în armonie conjugală.

– E destul de încăpător pentru doi tineri căsătoriți, spuse Annie, făcându-le cu ochiul.

Venetia deja era de-a dreptul șocată, iar Lachlan se amuză copios pe seama greșelii ei.

– Oh, sunt sigur că ai dreptate, zise el cu zâmbetul pe buze. E perfect pentru mine și soția mea.

De îndată ce auzi asta, Venetia fugi spre ușă.

– Doamnă McCain, poate că Lachlan are dreptate. Ar trebui să pornim la drum.

– Nu fi prostuță! spuse Annie. Plouă cu găleata. Să nu-l lași pe bărbat să facă așa cum vrea el. Uneori, o femeie trebuie să se țină tare pe poziții împotriva unui neisprăvit.

Lachlan se abținu cu greu să nu râdă. Tare pe poziții? Habar n-avea Annie de ce era Venetia în stare.

– Rămâi aici cu soțul tău până aduc eu ceaiul. Mă întorc imediat, zise Annie ieșind din cameră și lăsând-o pe Venetia la mila lui Lachlan.

– Fă-te comodă, prințesă, îi spuse Lachlan pe un ton acid. Ai câștigat runda asta.

– Lachlan, doar n-o să împărțim o cameră în seara asta...

– Ba da, zise el, apropiindu-se ușor de ea, pășind pe piciorul sănătos. Dar nu te bucura, draga mea. După ce am dormit o jumătate de zi, nu voi mai avea nevoie de prea mult somn, zise el rânjind.

Venetia dădu să iasă din cameră.

– O să-i spun că nu sunt soția ta și nu rămânem...

Lachlan îi sări în cale.

– Nici să nu te gândești! A fost ideea ta, trebuie să suporți consecințele. În plus, o noapte odihnitoare o să ne prindă bine amândurora. Și e o idee bună să închiriem o trăsură. Poți să te prefaci că mă placi o noapte, nu-i așa?

„Atâta timp cât pot să mă prefac că nu te doresc la noapte."

– Dar de data asta te rog să-mi urmezi sfatul, continuă el. Lasă-mă pe mine să vorbesc. E mai bine pentru tine ca Annie să nu afle că ești fiica lui Duncannon. Altfel, o să pună mătura pe tine.

– Bine, zise ea, întorcându-se spre el. Dar de ce vrei să-l gonești pe Jamie în seara asta?

Lachlan ezită, după care ajunse la concluzia că sinceritatea era cea mai bună variantă.

– Pentru că te place prea mult, zise el, analizându-i expresia feței, după care ridică din sprâncene Și o știi prea bine. Nu vreau să te folosești de el ca să evadezi.

– Nu fi absurd! zise ea cu amărăciune. Da, poate că mă simpatizează, dar îți e loial, exact cum ai spus tu. Nu m-ar ajuta niciodată să fac ceva împotriva ta.

– Ai fi surprinsă de ce e în stare să facă un bărbat pentru o femeie, prințesă!

De îndată ce rosti acele cuvinte, regretă amarnic, pentru că ochii ei căpătară din nou nuanța aceea de verde sălbatic și, brusc, își dădu seama cât de aproape era de el, cât de frumoasă și de irezistibilă. Fără să vrea, coborî privirea spre gura ei dulce și senzuală.

Ușa se deschise brusc, iar Annie păși înăuntru. Cei doi făcură un pas în spate, iar văduva se opri pe loc, după care începu să râdă cu poftă.

– Să nu vă prind acum, zise ea, aruncându-le o privire iscoditoare. O să aveți timp de toate astea mai târziu.

Tocmai de asta îi era frică. Dumnezeule, îl aștepta o noapte lungă! Nici nu știa pe cine era mai supărat – pe Annie, pentru că se comporta exact ca o mamă, sau pe Venetia, pentru că era atât de ademenitoare încât nu avea decât să-și muște limba ca să nu tânjească după ea ca un câine în călduri.

Le urmă în bucătărie, încercând să ignore durerea aceea ascuțită din pîcior. Ar fi trebui să se bucure de un răgaz de o noapte, dar adevărul era că prefera tortura unei nopți pe drumuri decât ideea de a rămâne singur pe întuneric cu Venetia. Dacă scăpa cu viață din situația asta, era un miracol.

Slavă Domnului, Annie era dornică să audă bârfe de pe moșia Ross, altfel i-ar fi fost imposibil să supraviețuiască în timpul ceaiului. Jamie li se alătură, iar Annie pregăti o masă îmbelșugată cu plăcintă, șuncă, heringi prăjiți în fulgi de ovăz și supă de praz. Lachlan reușit să controleze conversația, povestindu-i despre clanul Ross. Astfel, femeia aceea băgăcioasă nu află că o găzduia pe fiica lui Duncannon în bucătăria ei. Acum trebuia doar să se abțină să nu îi spună Venetiei pe nume. Nu voia ca Annie să-i rețină numele.

Dar se bucura că rămăseseră la masă. Stând în bucătăria slab luminată a lui Annie, își dădu seama cât era de obosit. Și de înfometat. Devoră tot ce îi puse pe masă, la fel și Venetia, chiar dacă nu renunță la bunele maniere.

După ce își mâncă fiecare porția, Annie îi întinse platoul.

– Lachlan, vrei ultima felie de plăcintă?

– Încerci să mă îngrași? întrebă el fără să refuze. Să știi că ești pe drumul cel bun.

Annie se încruntă și luă platoul de pe masă.

– Aș vrea să pot. Nu arăți prea bine, băiete!

Când o văzu pe Venetia tresărind, femeia îi spuse parcă în taină:

– Stai liniștită, încă arată bine cu umerii lui lați și cu trupul musculos, dar e mai slab și mai palid. Și nici nu țin minte să fi avut membrele atât de încordate.

– Fără îndoială, războiul și-a pus cuvântul, spuse Venetia.

– Războiul, cum să nu! pufni Annie. Nu războiul e de vină. L-am văzut acum mai puțin de un an, era perfect sănătos...

– Jamie, băiete, ce mai cauți aici? le întrerupse Lachlan. Ar fi bine să pleci acum că a încetat ploaia.

– Da, domnule, răspunse tânărul, ridîcându-se de la masă. Annie, vrei să-mi pui niște mâncare la pachet?

Annie se uită cu coada ochiului la Lachlan, după care își îndreptă toată atenția spre Jamie.

– Îți dau tot ce vrei tu, băiete.

Jamie își frecă burta.

– Ei bine, nu refuz prăjiturile tale cu ovăz. Nu mă satur niciodată de ele.

– Se vede, răspunse Annie, uitându-se spre farfuria lui goală. Stai liniștit, mai am. Adu bagajele stăpânului tău din trăsură până ce îți pregătesc eu un coș cu mâncare.

Jamie ieși din cameră, iar Annie își făcu de lucru prin bucătărie. Când se întoarse cu desaga lui Lachlan, Annie se uita lung la el.

– Unde sunt celelalte?

– Asta e tot, răspunse Lachlan. Nu ți-am spus că am fugit să ne căsătorim în secret? Nu a avut timp să-și împacheteze hainele și nu mă așteptam să mă opresc nicăieri în drum spre casă.

Annie îi întinse lui Jamie un coș de mâncare, absolut șocată.

– Vrei să spui că ai obligat-o pe biata fată să poarte aceeași rochie atâtea zile la rând? E de neconceput, mai ales pentru o doamnă elegantă ca ea.

– Exact, mormăi Venetia.

– Ei bine, nu avem decât să-i spălăm hainele în seara asta și să le uscăm până mâine. Annie se duse la ușă și strigă după Sally, apoi se grăbi spre ușa din spate a bucătăriei, târând după ea o oală mare plină cu apă de ploaie. Între timp, cred că Sally are un schimb de haine pentru seara asta.

Venetia se făcu roșie în obraji și sări ca arsă.

– Te rog, nu e cazul să te deranjezi...

– Nici un deranj, draga mea. După ce atârnă vasul de cârligul imens de deasupra focului, se duse din nou la ușa care dădea în hol.

– Sally! Sally? Pe unde umblă fata asta?

– Să mă duc eu să o caut?

Lachlan începu să râdă la tentativa ei de a ieși din cameră, departe de răpitorul ei.

– Stai jos, draga mea. Vine ea.

Venetia se așeză pe scaun, evitându-i privirea, de parcă el știa deja ce-i trecea prin minte – ar fi preferat să umble complet îmbrăcată prin Scoția decât să petreacă o noapte cu el, închisă într-o cameră, pe jumătate goală.

Nici nu era de mirare. Și pentru el ideea de a împărți o cameră cu ea, îmbrăcată într-o simplă rochie de noapte, îl îngrozea.

– Dar tu, Jamie? întrebă Annie. Ai haine curate?

– O să fie bine, spuse Lachlan. Din fericire, tânărul nu auzise că Lachlan și Venetia aveau să împartă o cameră, dar, dacă nu pleca în curând, putea să-și dea seama, iar Lachlan nu mai avea să scape niciodată de el.

– Ar fi mai bine să pornești la drum, băiete.

– Desigur, zise Jamie aruncându-i Venetiei o privire neajutorată. Ne vedem curând la moșia Ross. Doamnă, dacă mai ai nevoie de ceva înainte să plec...

– Nu are nevoie de nimic, răbufni Lachlan. Hai, du-te! „Înainte să se arunce la picioarele tale și să te implore să o salvezi din ghearele mele."

Ceea ce risca să se întâmple dacă Annie avea să insiste în continuare să îi dezbrace pe amândoi. Câteva clipe mai târziu, femeia îl conduse pe băiat afară, după care se intoarse la masă. Chiar când Lachlan se felicita pentru că reușise să scape de Jamie înainte să se ajungă la ceva mai rău, Annie se așeză la masă în fața lui, incruntată.

– Și tu ai nevoie de haine curate, băiete.

– Nu am nevoie de nimic.

– Răposatul meu soț era cum ești tu acum, zise ea, încrucișându-și brațele la piept. Apropo, tot nu mi-ai zis de ce arăți așa de rău.

Lachlan își dădu ochii peste cap. Ar fi trebuit să știi că Annie nu avea să se lase atât de ușor.

– Cred că știu de ce. Din cauza înfruntării cu Năpastă Scoțiană, nu-i așa? zise ea, uitându-se lung la el. Nu ar fi trebuit să te încurci cu el. Toată lumea te-a avertizat că e un ticălos.

Lachlan se abținu să nu zâmbească.

– Ei bine, eu am supraviețuit, iar el nu. Care dintre noi crezi tu că e mai ticălos?

– Nu contează, nu ar fi trebuit să faci una ca asta. Ce ți-a venit să te iei la harță cu dușmanul lui Duncannon? Tocmai tu, care îl urăști pe individul acela la fel de mult la mine! Ar fi trebuit să-l lași pe scoțian în pace. Nu a făcut rău nimănui.

– Poftim? exclamă Venetia, ignorându-l pe Lachlan, care o lovi cu piciorul pe sub masă. Năpastă Scoțiană a tâlhărit atâția oameni nevinovați! Cum poți să spui că n-a făcut rău nimănui?

– Nu erau oameni nevinovați, răspunse Annie. Erau cu toții prietenii lui Duncannon, probabil la fel de parșivi ca el. Și-au lăsat pământul pe mâna oierilor, alungându-și arendașii din casele lor.

– Ce vrei să spui? întrebă Venetia. Cum să-i dea afară din casele lor? Vrei să spui că arendașii nu au contracte de închiriere?

– Ba au, dar se semnează o dată pe an. Când le-a expirat contractul, Duncannon i-a dat afară din casă, ca să le folosească pământul drept pășuni de oi.

Lachlan așteptă în tăcere reacția Venetiei. Plecase de la premisa că fata știa despre tacticile tatălui ei, dar poate că luase o decizie pripită, cum i se întâmplase adesea în cazul ei. Fata părea de-a dreptul dezgustată.

– Dar în Londra toată lumea spune că oile pot salva Highlands. Că îmbunătățirile vor...

– Halal îmbunătățiri! zise Annie nervoasă. Un cuvânt pompos pentru evacuare, draga mea. Chiar nu i-ai explicat ce se petrece aici, în nord? îl întrebă ea pe Lachlan. Că moșierii pot face de două ori mai mulți bani pe spinarea oilor și că nu mai au nevoie de arendași? Că o bucată de pământ pe care lucrau pe vremuri douăzeci de oameni este folosită acum de o sută de oi și un păstor? Că oamenii din Highlands au luat drumul Americii pe corăbii?

– Văd că îi explici tu destul de bine, zise Lachlan.

Venetia se uită când la el, când la Annie, albă la față.

– Nu știam nimic. Nu ni s-a spus niciodată ce s-a ales de arendași. Am presupus că...

– Că și-au găsit de muncă în altă parte? întrebă Annie. Da, și-au găsit de lucru în altă parte. În America, în Canada. N-au avut încotro și au plecat ca să nu moară de foame aici. Eu și soțul meu am fost norocoși să rămânem în Scoția după ce a fost dat afară de conte, zise ea, așezându-se în scaun, cu o privire încruntată. Dar eu tot cred că asta l-a ucis, faptul că a rămas fără muncă și că nu a vrut să emigreze.

– Soțul lui Annie a lucrat pe moșia contelui, îi explică Lachlan. Au locuit mai mulți ani în apropiere de Braidmuir, până când soțul ei s-a

arătat împotriva fermelor de oi care îi lăsau pe arendași fără locuință. Iar contele i-a poruncit administratorului său să-l dea afară și l-a angajat pe ticălosul acela de McKinley în locul lui.

– E îngrozitor, șopti Venetia.

Dar oare vorbea serios? Sau încerca pur și simplu să-l îmbuneze din nou, arătând că era de partea prietenilor lui?

– Dragul meu soț a încercat și alte meserii după aceea, dar nu i s-a potrivit nimic. Așa că într-o noapte s-a îmbătat, a căzut de pe cal și și-a rupt gâtul, zise Annie cu amărăciune. Dacă nu l-aș fi avut pe unchiul meu, care mi-a lăsat această casă minunată și niște bani, aș fi ajuns și eu în America. O femeie ca mine nu mai are ce căuta prin părțile astea.

– Nu spune asta, zise Lachlan, luând-o de mână. Întotdeauna o să există un loc pentru tine în Highlands. O să am eu grijă de asta.

– Da, bine, spuse ea cu ochii în lacrimi. Vezi ce se întâmplă dacă mă lași să povestesc despre treburile astea? O să mă întristez pentru că n-a mai rămas nimic de făcut.

Annie se ridică și se duse să verifice vasul de apă, după care își strigă servitoarea.

– Sally, fierbe apa! Hai să o ducem sus pentru băile oaspeților noștri.

Dumnezeule! își spuse Lachlan crezuse că apa era pentru spălatul rufelor.

Venetia îi aruncă o privire disperată. În clipa aceea și-o imagină goală, apa prelingându-se pe pielea ei fină, sânii ei rozalii tresărind în aburii fierbinți...

Lachlan se ridică imediat în picioare.

– Nu te deranja cu asta, Annie, spuse el, cu toate că ar fi dat orice să scape de mirosul de sudoare.

– Nu este nici o problemă, nu-i așa, Sally? îi spuse femeia servitoarei când aceasta intră pe ușă.

– Nicidecum, doamnă, răspunse Sally cu un zâmbet știrb. Deja am pregătit cada în camera de oaspeți, am scos prosoapele și săpunul. Am găsit niște levănțică proaspătă și rozmarin în grădină, ca să le presărăm în apă. Pentru doamna, zise ea cu un zâmbet timid.

Lachlan își încleștă pumnii. Minunat! Venetia nu avea să fie doar goală și curată, ci avea să miroasă minunat. De parcă deja nu-i era greu să-și țină mâinile departe de pe ea.

– Nu vă deranjează să împărțiți apa, nu-i așa? întrebă Annie, turnând apa în două găleți pe care Sally le duse la etaj.

Venetia se ridică și ea în picioare, implorându-l din priviri să o scape din situația aceea îngrozitoare.

– Da, sigur, spuse el. Doar că eu... trebuie să mă duc în oraș să găsesc o trăsură, așa că soția mea poate să facă baie prima. Eu mă spăl la întoarcere. Nu mă deranjează dacă se răcește.

De fapt, în clipa aceea o baie rece era exact ce avea nevoie.

– Ce idee bună! zise Venetia încântată.

Prea încântată. La naiba, ce fusese în mintea lui? Nu putea să o lase singură acolo. O credea în stare să fure un cal și să pornească la galop spre Londra de îndată ce el avea să iasă pe ușă. Deja uitase că era prizoniera, nu soția lui.

– Mă duc eu în oraș să vorbesc pentru trăsură, spuse Annie. Sunteți amândoi obosiți, aveți nevoie de o baie fierbinte și de un somn odihnitor. Când Sally intră din nou în bucătărie, Annie adăugă: Sally, te rog s-o conduci pe Lady Ross la etaj și o să o ajuți să se dezbrace în timp ce eu și Lachlan aducem mai multă apă pentru baie.

– Da, doamnă, spuse Sally, ieșind pe ușă cu Venetia în urma ei.

Abia după ce plecară, Lachlan își dădu seama că făcuse o mare greșeală. O lăsase pe Venetia singură cu Sally. Porni hotărât pe scări.

– Annie, trebuie să vorbesc ceva cu soția mea, mormăi el. Mă întorc imediat să te ajut cu apa.

Dar mai întâi trebuia să se asigure că *soția lui* nu avea să-și facă un nou aliat.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Faptul că îmi învăț fetele să fie înțelepte nu înseamnă că le îndemn să fie cinice. Este cinic din partea noastră să se asigurăm că un bărbat nu încearcă să obțină un singur lucru de la o femeie? Mie nu mi se pare. Dacă mi-aș învăța fetele să nu aibă încredere în nici un bărbat, atunci, da, ai putea spune despre mine că sunt cinică. Dar, în vremurile noastre, o femeie trebuie să învețe să se apere de un tâlhar.

Ruda ta neliniștită,

Charlotte

De îndată ce Sally o pofti în camera de oaspeți, Venetia începu să inspecteze încăperea. Nu era foarte mare, dar avea o vatră cu cărbuni în perete. În afară de cada care trona în mijlocul încăperii, celelalte piese de mobilier erau un lavoar, un scaun din lemn de nuc și un pat în care abia dacă ar fi încăput o persoană, darămite două.

Cel mai grav era că dormitorul avea doar o fereastră mică. Chiar dacă ar fi reușit să se strecoare prin ea, nu ar fi avut cum să supraviețuiască eventualei căderi. Singura variantă era să apeleze la ajutorul servitoarei. Pentru că nu avea de gând să petreacă noaptea cu Lachlan în acel pat mic.

„E destul de încăpător pentru doi tineri căsătoriți."

Cum să nu! Chiar dacă Lachlan s-ar fi dovedit a fi domnul respectuos pe care îl crezuse inițial, nu îndrăznea să lase garda jos. Un bărbat care nutrea atâta ură pentru tatăl ei nu avea să o ia niciodată de soție. Urma să sfârșească dezvirginată și necăsătorită, ruinată pe viață.

Nu, era hotărâtă să nu petreacă noaptea aceea cu el. Ar fi preferat să înfrunte toate pisicile sălbatice în drum spre Edinburgh.

– Cât de bine îl știi pe domnul Ross? o întrebă Venetia pe Sally. Dacă fata îl îndrăgea pe Lachlan la fel de mult ca Annie, nu avea să-i fie de mare ajutor.

Sally se arătă luată prin surprindere de o întrebare atât de neașteptată.

– E prima oară când îl întâlnesc, doamnă. Dar mi se pare un domn respectuos și chipeș.

– Domnul acesta respectuos nu este ceea ce pare. Ieri...

– Ieri am plecat la drum atât de grăbiți, încât abia dacă am avut timp să ne facem vreun plan, darămite o baie, o întrerupse Lachlan, deschizând larg ușa. Cicatricea i se vedea și mai clar, dar ochii lui erau la fel de întunecați și furioși precum stâncile sculptate de vânt de lângă Braidmuir. Așa că apreciem foarte mult ajutorul tău, Sally.

Venetia simți un nod în stomac. Bineînțeles că Lachlan îi anticipa mișcările.

– Nu mă deranjează câtuși de puțin. Apa e pregătită, îi spuse Sally Venetiei. Pot să vă ajut să vă dezbrăcați.

Venetia se încruntă la Lachlan, care îi aruncă un zâmbet răutăcios, ce îi dădu de înțeles că nu mai avea să scape de el. Dar măcar avu bunul-simț să se întoarcă și să se îndrepte spre fereastră, ca să o lase să se dezbrace.

Venetia se grăbi să-și desfacă rochia, întrebându-se dacă avea de gând să doarmă în cameră toată noaptea. Ar fi preferat să rămână murdară decât să stea goală într-o cadă cu el acolo. Cu toate acestea, ar fi dat orice pentru o baie fierbinte. Se bucură doar când văzu aburii care ieșeau din cadă.

– Sally, camera se încuie cu cheie? întrebă Lachlan de la fereastră, dând perdeaua la o parte.

– Da, domnule, răspunse fata cu o privire nedumerită, în timp ce o ajuta pe Venetia să se dezbrace.

– Soția mea are tendința de a umbla în somn. Era uimitor cât de ușor îi venea să mintă. Ți-aș rămâne recunoscător dacă ai putea să ne aduci cheia. Nu vreau să cadă pe scări în întuneric.

La naiba! Se gândise la tot.

– Nu, domnule, sigur că nu.

Dar când Sally ezită, cu ochii la Venetia, Lachlan se întoarse spre ea cu o privire hotărâtă.

– Mulțumesc. Adu ce haine de noapte ai pentru soția mea. O s-o ajut eu să-și dea jos corsetul.

Sally se scuză și ieși din cameră. În clipa următoare, Lachlan apăru în spatele Venetiei.

– Lachlan...

– Taci! îi porunci el, desfăcându-i șireturile corsetului doar din câteva mișcări. La naiba, era limpede că ajutase și alte femei să facă asta.

– Iată ce vom face, zise el. După ce se întoarce Sally cu cheia, o să inventez o scuză ca s-o las să plece. După care o să ies din cameră, iar tu o să-mi dai restul hainelor ca să i le duc lui Annie și o să rămâi aici să-ți faci baie.

– Singură? întrebă ea.

– Singură, răspunse el, întâlnindu-i privirea. Dar o să închid ușa, m-ai înțeles?

– Bine, fie, zise ea dezamăgită.

Măcar putea să-și facă baie în intimidate. După ce îi dezlegă corsetul, i-l întinse. Dar când Venetia prinse o bucată din material, Lachlan nu-i dădu drumul din celălalt capăt.

– Dar trebuie să-mi promiți că nu încerci să fugi pe geam. Chiar dacă reușești să te strecori pe fereastră, acolo jos nu e nimic care să-ți amortizeze căderea și o să-ți rupi gâtul.

– Mi-am dat seama deja, mulțumesc.

– Mă bucur, răspunse Lachlan mulțumit. Văd că îți merge mintea.

Da, poate că îi mergea mintea, însă trupul îi era aproape dezgolit. Din fericire, Lachlan rămase cu privirea fixată pe chipul ei. Acest gest îi dădea speranțe. Poate că nu avea să fie chiar atât de groaznic să împartă camera cu el.

– Îți dau o oră să te îmbăiezi în timp ce merg să o ajut pe Annie. Asta nu ar trebui să-i trezească suspiciunile, zise el, lăsând corsetul din mână. Dar când mă întorc mă aștept să te găsesc ieșită din cadă și îmbrăcată, m-ai înțeles?

Venetia strânse corsetul la piept, încuviințând.

– După care o să stai cu fața la perete cât mă dezbrac și mă spăl și eu.

Dumnezeule, chiar avea de gând să se spele? Ce imagine extraordinară încolți în mintea ei – el dezbrăcat în cada aburindă, lăsând săpunul să alunece peste mușchii încordați.

– Dacă nu te deranjează, adăugă el.

De data aceasta se uită lung la ea, iar Venetia își dădu seama că își plimbase privirea pe trupul ei fără nerușinare, din cap până în picioare.

– Nu... nu mă deranjează dacă vrei să te speli... Când îi citi expresia de satisfacție de pe chip, încercă să nu se mai bâlbâie. Mă întrebam doar... Dumnezeule, cum să întrebe una ca asta? Nu o să împărțim același pat, nu-i așa?

De îndată ce ochii lui căpătară nuanța aceea de ciocolatiu-închis, știu că făcuse o greșeală.

– Asta ar trebui să facem, prințesă, de vreme ce ești atât de dornică să fii soția mea, zise el, iar tonul vocii lui îi învolbură stomacul când continuă: Ar fi bine să continuăm această farsă, nu?

Venetia înghiți în sec, dorindu-și ca idee aceea să nu i se pară atât de incitantă.

– Știi prea bine că nu am vrut să...

– Nu-ți mai face atâta probleme, răbufni el. Nu sunt atât de nesăbuit încât să stau lipit de tine când ești așa dezbrăcată. O să dorm pe podea.

– Bine, spuse ea, simțindu-se ușurată. Sau cel puțin încerca să se convingă de asta. Mulțumesc.

– Nu te grăbi să-mi mulțumești, zise el. E încă devreme și am de gând să te fac să regreți că mi-ai încurcat planurile.

Știind prea bine că vorbea doar orgoliul lui rănit, Venetia hotărî să-l tachineze puțin.

– Și cum ai de gând să faci asta?

– Poate că o să răsfoiesc prin cartea ta, ca să-ți cânt de noapte bună, zise el, aruncându-i o privire amenințătoare. Asta ar trebui să te învețe minte, nu?

– Nu m-ar deranja să te aud cântând, mărturisi ea.

Dar spusele ei părură să-l neliniștească pentru că își feri privirea, încordat.

– Spui asta acum, dar n-o să-ți mai placă atunci când o să mă auzi cântând.

O clipă mai târziu, Sally se întoarse cu o cămașă de noapte și cu cheia de la cameră. După cum stabiliseră, Lachlan o trimise la treabă, după care ieși din cameră și o lăsă pe Venetia să se dezbrace. Fata îi dădu mai apoi hainele, înfășurată într-o pătură. Abia după ce o închise în cameră și coborî în bucătărie, ea lăsă pătura deoparte și se băgă în cadă.

Se cufundă în apă cu o plăcere deosebită. Savură baia pe deplin, mai ales că era singură. Parcă trecuse o veșnicie de când îi avea pe Lachlan și pe Jamie în preajma ei.

Se spălă pe corp și pe păr cu săpun, savurând mirosul acela familiar de lavandă, aproape cu lacrimi în ochi. Oare cât timp avea să treacă până să ajungă acasă? Oare avea să mai ajungă? Știa că Lachlan nu intenționa să o lase să se întoarcă la tatăl ei fără a obține ce voia la schimb. Și știa că tatăl ei nu avea să accepte înfrângerea.

Întreaga poveste nu putea să sfârșească bine.

După ce se spălă, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă în cămașa lui Sally, care era cam strâmtă la sâni. Se băgă apoi în pat, își trase plătura până la gât, închise ochii și se întoarse cu fața spre perete. Poate că avea să adoarmă înainte ca Lachlan să se întoarcă în cameră, ca să nu fie nevoită să-i vorbească, iar el să nu fie tentat să facă vreun gest nepotrivit. Dumnezeule, ce tot spunea acolo? Nu trebuia să-și facă griji în privința lui. În ciuda comportamentului grosolan, fusese cât se poate de respectuos de fiecare dată.

În schimb, începuse să prindă drag de el. Întotdeauna se mândrise cu faptul că putea citi caracterul unui bărbat dincolo de chipul lui frumos. Complimentele nu reușiseră niciodată să o impresioneze, căci putea să vadă exact când cineva nu era sincer. Însă când Lachlan îi spusese că voia să fie cu ea, simțise cum i se înmuiaseră picioarele. Oftă adânc. De ce făcea asta? De ce se încăpățâna să uite că povestea aceea era între el și tatăl ei, că Lachlan nu făcea decât să se folosească de ea pentru a-și atinge scopurile?

Poate pentru că, după ce o răpise, îi vorbise deschis despre planul său. Îi mărturisise totul fără menajamente, lăsând-o pe ea să decidă care era adevărul. Chiar și povestea tristă despre mersul lucrurilor în Highlands o aflase de la văduvă, nu de la el. Nu încercase să se folosească de povestea aceea tristă ca să o câștige de partea lui.

Iar șocul fusese când descoperise că Lachlan nu era singurul care îl ura pe tatăl ei. Toată povestea asta despre oi și despre alungarea arendașilor era oare adevărată? Îi auzise pe prietenii scoțieni ai tatălui ei povestind despre avantajele creșterii oilor, dar nu se gândise niciodată la arendașii care rămăseseră pe drumuri. Cumva, își imaginase că trăiau cu toții în armonie. Dar acum începu să-și amintească frânturi de conversații pe care le auzise în Londra. Unul dintre prietenii apropiați ai doamnei Harris era un ziarist pe nume Charles Godwin, care scria adesea despre „nedreptatea din Highlands". Venetia nu dăduse niciodată atenție articolelor lui din moment ce toată lumea îl considera nebun. Dar acum rămase pe gânduri. Își mai aducea aminte de un domn care se plânsese că avusese probleme cu arendașii. Din nefericire, de fiecare dată când se nimerise în mijlocul

unei astfel de conversații, nu apucase să audă prea multe, pentru că domnii nu discutau astfel de chestiuni de față cu doamnele. Așa că nu reușise să pună informațiile cap la cap.

Adevărul era că tatăl ei nu discutase niciodată despre asta, ci doar îi vorbea de rău pe cei din Highlands. Dar din moment ce întotdeauna avea ceva rău de spus despre ceilalți, de cele mai multe ori alesese să-l ignore. Acum îi părea rău că nu ascultase cu mai multă băgare de seamă.

Strânse perna în brațe, încercând să nu se gândească la discuția din seara aceea. Dar încă îi răsunau în urechi cuvintele lui Lachlan. „Soțul lui Annie s-a arătat împotriva fermelor de oi, iar contele i-a poruncit administratorului său să-l dea afară."

Doar că tatăl ei nu era atât de implacabil. Întotdeauna se mândrise cu faptul că angajații săi erau mulțumiți de el. Își lăsase servitorii să iasă la pensie, iar pe cei care încă își doreau să lucreze îi păstrase. Nu părea să-i stea în fire să dea afară un angajat care lucrase pentru el ani întregi. Poate că administratorul o făcuse din proprie inițiativă.

Cineva bătu ușor la ușă.

– Să știi că intru, îi șopti Lachlan.

Dumnezeule, venise să se spele!

Prefăcându-se că dormea, Venetia rămase cu fața la perete. Îl auzi închizând ușa cu cheia, după care se dezbrăcă. Se părea că era o actriță bună, pentru că Lachlan nu îi mai spuse nimic.

Doar că tăcerea aceea de moarte o făcu să se simtă și mai inconfortabil. Pentru că îl auzi intrând în apă, ceea ce o făcu și mai curioasă. Oare cum arăta în baie? Oare părul lui ud se ondula la vârfuri sau îi aluneca pe gât? Oare era chiar atât de lat în umeri și la piept sau doar purta haine bine croite? Ar fi fost chiar atât de groaznic să arunce un ochi? Era concentrat să se spele, probabil că nici măcar nu ar fi observat. De ce să nu-și astâmpere curiozitatea cu o simplă privire? Și apoi avea să se culce.

Se întinse pe burtă și își înălță capul doar cât să vadă cada așezată perpendicular cu patul. Din fericire, Lachlan era cu spatele la ea.

Sau, din păcate, din moment ce asta însemna că nu putea să vadă prea multe, ci doar spatele și umerii. Dar ce spate și ce umeri! Plini de cicatrici, asemenea stâncilor pe care le escaladase în tinerețe, nu semănau cu statuetele din alabastru din muzeul din Londra. Avea pielea tăbăcită și puternică, precum un muncitor, presărată cu cicatrici, probabil din război.

Își scufundă capul în apă, iar când ieși la suprafață, câteva șuvițe de păr îi alunecară șiroaie pe gât. Făcu ochii mari când îl văzu sprijinindu-și palmele acelea mari de marginea căzii și ridicându-se în picioare. Atunci îi văzu fundul lui palid. Un fund rotund și frumos.

Deci așa arăta un bărbat dezbrăcat, cu mușchii încordați când se apleca pentru a-și lua prosopul, cu umerii lați, care se întoarse ușor într-o parte, dezvăluind...

O cicatrice tare urâtă, care se întindea de la genunchi până la coapsă. Venetia tresări. Se vedea că era o rană recentă, pentru că încă avea o nuanță de un roșu aprins, ca și cum apa ar fi iritat-o foarte tare.

– Dumnezeule! șopti ea.

Lachlan tresări, iar Venetia își dădu seama că vorbise cu voce tare. Înainte să apuce să-și ferească privirea, el o încolți.

– Ce este, draga mea?

Ar fi trebuit să inventeze ceva și să-și ferească privirea, dar acum, că văzuse rana, trebuia să știe ce se întâmplase.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă ea, arătând cu degetul spre piciorul lui.

Îl văzu încleștându-și maxilarul. Rămase în picioare în cadă și își strânse prosopul în talie, după care se întoarse cu fața spre ea, ca un războinic scoțian, într-un kilt alb.

– Cine crezi? Oamenii tatălui tău.

Venetia rămase șocată. Nu era răspunsul la care se așteptase. Și o știa și el prea bine, pentru că îi întâlni privirea plină de o încăpățânare care parcă aștepta să o audă protestând. De data aceasta, mai zări câteva cicatrici rozalii, mai mici, de-a lungul coastelor și o rană pe braț, asemănătoare cu cea de pe coapsă.

– Ce ți-au făcut de te-ai ales cu o rană atât de oribilă? șopti ea.

Lachlan se încordă.

– După ce mi-au luat cuțitul, doi dintre ei m-au ținut legat în timp ce al treilea m-a bătut cu o măciucă. Mi-a rupt coapsa atât de grav încât osul a trecut prin carne, rupându-mi mușchii și tendoanele.

Sprijinindu-se de scaunul de lângă cadă, Lachlan își ridică piciorul ca să iasă din baie. Se vedea că până și acest mic gest era un adevărat efort pentru el, căci tonul vocii i se schimbă.

– Mama a reușit să fixeze osul, dar, dat fiind faptul că m-am prefăcut mort, nu am vrut să risc și să aducem un medic din oraș care să mă consulte. Așa că o să mai dureze până ce o să se vindece.

– Văd, zise ea, ridicându-se speriată din pat. În câte locuri te-au lovit? Câte oase ți-au rupt?

Lachlan începu să râdă.

– Nu am de gând să-ți enumăr toate slăbiciunile mele, ca să știi exact unde să mă lovești data viitoare când încerci să fugi de mine, prințesă!

– N-aș face asta niciodată... Nici prin gând nu mi-ar trece să... Adevărul era că îl lovise, nu? Nu intenționat, desigur, dar probabil îndeajuns de tare cât să-l pună la pământ. Simți cum i se strânge inima în piept. Din cauza asta nu mi-ai spus nimic, nu-i așa? Ca să nu mă folosesc de asta și să-ți fac rău. Când Lachlan încuviință, Venetia se simți roasă de remușcări. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

– Nu contează. Am trecut prin clipe mai grele în timpul războiului. Nu am suferit prea mult.

– Cum să nu? zise ea, analizându-l din cap până-n picioare cu ochiul ei format după ani întregi în care făcuse voluntariat la spital cu prietena ei, Lady Draker. Simți un nod în gât când îi văzu toate cicatricile. Spune-mi unde te doare! Jur că nu voi profita de asta!

El se uită lung la ea, parcă încercând să-și dea seama dacă spunea adevărul, după care oftă și spuse:

– Nu contează.

– Ba contează, insistă ea, aruncând o privire în jur și zărind cheia pe podea, unde o lăsase în timp ce se îmbăia. Înainte să reacționeze el, Venetia o culese de pe jos și o ascunse la spate.

– Spune-mi unde te-ai lovit sau trebuie să te lupți cu mine ca să pui mâna pe cheia asta.

Lachlan începu să înjure nervos.

– Sau aș putea la fel de bine să deschid ușa și să fug. Mi-ar plăcea să te văd alergând după mine în prosop...

– Mi-au rupt coastele, spuse el.

Venetia făcu ochii mari.

– Mi-au rupt cinci coaste, două pe o parte, trei pe cealaltă.

Dumnezeule, de câte ori îl înghiontise în coaste?

– Și cicatricea de pe frunte, șopti ea, e tot din vina lor?

Lachlan oftă.

– Da, când ne-am luptat pentru cuțit,.

– Ai mare noroc că nu ți-au scos un ochi, zise ea cu lacrimi în ochi, uitându-se la cicatricea de pe antebrațul lui. Presupun că tot ei ți-au rupt brațul.

– Nu, cu ăsta m-am pricopsit după ce mi-au dat cu măciuca în cap și m-am aruncat de pe pod, zise el zâmbind amar. Din fericire, am un craniu rezistent. De îndată ce m-au lovit în cap, mi-am dat seama că nu aveam cum să supraviețuiesc, așa că m-am prefăcut că leșin și m-am aruncat de pe pod.

Venetia îl privi șocată.

– Cât ai căzut în gol?

– Vreo cinci metri. M-am lovit cu brațul într-o piatră ascuțită, ceea ce probabil că mi-a salvat viața, pentru că mi-a schimbat traiectoria și am aterizat în apă în loc să cad pe pietre. Din fericire, am avut prezența de spirit să rămân în apă și să mă las purtat de curent, până când am reușit să mă agăț de niște crengi cu brațul bun, să mă târăsc la suprafață și să mă ascund în pădure. Era deja la lăsarea întunericului și nu m-au mai găsit.

Oase rupte la braț, picior, coaste, o rană cu cuțit, o lovitură la cap. Supraviețuise printr-un miracol.

Venetia avea lacrimi în ochi. Iată un alt detaliu pe care îl ținuse ascuns, unul care ar fi atras-o de partea lui.

În schimb, îndurase loviturile ei fără să-i mărturisească nimic. De câte ori nu-l lovise în timp ce blestemase, gemuse și tresărise? Bietul om, trăia în agonie!

Dar de data aceasta era hotărâtă să îi aline durerea. Măcar atâta să facă și ea.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Astfel de ticăloși nu se găsesc pe toate drumurile, cum ai crede tu. Majoritatea bărbaților își doresc pur și simplu pe cineva care să le asculte poveștile, care să le arunce din când în când o privire admirativă, care să le fie aproape în nopțile lungi și reci. Tind să cred că majoritatea femeilor caută exact același lucru.

Al tău veșnic servitor,

Michael

Lachlan se înduioșă când citi compasiunea pe chipul Venetiei. După care o văzu îndreptându-se spre ușă, ceea ce îi dovedi că totul fusese o farsă. Dumnezeule, îl luase pe nepregătite cu toate întrebările ei, iar acum avea de gând să fugă, să scape de el!

Alergă după ea cât putu de repede cu tălpile ude și cu piciorul rănit, dar ea apucă că deschidă ușa înainte s-o ajungă.

– Sally, Sally! strigă ea din pragul ușii. Am nevoie de tine!

Lachlan se opri în spatele ușii, făcând ochii mari. O auzi pe servitoare traversând holul în grabă. Camera lui Sally era tot la etaj, dacă își amintea bine.

– La naiba, ce crezi că faci? șuieră Lachlan.

În același timp, Sally, întrebă:

– Ce s-a întâmplat, doamnă?

– Soțul meu are o rană de război care îl jenează, îi spuse ea servitoarei pe un ton calm, dar nu am doctoriile potrivite care să-l ajute. Ai cumva alifie pentru cai?

Ce naiba...

– Da, doamnă. Mă întorc imediat.

– Să-mi mai aduci un castron și câteva bandaje curate, te rog. Ah, și dacă ai avea și rădăcini de tătăneasă în grădină...

– Doamna Annie are câteva la parter. Mă întorc imediat.

După ce Sally se grăbi să plece, Lachlan închise ușa, cu un nod în gât. Se părea că Venetia nu se prefăcuse, până la urmă.

– Alifie pentru cai? întrebă el. Ce ai de gând să faci?

– Eu și o prietenă am făcut voluntariat la spital. Unul dintre medîcî se jură că remediul cel mai bun pentru mușchi este alifia pentru cai, zise ea cu un zâmbet trist. Funcționează în cazul cailor, nu?

– Doar că eu nu sunt cal.

Venetia se uită lung la el.

– Ai putea fi. O bătaie precum cea pe care ai îndurat-o ar fi ucis un simplu om.

– Ți-am spus deja, sunt greu de ucis.

Venetia coborî privirea și îi verifică rana de pe antebraț, spunând în șoaptă:

– Nu-mi vine să cred că tatăl meu ar putea să fie în stare de așa ceva.

Lachlan își dădu ochii peste cap. Ca de obicei, Venetia avea o părere prea bună despre Duncannon.

– Sikeston mi-a spus clar și răspicat că a fost trimis de tatăl tău. Că le-a poruncit să-mi dea o bătaie soră cu moartea. Mă rog, lui Năpastă Scoțiană, ca să nu-i mai tâlhărească prietenii.

– Sikeston? întrebă Venetia pălind.

– Așa îl chema pe șeful lor. L-am auzit pe unul dintre indivizi spunându-i pe nume.

Șocată, ea se întoarse cu spatele la ușă.

– Venetia, ce ai pățit? o întrebă el.

– Nimic. Doar că... zise ea, încruntată.

– Știi ceva, mormăi Lachlan.

– Nu sunt sigură.

– La naiba, spune-mi ce știi!

– Doamnă, v-am adus ce mi-ați cerut, spuse Sally din pragul ușii.

Venetia luă toate cele trebuincioase și o rugă pe fată să plece.

De îndată ce plecă, Lachlan izbucni:

– Ce știi despre oamenii tatălui tău?

Ochii ei frumoși se întunecară.

– Nu sunt oamenii tatălui meu, nu cred. Nu chiar, continuă ea, îndreptându-se spre lavoar cu vasul de la Sally. Dar știu că s-a întâlnit cu trei bărbați în urmă cu câteva luni.

Trei bărbați. Cei care îl atacaseră?

– Tata nu m-a lăsat să mă apropii de ei, continuă ea, mi-am dat seama că erau genul de bărbați...

– Niște criminali.

– Nu! ripostă ea, concentrându-se să zdrobească rădăcina de tătăneasă cu fundul sticlei. Nu știu. Până atunci nu auzisem de ei și nu-i văzusem în viața mea. Nu mi s-a părut că ar fi prieteni cu tatăl meu sau angajați de pe moșie.

La naiba, se referea la indivizii aceia care îl atacaseră sau nu?

Evitându-i privirea, Venetia începu să șteargă sticla.

– L-am întrebat pe tata dacă au venit să stea de vorbă despre Năpastă Scoțiană, iar el mi-a spus că nu mă privește.

– Și atunci de ce îmi povestești despre ei? întrebă el nerăbdător.

Venetia se întoarse spre el cu o privire îndurerată.

– La o săptămână după ce au venit să ne vadă, am citit în ziare despre presupusa ta moarte. Și... zise ea, ezitând, de parcă nu dorea să-l incrimineze pe tatăl ei în vreun fel.

– Și? întrebă Lachlan.

– Numele șefului lor era Sikeston.

Lachlan simți cum i se ia o piatră de pe inimă. Fusese sigur de la bun început că oamenii aceia fuseseră trimiși de Duncannon, dar amintirile erau singurele pe care se putea bizui.

– Sper că-ți dai seama că tocmai mi-ai dat dovada că tatăl tău a fost cel care o poruncit să fiu omorât.

Venetia se făcu roșie la față.

– Ba nu, ți-am spus doar că tatăl meu a vorbit cu oamenii care te-au atacat.

– Nu fi naivă! Ce treabă ar avea un individ ca Sikeston cu tatăl tău atât de curând după atacul meu din Scoția?

Venetia știa că el avea dreptate. Și ura acest lucru.

– Mi-au spus că au venit cu un mesaj de la el, după care probabil s-au întors ca să-și primească răsplata pentru că m-au omorât.

– Dacă aveau de gând să te omoare, ce rost mai avea să-ți transmită un mesaj?

Ce-i drept, acest raționament nu avea sens.

– La naiba, mi-au dat cu măciuca în cap!

– Știu. Știu, zise ea, apropiindu-se neliniștită de el, cu sticla de alifie pentru cai într-o mână și cu o cârpă în cealaltă. Nu contează ce aveau de gând să facă. Ce au făcut e de neconceput.

– Nu asta ai spus mai devreme, o șicană el. Ai spus că merit o mamă de bătaie pentru că am jefuit atâția oameni.

Venetia se înroși, dar nu încercă să se apere.

– Am greșit. Nimeni nu merită să fie bătut în halul ăsta. Aduse scaunul la fereastră, unde lumina încă era puternică. Ia loc. Lasă-mă măcar să încerc să te fac bine.

– De ce? întrebă el, deși compasiunea de pe chipul ei era un răspuns suficient.

– Deoarece îmi pare rău pentru ce ți-au făcut. Pentru că am ajuns să cred că tatăl meu le-a cerut s-o facă.

Măcar accepta vina contelui.

– Nu ai de ce să-ți pară rău. Nu aveai cum să-l împiedici să facă una ca asta.

– Dar asta nu înseamnă... zise ea, oftând. Ia-o ca pe un gest de prietenie între... vecini, bine?

Vecinii, nu *prieteni*. Dar oare puteau fi vreodată prieteni? Nu vedea cum. Dar nici nu strica să o lase să se joace de-a doctorul, nu?

Se așeză pe scaun, iar Venetia coborî privirea, cu obrajii în flăcări.

– Vrei să te acoperi puțin?

El îi urmări privirea și observă că prosopul îi expunea unele părți care trebuiau ferite de privirile unei fecioare. Lachlan începu să râdă.

– Îmi pare rău, zise el, înfășurându-se mai bine în prosop. Dar, având în vedere experiența ta, mă aștept să știi cum arată un bărbat.

Venetia îi examina brațul, la fel de îmbujorată.

– La spital aveau întotdeauna grijă să nu le permită femeilor să se ocupe de cazuri care implicau bărbați goi.

– Ah, zise el. Păcat pentru bărbații aceia goi.

Venetia făcu abstracție de comentariul lui, întorcându-i brațul spre lumină, ca să-i vadă cicatricea mai bine.

– Te doare?

– Puțin.

Apăsă puțîn în locul unde ieșise osul prin carne. Lachlan simți o durere puternică și nu se putut abține să nu scoată câteva cuvinte de duh.

– Dacă asta înseamnă că te doare puțin, spuse ea pe un ton sec, nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă o durere adevărată pentru tine. Turnă puțină alifie pe cârpă. O să te ardă la început, dar o să te simți mult mai bine mai târziu.

– O să mă ardă? întrebă el. Iar de îndată ce îi frecă alifia pe braț, simți că rana avea să-i ia foc. Iisuse Hristoase! Încerci să mă omori?

Vru să-i ia alifia aceea blestemată, dar Venetia făcu un pas în spate.

– Termină! zise ea, rămânând la câțiva pași distanță, pregătind bandajul. Dacă aș fi vrut să te omor, te-aș fi lovit în cap cu sticla. Stai cuminte!

Ce femeie ticăloasă! Dar se văzu nevoit să recunoască faptul că, odată ce senzația aceea arzătoare se domoli, simți mai degrabă o căldură liniștitoare care îi luă durerea. Fu singurul lucru care îl opri să protesteze când îi porunci să ridice brațele ca să-i trateze coastele. O nouă tortură. Este destul de mult că, în acea clipă, cea mai seducătoare femeie din zonă îi freca pielea goală pentru a-i alina durerile. Dar chiar trebuia să fie îmbrăcată în cămașa aceea care nu acoperea mai nimic?

Când se aplecă peste el, își simți bărbăția trezindu-se la viață. Nici măcar senzația aceea îngrozitoare de usturime de pe coaste nu-l liniști, căci corsetul ei alunecă ușor, astfel încât îi văzu sânii în toată splendoarea.

Mai rău era că prosopul acela blestemat începu să se ridice asemenea unui cort de tabără. Oh, ar fi rămas acolo pe vecie, fermecat de mireasma de lavandă, în timp ce părul ei îi aluneca pe piept!

– Mi-e teamă că de data asta o să te doară rău, zise ea. Și... trebuie să ridic prosopul puțin.

Venetia vru să ia prosopul, dar el o opri.

– Lasă-mă pe mine. Nu știa ce ar fi fost în stare să-i facă dacă i-ar fi atins mădularul.

Reuși cumva să ridice prosopul suficient ca să-i arate cicatricea fără să se expună prea mult. Ar fi trebuit să-i spună să îl lase în pace, dar deja tânjea după senzația aceea de ușurare pe care o simțise după ce îi întinsese alifia pe celelalte răni. Iar piciorul îl durea cel mai tare. Dar, când simți durerea aceea sfâșietoare în momentul în care îi întinse alifia pe coapsă, tresări și o strânse tare de braț până ce reuși să-și recapete suflul. Îi luă câteva clipe să respire din nou normal.

– În regulă. Sunt gata.

Venetia încuviință și apoi continuă, dar o văzu tresărind, după care simți o picătură de apă aterizând pe coapsa lui. Apoi mai multe picături, unele după altele. Lacrimi. Dumnezeule, fata plângea de mila lui!

– Draga mea, îi șopti el, de ce plângi? Nu e chiar atât de rău, să știi.

– E îngrozitor, spuse ea printre lacrimi. Nici nu vreau să mă gândesc ce dureri a trebuit să suporți...

În tot acest timp, nu o văzuse niciodată plângând, nici după ce fusese răpită, nici după remarcile lui nemiloase. Dar iat-o acum plângând pentru durerea lui. Lachlan o privi înduioșat.

– Gata, draga mea, liniștește-te, îi șopti, apucând-o de talie și trăgând-o pe piciorul sănătos ca să o poată alina.

– Crede-mă, am trecut prin lucruri și mai rele de atât.

– Știu, șopti ea printre lacrimi, dar nu suport să te știu așa...

Lachlan o luă în brațe, atins până la lacrimi de compasiunea ei. Dumnezeule, cât putea să plângă fata asta! Își îngropă fața în pieptul lui, iar el o mângâie pe spate, neștiind cum să o aline.

– E în regulă, prințesă, jur că sunt bine. De săptămâni întregi umblu pe piciorul ăsta, ba chiar am dansat pe el.

Când îl auzi spunând asta, Venetia începu să plângă și mai tare.

– Te-am făcut să dansezi pe piciorul tău rănit...

– Ba nu, zise el, ținând-o strâns în brațe și trecându-și degetele prin părul ei. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mătușa ta. Ea a început să vorbească despre moartea mea și mi-a fost teamă că o să mă recunoști.

Venetia sughiță ușor pe umărul lui.

– E vina ei, nu-i așa?

– Da, zise el, ștergându-i lacrimile de pe față. Și nu aveam de gând să o las să mă ridice din mormânt înainte să mă simt pregătit. Morții nu au ce căuta la baluri, îmbrăcați în kilt.

Asta o făcu să zâmbească.

– Nu arătai deloc ca un mort, reuși ea să spună.

– Adevărul e că nu mă simțeam mort, zise el, după care îi luă cârpa din mână și îi șterse lacrimile cu un colțișor uscat, apoi o lăsă să-și sufle nasul și o aruncă pe jos. Mai ales când suntem doar noi doi.

Venetia se uită lung la el, cu ochii ei verzi și mari, se îmbujoră și se simți ca în noaptea aceea la bal. Doar că de data asta știa cu cine avea de-a face. Dar, în loc să îl certe, cum ar fi trebuit să o facă, se uită în ochii lui de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Nu ca pe un tâlhar, ci ca pe un om prins între ciocan și nicovală.

– Știu că nu înseamnă prea mult, șopti ea, dar îmi pare rău pentru că te-am lovit, pentru că te-am împuns, pentru că m-am întins pe piciorul tău în timp ce dormeai...

– Nu te mai gândi la asta, îi ceru el, neputând să o mai audă vorbind, mai ales despre cum se întinsese pe el. Nu aveai de unde să știi. Nu e vina ta.

Era deja prea mult pentru el să o vadă acolo, în poala lui, curată și parfumată. Își spuse că trebuia să o îndepărteze, să o lase în pace. Dar o prinse de talie. Atunci Venetia își încolăci brațele în jurul gâtului lui, iar în clipa aceea știu că nu mai era cale de întoarcere.

– Lasă-mă să te fac să te simți bine, îi șopti ea, iar cuvintele ei îl stârniră și mai tare. Lasă-mă să-ți arăt că nu sunt ca tatăl meu, zise ea, sărutându-i cicatricea de pe frunte și făcându-i inima să tresară.

– Știu... că nu ești... ca tatăl tău, spuse el. În primul rând, miroși mai bine decât el. Sperase să glumească pentru a nu face o prostie, dar o auzi râzând și se aprinse și mai tare. La fel se simți și după ce Venetia începu să îl sărute pe gât. Nu simțise niciodată ceva asemănător. Cu toate acestea, continua să vorbească, încercând să facă abstracție de bărbăția lui doritoare. Îți stă mult mai bine în rochie decât lui.

– Doar că acum nu sunt îmbrăcată cu o rochie, spuse ea.

Cuvintele ei erau de prisos, dar Lachlan simți că-și pierdea mințile. Și se pierdu cu totul când îi simți sărutările alunecând pe piept, buzele ei tânjind după sfârcurile lui.

– Iisuse Hristoase, oprește-te, îi șopti el.

Venetia se retrase imediat.

– Te doare? Nu am vrut să-ți fac...

– Mă faci să-mi pierd mințile, asta faci.

Zâmbetul ei poznaș îl întărâtă și mai tare.

– Ți-am spus, vreau să mă revanșez pentru cât te-am lovit până acum, zise ea, trecându-și mâinile peste pieptul lui.

– Și cum ai de gând să faci asta? mormăi el. Ispitindu-mă să te ruinez?

Văzu cum i se șterse zâmbetul de pe chip, dar fata insistă.

– Aș putea să îți ofer plăcere fără să mergem până la capăt?

Cuvintele ei îi dădură fel de fel de idei păcătoase. Ar fi trebuit să le ignore. Așa că, desigur, răspunse:

– Da, desigur.

Venetia se lumină la față.

– Dar nu ar trebui să faci astfel de lucruri, se grăbi el să adauge, incercând să se controleze. Nu e precaut. O să ne bagi în belele.

– Și nu crezi că e îndeajuns de rău să petrecem toată noapte împreună, închiși într-o cameră, când ne dorim amândoi să fim împreună? Arată-mi cum să-ți ofer plăcere fără să mă ruinez și jur că ne vom opri aici. Nu se poate altfel.

– La naiba, mormăi el.

Totul era compromis.

– Îți place când te sărut? îi șopti ea, lipindu-și buzele acelea pline de gâtul lui. Ar trebui să te sărut aici? zise ea, întinzându-și sărutările pe bărbia lui. Sau aici? continuă ea, atingându-i colțul buzelor cu vârful limbii.

În clipa aceea, Lachlan știu că nu mai era cale de întoarcere. Câteva sărutări păcătoase din gura ei atât de cuviincioasă, și își pierdu controlul. Îi prinse chipul între palme și o sărută cu sălbăticie. Savură gura ei și căldura aceea în care simțea că avea să se piardă, iar ea își deschise buzele, acceptându-l bucuroasă.

Își încolăciră limbile, iar el își trecu degetele peste gâtul ei, simțindu-i pulsul crescând. După care își lăsă mâinile să alunece spre cămașa ei de noapte, desfăcându-i nasturii dintr-o singură mișcare, lăsând-o să alunece pe umeri și strângându-i în palme sânii aceia goi și frumoși.

– Lachlan, stai, zise ea, printre sărutări. Eu ar trebui să-ți ofer... ție plăcere.

– Îmi face plăcere să te ating, șopti el, prinzându-i sfârcurile între degete până ce o auzi gemând de extaz. Îmi face plăcere să-ți ofer plăcere.

– Dar vreau...

– Uite, zise el, luându-i mâna și ghidând-o spre mădularul lui. Dacă vrei să-mi oferi plăcere, poți să mă mângâi aici.

Când îi citi zâmbetul de satisfacție de pe față în clipa în care il prinse în mână, simți că era pe culmile extazului. Totul era atât de periculos cu fecioara aceasta curioasă să îl atingă! Și numai Dumnezeu știa de ce.

– Oprește-te, zise el, apucându-i mâna, clipă în care Venetia îi aruncă o privire nedumerită. Dacă vrei să facem asta, atunci trebuie să stabilim niște reguli, bine?

– Reguli? șopti ea. De ce?

– Fără ele, o să ajungem împreună în patul acela și știu că nu vrei asta.

Nici el nu voia să se ajungă acolo. Pentru că planul lui avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă o ruina pe fata contelui de Duncannon.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

Chiar crezi că știi atât de bine ce își doresc femeile încât să faci asemenea afirmații? Trăiam cu impresia că preferi să stai izolat, că nu-ți place să ieși în societate. Sau mă înșel?

A ta prietenă curioasă,

Charlotte

„Regulile sunt bune", își spune Venetia. „Amintește-ți principala regulă a doamnei Harris. Când crezi că nu ar trebui să faci un anumit lucru, probabil că așa este."

Regulile erau perfecte pentru cine putea să le respecte. Dar era clar că ea nu mai avea această capacitate. Pentru că altfel nu ar fi ajuns pe jumătate goală în poala unui bărbat, cu mâna pe părțile lui intime, plănuind să facă un gest de neimaginat.

Și toate acestea doar ca să-și ceară scuze, chiar dacă el îi spusese că nu era nevoie să o facă. Probabil că avea dreptate. Fusese alegerea lui să o răpească, să nu-i spună nimic despre rănile lui, să se pună într-o situație în care risca să fie rănit.

Doar că gândurile acelea logice dispăreau ori de câte ori îi vedea cicatricile și își amintea agonia de pe chipul lui. În astfel de clipe, îi era imposibil să nu se gândească la el ca la cineva incredibil de curajos, care supraviețuise atâtor nenorociri. Doar nu era greșit să-i răsplătească acel curaj cu puțină plăcere! De fapt, era doar o scuză. Adevărul era că zidurile de reguli pe care le ridicase in jurul ei ca să-l țină la distanță începuseră să se dărâme și nu putea să le mai țină în picioare. Se agățase de ele atât timp, crezând că aveau să o protejeze, dar, cu toate acestea, tot ajunsese să fie răpită. De ce? Pentru că tatăl ei fusese cel care încălcase regulile, nu-și onorase datoriile, distrusese viețile unor oameni nevinovați, prefăcându-se că era un om onorabil.

Ei bine, la naiba cu tatăl ei! Și cu toate regulile acelea.

– Nu cred că avem nevoie de reguli, zise ea, trecându-și degetele prin buclele lui ude. M-am săturat de atâtea reguli.

Lachlan îi aruncă o privire arzătoare.

– Spui asta acum, când ești cuprinsă de dorință, dar mâine-dimineață o să regreți tot. Iar atunci o să mă urăști.

Faptul că era posibil ca el să aibă dreptate o tulbură și mai tare. Oh, de ce nu putea să o sărute și să o facă să uite cine era și cât de mult îi disprețuia familia? De ce nu se lăsa purtat de val, cum făcea ea?

Chiar dacă o ținea de mână, îl simți crescând la atingerea ei. Era limpede că își dorea să fie cu ea. Ce se întâmplase cu sălbaticul Lachlan, care făcea doar ce voia, fără să se gândească la consecințe? De ce era atât de precaut tocmai acum, când ea își dorea să fie nesăbuită? Singurul lucru care îl oprea era planul acela blestemat împotriva tatălui ei. Ei bine, chiar dacă avea să-i ia toată noaptea, era hotărâtă să-l facă să uite tot ce se întâmpla între familiile lor. Avea să-l convingă să i se dăruiască. Sfidătoare, îl sărută, mușcându-i buza de jos, apoi mângâind-o cu limba. Chiar dacă el se încăpățână să nu-i elibereze încheietura, îl auzi gemând de plăcere, după care își deschise buzele și o sărută pătimaș. Curând, limbile lor se uniră din nou, gurile lor deveniră una, și simți că pătrunse într-o lume în care erau doar ei doi, nimeni altcineva.

Dar, când încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, el se retrase din sărutare și se uită lung în ochii ei.

– Atunci, o singură regulă, spuse el cu o voce plină de dorință. Doar una. Ca să nu mergem prea departe.

Venetia îi aruncă o privire exasperată.

– Ce regulă?

– Să nu te dai jos de pe genunchiul meu. Atât timp cât rămâi acolo, nu pot să-ți iau inocența. Dar ne putem folosi gura și mâinile ca să ne oferim unul celuilalt plăcere, zise el, lăsând-o să se întindă pe brațul lui ca să îi poată admira sânii goi. Putem să ne simțim bine împreună. Uite așa, zise el, apoi, coborându-și capul pe pieptul ei, îi sărută sânii și sfârcurile până ce o făcu să suspine de plăcere.

– Oh, Lachlan...

– Ești de acord cu regula mea? întrebă el în timp ce se desfăta cu sânii ei.

Venetia simți o dorință imensă țâșnind din interiorul ei. Ar fi fost de acord cu orice ca să continue.

– Da, da, promit! îi șopti ea, sărutându-l pe frunte. Acum, lasă-mă... lasă-mă să te ating și eu.

Lachlan o privi satisfăcut, după care îi ghidă mâna spre mădular. Ea coborî privirea și își văzu degetele ușor acoperite de buclele bogate și întunecate. Imaginea aceea o luă pe nepregătite.

– N-am știut că și bărbații au păr acolo, zise ea, plimbându-și mâna de-a lungul lui.

– Nu știai?

– Cum aș fi putut să știu? spuse ea, dându-i mâna la o parte ca să-l mângâie singură. Singura mea experiență cu bărbați goi se rezumă la statuete cu părți intime netede, care seamănă cu niște ciorchini de struguri.

– Statuete și balade, gemu el, în timp ce ea continua să-l mângâie. Draga mea, chiar nu ai avut bărbați adevărați în viața asta de la care să înveți? Vreun văr de care să fi fost îndrăgostită? Fratele vreuneia dintre prietenele tale cu care să mergi la plimbare prin pădure? îi șopti el, în timp ce îi prinse sfârcurile între dinți, trezind în ea fel de fel de senzații.

– Nimeni care să mă învețe ceva atât de periculos. Sau incitant, spuse ea, gemând de plăcere. Cu toate că am citit odată o carte...

Lachlan începu să râdă.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Cărți și statuete goale. La ce școală de fete ai învățat?

– La una foarte bună, răspunse ea țâfnoasă. Să știi că statuetele goale sunt piese de artă.

– Și cartea? Tot de artă era?

– Nu chiar. Era vorba despre un harem, dar descria în detaliu... astfel de scene. Așa că nu știu dacă... zise ea, în timp ce continuă să-și plimbe degetele pe bărbăția lui, ezitantă. E bine ce fac?

– Draga mea, nu e bine deloc ce faci.

– Vreau să spun... îți place?

– Îmi place la nebunie, răspunse el, arcuindu-se sub atingerea ei. Dar mi-ar plăcea să strângi puțin mai tare...

Iar Venetia făcu întocmai, minunându-se de pielea aceea catifelată și de cât de tare se simțea la atingerea ei. După câteva mișcări lungi, Lachlan închise ochii, gemând de plăcere.

– Pentru o femeie care a aflat aceste lucruri doar de la statuete și balade, știi exact ce să faci ca să exciți un bărbat. O să mă bagi în mormânt!

– Ăsta e planul meu. Să te ucid de plăcere, ca să fug.

– Ce plan bun, zise el râzând. Păcat că nu ți-a venit ideea mai devreme.

– Știu.

Începură amândoi să râdă, după care Lachlan o sărută din nou cu pasiune, în timp ce ea continua să îl atingă. Doar că sărutările nu mai erau îndeajuns pentru el. Îndrăzneț din fire, îi ridică repede cămașa de noapte și își strecură mâinile între picioarele ei, mângâind-o ușor la început, după care tot mai intens. Iar ei îi plăcea atât de tare! Mult mai tare decât s-ar fi așteptat. Ceea ce dovedea că avusese dreptate când o acuzase că era o fată rea. De fiecare dată când o atingea, părea să pătreze și mai mult imaginea imaculată pe care doamna Harris se străduise din greu să i-o însușească. Brusc, Venetia începu să râdă isteric, ceea ce îl luă pe Lachlan pe nepregătite.

– Ce ți se pare atât de amuzant?

– Mă gândeam doar că doamna Harris ar trebui să adauge această activitate la materie de predat, reuși ea să spună, chiar dacă tot ce-i făcea el începuse să-i întunece mintea. Cu siguranță, ar strânge mai multe... eleve.

– Să înțeleg că-ți place? întrebă el.

– Îmi place foarte tare... da, șopti ea, arcuindu-se sub mâna lui iscusită.

Iar atunci, cu o strălucire în ochi, el își strecură un deget înăuntrul ei.

– Lachlan! strigă ea, șocată de gestul acela îndrăzneț. Nu poți face asta!

– Ah, ba pot! Atât timp cât rămâi pe genunchiul meu, o să fim bine, zise el pătrunzând-o și afișând un zâmbet cunoscut. Dacă e după mine, o să fie mai mult decât bine.

Mâna lui avu cu siguranță multe de demonstrat. Continuă cu atingerile acelea intense, minunate care o făcură să tânjească după mai mult.

Dintr-odată, îi atinse un loc deosebit de sensibil, iar Venetia aproape că sări din poala lui.

– Dumnezeule!

– Prea târziu, draga mea, zise el, in timp ce atingerîle lui o făceau să se topească. N-o să te mai salveze nimeni de mine acum. Vreau să te văd pe culmile extazului în noaptea asta.

– Pe culmile extazului... șopti ea, cuvintele lui parcă trezind în ea o amintire. La asta se referă!

Lachlan se uită lung la ea, dar fără să se oprească din mângâieri.

– Ce anume?

– O baladă deocheată pe care am citit-o cândva. Spunea ceva despre... culmile extazului. Până acum, n-am înțeles la ce se referea... Spunea că Darby vrea să deschidă încuietoarea... care se află în mănunchiul de cârlionți al lui Oonagh intre două buze roșii...

– Știu și eu balada asta, zîse el amuzat. Iar tu, prințesa mea, ești mai desfrânată decât mi-am imaginat dacă ăsta e genul de balade pe care le colecționezi.

Încercă să se încrunte la el, dar cum ar fi putut să o facă de vreme ce atingerile lui erau atât de minunate?

– Mă interesează doar... teoretic, spuse ea tresărind, când Lachlan o pătrunse cu al doilea deget, tot mai adânc, iar ea îl prinse de braț, ghidându-l. Vai de mine... da...

– Așa... zise el, cu pasiune în glas. Poate că ai vrea să... împărtășești cu mine acest interes teoretic.

Lachlan începu să își miște degetele tot mai rapid, iar ea nu mai gândi limpede.

– Poftim?

– Nu-ți faci partea ta, prințesă, îi aminti el.

Abia atunci își dădu seama că se oprise cu mâna pe bărbăția lui, prea pătrunsă de propria experiență.

– Oh! Chiar... îmi pare rău...

Începu să îl mângâie din nou, iar el imediat gemu de plăcere.

– Da... exact așa! Să nu te oprești până ce nu-ți spun eu... Mai tare... mai repede... Da... așa... Dumnezeule!

După aceea, nici unul dintre ei nu mai spuse nîmic, ci ce auziră doar gemete pasionale, în timp ce fiecare încerca să-i ofere plăcere celuilalt, mângâind pielea aceea fierbinte și interiorul umed, urcând împreună pe culmile extazului, într-un geamăt puternic, urmat de un strigăt.

Strigătul ei de plăcere, o plăcere ascuțită și dulce, o purtă intr-o altă lume. Lachlan îi înghiți țipătul cu o sărutare fierbinte, în timp ce propriul său corp se încordă, ea simțindu-i bărbăția tresărind sub degetele ei.

În timp ce Venetia savura senzațiile acelea neobișnuite, Lachlan își trase mâna dintre picioarele ei și îi strânse prosopul în jurul mâinii. După care ea simți un lichid călduț revărsându-se pe degetele ei și pe prosop.

– Iisuse Hristoase... șopti el, printre sărutări.

Își simți inima bătându-i cu putere. Dumnezeule, ce experiență! Ce naiba îi făcuse? Orice s-ar fi întâmplat, el probabil că simțea același lucru, căci o strânse la piept, îngropându-și chipul la gâtul ei, respirându-i greu în păr, cu trupul încordat. Rămaseră așa câteva clipe, îmbrățișați, până ce trupurile lor se liniștiră, stoarse de energie.

– A fost mai bine... decât orice... interes teoretic.

– Așa e, zise el pe jumătate râzând. Așa e.

Rămaseră acolo, respirând greu amândoi. Picăturile de ploaie care cădeau pe fereastră și șuieratul lămpii erau singurele sunete în afară de gâfâielile lor. Curând, răcoarea din camera neîncălzită o înfioră.

Cu toate acestea, nu ar fi vrut să se dea jos de pe genunchiul lui. Își odihni capul pe capul lui Lachlan.

– De aia a spus Oonagh că și-ar da viața pentru astfel de bucurii.

– Astfel de bucuriile sunt rare, prințesă, îi spuse el, sărutându-i obrazul, urechea și părul. Mai mult decât rare. Și cu atât mai mult ar trebui să fie prețuite.

Cuvintele lui îi dădură speranțe. Până acum nu îndrăznise să se gândească la viitor, convinsă că dorința lui de a o avea pe ea nu putea să-i înfrângă dorința de răzbunare împotriva tatălui ei. Dar dacă ar fi existat o cale? Dacă ar fi fost dispus să dea uitării setea de răzbunare pentru asta, pentru pasiune... pentru căsătorie? Avea peste 21 de ani, se putea căsători cu cine voia ea. Și dacă ar fi fost să se căsătorească înainte ca tatăl ei să ajungă la Scoția, nu ar mai fi avut cum să o oprească. Avea averea ei, care poate că l-ar fi convins pe Lachlan dacă disputa lui cu tatăl ei era legată doar de bani.

Din păcate, nu despre asta era vorba, își zise ea, cu inima îndurerată. Disputa dintre ei mergea mai departe, dovadă fiind rănile lui Lachlan.

Îl strânse tare la pieptul ei. Nu, trebuia să existe o cale! Poate că l-ar fi făcut să uite faptele nechibzuite ale oamenilor tatălui ei. Dacă avea să-i ofere ajutorul și averea ei, poate o asculta. Dacă i-ar fi oferit trupul ei...

Se depărtă și se uită lung în ochii lui, trăgând speranță să vadă asta în zâmbetul lui tandru.

– Ar trebui să ne bucurăm de astfel de plăceri rare ori de câte ori se ivește ocazia, nu crezi? zise ea, plimbându-și mâinile pe brațele lui puternice și aruncându-i ceea ce spera a fi o privire seducătoare. Noaptea abia a început...

– Oh, nu, draga mea, zise el, pălindu-i zâmbetul de pe chip. Astfel de plăceri rare sunt menite să fie rare.

– Nu neapărat, zise ea, înghițind în sec.

– Ba da, ripostă el încordat, ștergându-i mâna pe prosop. Trebuie să te duci la culcare acum. Singură. Înainte să fiu tentat să fac partea aceea din baladă pe care am sărit-o.

Venetia îl luă de după gât.

– Ce parte e asta?

Lachlan își lăsă privirea să alunece peste sânii ei goi, trăgând adânc aer în piept.

– Știi prea bine la ce mă refer. Atunci când Darby o pătrunde pe Oonagh și *îi udă încuietoarea* cu *dușuri de fericire*. Partea aceea.

– Pare fascinant, șopti ea, dând să-l sărute, dar el o opri.

– Nu. Nu vreau să te ruinez.

Un gest de admirat, dar nu în clipa aceea.

– Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă ai face-o?

– Da. Ar trebui să mă căsătoresc cu tine și nu pot.

„Nu pot." Și iată cum acel adevăr nemilos puse punct jocului de seducție. Dar Venetia nu avea de gând să renunțe atât de ușor.

– De ce nu? șopti ea cu teamă, ca răspunsul lui să nu cumva să o rănească.

Lachlan coborî privirea, concentrându-se să îi tragă cămașa de noapte pe ea și să-i acopere sânii.

– Chiar dacă am primi permisiunea tatălui tău, spuse el, și chiar dacă ar exista o cale prin care să rezolvăm disputa dintre noi, nu ai fi niciodată fericită pe moșia Ross.

– De unde știi?

– Ești o lady prea rafinată pentru viața asta, îi răspunse el, străfulgerând-o cu privirea.

Era ciudat cum reușea el să facă un compliment să sune ca o insultă. Venetia se ridică în picioare cu un nod în gât, încercând să-și păstreze demnitatea. Observă că el nu o opri.

– O lady prea rafinată? întrebă ea, în timp ce își încheia cămașa de noapte. Tocmai ți-am demonstrat că nu sunt o lady rafinată.

– Nu mă refeream la asta, zise el, ridicându-se în picioare și lăsând prosopul să-i alunece la picioare, astfel încât Venetia îi văzu preț de o clipă trupul gol, înainte ca el să-i întoarcă spatele și să-și tragă pantalonii pe el. Chiar și cele mai rafinate doamne au dorințe. Dar asta nu schimbă lumea în care s-au născut. Și odată ce trece pasiunea aceea mistuitoare, se trezesc într-o casă adevărată, îndurând greutăți reale. Pasiunea nu are cum să compenseze asta.

„Nu pentru o femeie ca tine." Nici nu era nevoie să rostească acele cuvinte. Venetia se uită disperată la fundul lui minunat ce dispărea sub haine. În mintea lui, aceasta avea să fie singura ocazie în care puteau fi intimi? Acceptase să o facă la insistențele ei, dar nu avea să o mai lase niciodată să se apropie de el.

– Vreau să văd dacă am înțeles bine. Faptul că te doresc nu contează. Nici faptul că mă simt bine în compania ta...

– Că te simți bine în compania mea? întrebă el râzând și întorcându-se spre ea. Am petrecut doar două zile împreună, timp în care m-ai numit un ticălos vulgar. Nimic nu s-a schimbat.

– Totul s-a schimbat, șopti ea. O știi prea bine.

– Nu știu nimic, zise el, cu o privire de războinic. Ți-a părut rău pentru mine, te-ai simțit vinovată pentru rănile pe care mi le-a provocat tatăl tău. Și ne-am lăsat... purtați de val. Dar asta nu înseamnă că putem avea o viață împreună. Știi asta.

Venetia știa doar că ura față de tatăl ei era mult mai înverșunată decât își imaginase, că nici măcar ea nu putea face nimic în privința asta. Pentru el era o joacă de moment, dar nici în ruptul capului nu ar fi acceptat să o ia de soție pe fiica lui Duncannon.

Până acum nu îi fusese niciodată rușine de cine era tatăl ei, de cine era ea. Iar faptul că îi era rușine cu tatăl ei o enervă la culme.

– Chiar îl disprețuiești atât de mult pe tatăl meu?

– Nu are legătură cu el, zise Lachlan, dar se feri să-i întâlnească privirea, culegându-și hainele de pe jos.

– Chiar așa? Și dacă nu aș fi fost fiica lui, tot m-ai fi refuzat?

– Să te refuz? strigă el nervos. Tu o să fii cea care o să mă refuze pe mine când o să vină tatăl tău după tine, iar eu o să fiu obligat să...

Dar Lachlan nu mai zise nimic, ci lăsă doar să-i scape o înjurătură.

– Când vei fi obligat să faci ce?

Nu răspunse, ci ieși pe hol, ca să-și lase hainele să i le spele Sally, după care intră din nou în cameră, trânti ușa în urma lui și luă o pernă de pe pat.

– Răspunde-mi, Lachlan! Cu mâinile la piept, Venetia merse după el până unde aruncase perna pe podea. Te-am întrebat mai devreme ce ai de gând să faci dacă tata refuză să-ți dea banii înapoi și ai evitat să-mi răspunzi. Așa că te întreb din nou, iar de data asta vreau adevărul. Ce ai de gând să faci?

– Nu te privește, mormăi el. Nu are legătură cu tine.

– Dacă ar fi adevărat, n-aș mai fi acum aici. Spune-mi ce ai de gând să faci! N-o să te las în pace până când nu-mi spui tot.

– Bine, fie! răbufni el, întorcându-se cu o privire neînduplecată. Ai văzut ce mi-au făcut oamenii tatălui tău doar pentru că l-am jefuit pe McKinley. Ce crezi că are de gând să-mi facă acum, că i-am răpit fiica? Dacă vine după tine fără bani, o să vrea să mă omoare. Doar unul dintre noi o să răzbească, chiar nu înțelegi? Povestea asta trebuie să se încheie într-un fel sau altul, și poți să fii sigură că nu o să-l las să iasă basma curată pentru trădare.

Venetia nu înțelegea ce voia să spună.

– Vrei să zici că dacă refuză să-ți dea banii pe care îi datorează...

– Atunci îl voi provoca la duel. Și dacă ții să te căsătorești cu mine, o să ajungi fie văduvă, fie soția ucigașului tatăluî tău, zise el cu capul sus și cu brațele încrucișate la pieptul gol. Ce alegere nefericită, nu crezi?

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

De ce te încăpățânezi să-mi pui întrebări la care știi că nu am răspunsul? Îți spun doar atât: chiar dacă nu-mi place în mod deosebit să ies în lume, nu stau închis între patru pereți. Dacă aș face-o, de unde aș avea toate informațiile acestea de care ai nevoie ca să-ți educi fetele? Ai grijă, prietena mea! Dacă nu încetezi cu întrebările acestea despre identitatea mea, nu o să mă mai arăt atât de doritor să împărtășesc cu tine fel de fel de bârfe.

Al tău prieten hotărât să rămână anonim,

Michael

Lachlan o înfruntă cu privirea, regretând amarnic că era atât de frumoasă în cămașa aceea de noapte, că strigătele ei de plăcere încă răsunau în mintea lui. Pentru că expresia șocată de pe chipul ei risipi toată plăcerea de mai devreme.

– Așa că din cauza asta nu putem să ne căsătorim, răbufni el. Disputa asta între mine și tatăl tău nu este o joacă de doamne. Este o chestiune dificilă și nemiloasă, care n-o să se sfârșească într-o manieră care să te mulțumească.

– Doar pentru că sunteți amândoi incredibil de încăpățânați, zise ea.

– Așa e, sunt încăpățânat. Pentru că merit să mi se facă dreptate, la naiba! Și asta nu înseamnă să-l las să scape basma curată.

– Chiar ai de gând să-l provoci la duel? Nu e corect. E un bărbat în vârstă, nu un soldat. Știm amândoi că tu o să răzbești. Ar fi o crimă, pur și simplu.

– Tot crimă a fost și când și-a trimis oamenii pe urmele mele, dar nu te văd plângând de mila mea! răbufni el.

– Ba da, șopti ea. Ba da.

Și văzu din nou pe chipul ei cât de mult îl compătimea, ceea ce-l făcu să își dorească și mai tare să fie cu ea. La naiba cu tot! Astfel de dorințe nu aveau ce căuta în planurile lui.

– Adevărul este că n-o să rezolv nimic dacă mă căsătoresc cu tine. Nu ar însemna decât să te pun într-o situație ingrată. Și asta presupunând că ai putea fi fericită cu mine în Highlands, lucru de care oricum mă îndoiesc.

– Ai dreptare, spuse ea cu înverșunare, nu aș avea cum să fiu fericită cu tine dacă aî de gând să-l omori pe tatăl meu.

– Dar nu vreau să o fac! Vreau doar să recuperez ce-mi datorează, zise el, trăgând aer în piept. Dar, dacă refuză să-și plătească datoriile, o să-l distrug, m-ai înțeles?

Tonul lui nemilos o făcu să tresară.

Lachlan încercă să nu se lase afectat de reacția ei.

– Îmi vreau banii. Dacă nu o să reușesc să-i recuperez, vreau să mă asigur că n-o să-și mai trimită oamenii să mă omoare, iar singura modalitate prin care pot să fac asta este să-l omor.

– Potrivit imaginii pe care ți-ai făcut-o despre el, nu poți fi sigur de asta nici măcar dacă-ți dă banii înapoi.

– Și atunci ce motive ar mai avea să mă omoare? Nu și-ar primi banii înapoi. Dar, până când nu lămurim situația, nu pot să mă întorc în lume. Refuz să-mi trăiesc viața ascunzându-mă. Povestea asta o să ia sfârșit într-un fel sau altul de îndată ce tatăl tău o să ajungă în Scoția.

– Și dacă te-ai căsători cu mine? zise ea cu o privire disperată. Asta ar rezolva problema. Tata nu mi-ar da soțul pe mâna autorităților. Iar zestrea mea aproape că acoperă datoria. Ai putea să-ți iei gândul de la împrumut.

– Draga mea, cum să spui una ca asta? Lachlan scoase din desagă pătura cu care se învelea adesea când era nevoit să înnopteze pe câmp și o întinse pe jos, unde aruncase perna. Ai uitat cine-ți administrează zestrea?

– Oh, șopti Venetia, pălind.

– Dacă ar fi să te căsătorești cu mine înainte ca tatăl tău să ajungă în Scoția, tu o să-ți pierzi averea, iar eu o să pierd ocazia de a recupera banii de care clanul meu are atâta nevoie. În plus, tatăl tău o să fie și mai tentat să mă omoare ca să te scape din ghearele mele.

– Tata nu este monstrul pe care ți-l imaginezi tu. Aș putea să stau de vorbă cu el, să îi explic că vreau să mă căsătoresc cu tine, că m-ar face fericită să...

– Ce crezi c-o să se întâmple? Crezi c-o să ne ierte? Că o să ne dea averea lui, o să-și plătească datoria și o să mă primească cu brațele deschise în sânul familiei voastre? Mă îndoiesc amarnic.

– Lasă-mă măcar să încerc!

– Nu! Nu am de gând să risc să mă tragă pe sfoară. Clanul meu are nevoie de banii ăștia, chiar nu înțelegi?

Venetia își strânse mâinile la piept și se prăbuși pe pat. Privirea ei pierdută îl întristă profund. Regreta că distrugea orice șansă a poveștii lor de dragoste pe care și-o imaginase ea pentru ei doi, dar era mai bine să pună punct înainte să înceapă să-și facă planuri despre cum să amenajeze moșia Ross și ce culori să aleagă pentru păturica bebelușului lor. Lachlan pufni. Pături tricotate. Dar ar fi fost prea practice. Doamnele simandicoase tricotau fel de fel de nimicuri, ca să-și împodobească pantofii de dans și săculețul. El nu-și putea permite să-i cumpere pantofi și săculeț. Abia dacă avea bani să cumpere cazane de cupru pentru distileria de whisky care spera că avea să-i facă bogați într-o bună zi. Cazane pe care ar fi putut să le cumpere cu banii de la Duncannon. Dar nu și dacă era și ea implicată în povestea asta. Și pentru ce? Pentru că îi oferise plăcere, ceea ce o făcuse să ajungă la concluzia că puteau să-și construiască un viitor împreună? Ce femeie nechibzuită! De unde putea el să știe că nu avea să o ia la sănătoasa, ca orice altă femeie normală, odată ce avea să-i vadă adevăratul caracter? Ce avea să se aleagă de el? Ar fi fost căsătorit cu o femeie al cărei tată ar fi fost în stare să-l omoare ca să o scape de el.

Nu avea de gând să-și riște propria piele, nici viitorul clanului său. Avea nevoie de banii datorați, chiar dacă asta însemna că nu putea să fie cu ea. Că nu putea să o aducă în patul lui, să o facă femeia lui, să...

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Viața era atât de nedreaptă! Nu avea decât să se obișnuiască cu gândul ăsta.

– Înțelegi, nu-i așa, prințesă?

Venetia încuviință, așezându-se cu picioarele cuibărite sub ea, ca o căprioară rănită. Dumnezeule, cât de mult îl întristă imaginea aceea!

– Am o responsabilitate față de clanul meu și de arendași. Nu pot să le întorc spatele doar pentru că îmi place să o sărut pe fiica frumușică a lui Duncannon.

– La naiba, nu-mi mai spune așa! răbufni ea nervoasă. Mi-e clar că nu vrei să mă accepți în viața ta, nu are rost să insiști.

De data aceasta, nu încercă să-și ceară scuze. Era mai bine să lase lucrurile așa ca să nu apară întrebări fără răspuns între ei.

Și nici pentru sărutări și mângâieri. Sau îmbrățișări pe întuneric.

Lachlan strânse din dinți. Nu avea încotro. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu ea dacă și-ar fi dat seama mai devreme că ea vedea lucrurile altfel.

Exact. Ar fi făcut abstracție de mâinile acelea delicate care îl îngrijiseră, de surâsul ei grijuliu... de trupul ei pe jumătate dezgolit aplecat deasupra lui.

„Nu te mai gândi la asta, băiete, sau n-o să-i rezişti în noaptea asta!"

– Prea bine, zise el, pe un ton care se voia a fi nonșalant. Hai să mergem la culcare!

Venetia se ridică brusc în picioare.

– Tu ar trebui să dormi în pat. Nu e bine să dormi pe jos cât încă ți se vindecă rănile.

Faptul că încă o interesa sănătatea lui îl tulbură.

– Am dormit pe jos în drum spre Edinburgh, îi spuse el. Nu e cu nimic diferit. De data asta, măcar am o pernă.

– Lachlan...

– Nu. Nu am de gând să te las să dormi pe jos. O să dormi în pat. Am încheiat discuția.

Lachlan se întoarse spre perna și pătura lui, iar Venetia se grăbi să ia bolul pe care îl lăsase pe lavoar.

– Lasă-mă măcar să termin de bandajat rănile. Nu le-am dat cu tătăneasă.

– Nu am nevoie de...

– Nu am de gând să accept un refuz, zise ea, după care luă bolul, adăugă puțină apă și amestecă încet cu degetele. Rădăcina de tătăneasă zdrobită e partea cea mai importantă. Se întărește pe rană, vindecând-o în timp. Trebuie să te ung cu ea.

La naiba, noaptea aceea de agonie chiar nu avea să se sfârșească niciodată?

– Bine, fie, mormăi el, cu toate că nu știa dacă avea să supraviețuiască îngrijirilor ei tandre. Dar grăbește-te!

Iar fata nu doar că se grăbi, dar își făcu treaba fără nici o implicare. Îi acoperi cele mai dureroase răni cu un strat gros, după care îl bandajă. Apoi, cu calmul unui adevărat doctor, se spălă pe mâini și se băgă în pat, lăsându-l să se uite în urma ei. Deci așa avea să fie

de acum înainte? Fără zâmbete cuceritoare? Chiar o terminase cu el? Prea bine. Nu-i păsa.

Se întinse pe spate pe podeaua tare, suferind în liniște, hotărât să nu o lase să-l audă gemând de durere. Nu avea nevoie să-l îngrijească. Se descurcase foarte bîne fără ea. Nu conta că îi plăcea să o știe purtându-i de grijă. Nu mai era copil, să stea cineva după el, putea să se îngrijească singur.

Asta își spuse el, neconvingător, încercând să adoarmă.

În seara următoare după ce Venetia fu răpită, Maggie luă cina alături de colonelul Seton în sala de mese a hanului din Edinburgh, deranjată că ieșea atât de mult în evidență. Cu siguranță, oamenii se întrebau unde era nepoata ei. Nimeni nu avea să creadă prea mult timp povestea aceea inventată cum că se îmbolnăvise, având în vedere cât de bine arătase Venetia cu două seri în urmă.

Quentin nu avea să o ierte niciodată. Ea însăși nu avea să și-o ierte vreodată. Gândul la tot ce îndura Venetia în clipa aceea...

Oftă adânc.

– O să fie bine, promit, îi spuse colonelul, strângând-o de mână.

Cu toate că știa că nu ar fi trebuit să încurajeze un astfel de comportament, îl lăsă să o facă. Era îngrijorată, iar el, sărmanul om, era atât de înțelegător!

Însă era de-a dreptul scandalos să stea amândoi acolo, ținându-se de mână, fără mănuși.

– Oamenii tăi nu au nici o noutate? întrebă ea, încercând să ignore emoția pe care o simți când o luă de mână.

– Nu încă, răspunse bărbatul, privind-o cu ochii lui albaștri, după care coborî privirea spre mâinile ei. Știi cât de pustiu e ținutul ăsta. Poți să călătorești kilometri întregi fără să-ți iasă vreun sat în cale. A trecut abia a zi...

– O zi și jumătate, îl corectă ea.

– Ai dreptate, o zi și jumătate, o aprobă el, cu un zâmbet îngăduitor.

– Dar oamenii tăi au pornit în căutarea lor chiar în noaptea aceea, nu-i așa?

– Ți-am spus că da, răspunse colonelul, iar zâmbetul îi păli.

– M-aș fi simțit mai bine dacă mai întâi am fi vorbit cu ei.

– Și cum am fi putut să mai păstrăm secretă identitatea nepoatei tale?

Maggie uitase de acest mic amănunt.

– În fine. Spune-mi măcar pe cine ai angajat, ca să știu ce să-i spun cumnatului meu când ajunge aici.

Colonelul Suton se schimbă la față, ceea ce o neliniști pe mătușa Maggie. După care începu să tușească și se înroși.

– Colonele Seton, ce ai pățit? îl întrebă ea. Ești bine?

– Apă, reuși el să mormăie. Am... nevoie... de apă...

Maggie îi turnă un pahar cu apă și i-l duse la gură. Dar tușea atât de tare, încât abia reuși să ia câteva guri.

Alarmată, mătușa Maggie chemă un servitor.

– Prietenul meu pare să aibă un fel de atac. Ai putea să ne duci într-un salon privat, să-și revină?

– Desigur, doamnă, zise servitorul. Pe aici.

Maggie îl cuprinse pe colonel pe după mijloc și îl ajută să intre în salonul privat. Se așeză lângă el îngrijorată, mângâindu-l pe spate in timp ce tușea. Era ciudat cât de mult ajunsese să țină la el. Măcar dacă motivul ar fi fost doar pentru că o ajutase după răpirea Venetiei, dar ar fi fost o minciună să spună asta.

După câteva clipe, colonelul începu să respire mai ușor.

– Te simți mai bine? îl întrebă ea.

– Mult mai bine, răspunse bărbatul, după care o luă de braț și îi duse mâna la pieptul lui. Uneori, am crize de tuse. Am probleme cu plămânii, zise el, cu un zâmbet cald. Mulțumesc pentru ajutor.

– Nu am făcut nimic, zise ea, simțind cum îi bătea inima mai tare.

– Ba da, mi-ai fost de mare ajutor, rosti colonelul, sărutându-i mâna, fiecare deget și apoi încheietura.

– Domnule colonel, șopti ea, poate că nu ar trebui să...

– Ai putea măcar să-mi spui Hugh, zise el, cercetându-i chipul cu ochii aceia frumoși. Pot să-ți spun Maggie?

– Da, răspunse ea, abia înțelegând ce fusese întrebată.

– Oh, Maggie, ești atât de frumoasă! zise el, apropiindu-se ușor de ea, parcă vrând să o sărute.

Brusc, ușa se deschise, iar hangiul dădu buzna înăuntru.

– Domnule colonel, sunteți bine? Servitorul meu mi-a spus că ați pățit ceva.

Hugh, oftă ușurat.

– Ar putea să-mi fie și mai bine, mormăi el, coborând privirea spre buzele lui Maggie.

Maggie își simți inima bătându-i cu putere, intr-un mod atât de periculos, după care își îndreptă privirea spre hangiu.

– Da, e bine. Dar sunt sigură că o să se simtă și mai bine odată ce ajunge acasă, zise ea, întorcându-și privirea spre Hugh. Chiar e târziu, domnule.

Acesta încuviință încruntat.

– Presupun că ai și dumneata dreptate. Ar trebui să plec, zise el, ridicându-se în picioare și dând să plece.

– Stai puțin, rămăsese să-mi spui ce oameni ai angajat, insistă ea.

Colonelul aruncă o privire spre hangiu și zise:

– Îți aduc mâine-dimineață o listă, bine? Și o să luăm micul dejun împreună.

– Desigur, mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

După plecarea colonelului, Maggie își petrecu toată noaptea regretând că îi ceruse să plece. Iar in dimineața următoare, când el nu veni la micul dejun, fu dezamăgită, după care începu să-și facă griji, dată fiind scrisoarea pe care i-o trimisese și în care îi spuse că nu se simțea bine. Sperase ca măcar să-i trimită lista, dar scrisoarea venise neînsoțită de altceva. Cu toate acestea, îi promisese că avea să o însoțească la cină.

Însă, cu puțin timp înainte de cină, ii trimise vorbă că nu avea să ajungă, cu scuzele de rigoare, dar că aveau să se vadă a doua zi, la micul dejun. Și totuși, nici urmă de listă. În clipa aceea, Maggie, intră la bănuieli. Pentru un soldat bine făcut, colonelul Seton părea să aibă mai multe probleme de sănătate decât ar fi fost normal – cu rana de la picior, cu plămânii. Chiar așa, nu era ciudat ca un bărbat cu probleme atât de grave cu plămânii să facă o plimbare atât de obositoare pe deal, invitându-le pe ea și pe Venetia? Și cum se făcea că problemele lui de sănătate apăreau în cele mai inoportune momente? În ziua aceea, pe deal sau când voia să afle mai multe despre modul în care avea de gând să o ajute pe nepoata lui? Se putea să nu fie nimic la mijloc, desigur, dar...

Poate că venise momentul să afle mai multe despre acest colonel.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Și tu ar trebui să fii cu mai multă băgare de seamă, altfel o să te prind cu minciuna. Știi și tu că nu am încercat niciodată să-ți aflu adevărata identitate, pentru că înțelegerea noastră nu-mi permite să fac acest lucru. Dar, dacă asta o să te mai liniștească, nu o să-ți mai pun întrebări enervante. Nu aș vrea să pierd un prieten atât de valoros pentru un motiv atât de stupid.

Încă a ta prietenă,

Charlotte

Venetia se trezi cu noapte-n cap. Nu era ușor să te odihnești când aveai inima frântă.

Inima? Ba nu, nu avea de gând să-i ofere inima încăpățânatului de Lachlan, oricât de minunate ar fi fost sărutările lui, oricât de rănit i-ar fi fost sufletul. Noaptea trecută fusese nesăbuită, dar acum, la lumina zilei, nu avea să se mai comporte astfel. Se îmbujoră când își aminti că aproape îl implorase să o ia de nevastă. De câte ori nu le spusese doamna Harris că un bărbat putea să-și dorească o femeie, dar fără să vrea să o facă soția lui?

„Odată ce trece pasiunea aceea mistuitoare, se trezește într-o casă adevărată, îndurând greutăți reale. Pasiunea nu are cum să compenseze asta."

Venetia avea lacrimi în ochi. Știa prea bine că Lachlan nu făcea decât să inventeze scuze. După ce o auzise vorbind despre Highlands, după toate greutățile pe care le indurase pe drum, cum să spună una ca asta? Da, pentru că asta voia. Și pentru că nu avea în plan să se căsătorească cu ea. Lachlan voia să îi țină piept tatălui ei, iar Venetia nu făcea decât să îi stea în drum.

La drept vorbind, nu putea să-l învinuiască pentru ura față de tatălui ei. Aruncă o privire spre Lachlan, care reușise în cele din urmă să găsească o poziție comodă. Arăta ca un copil cu mâinile sub cap,

fără cicatrice pe chip, ascunsă sub părul castaniu, cu genele lui lungi și cu obrajii aceia care, după atâtea zile, aveau o culoare mai sănătoasă. Poate că rădăcina de tătănească și alifia pentru cai își făcuseră treaba. Nu părea să mai aibă dureri mari.

Strânse pumnii sub pătură, încercând să nu se gândească la faptul că îl auzise gemând de durere mai devreme, în somn, când încerca să-și schimbe poziția. Fiecare suspin al lui Lachlan fusese ca un junghi în inimă. Cum se putea ca tatăl ei să fi poruncit să fie bătut în halul acela? Ce fel de monstru era? Ba nu, indivizii aceia pe care îi angajase erau adevărații monștri. Tatăl lui n-ar fi fost niciodată de acord cu un gest atât de brutal. Pentru numele lui Dumnezeu, era un gentleman! Iar un gentleman adevărat nu era în stare să-i facă una ca asta nici măcar unui tâlhar.

Venetia se ridică din pat, nemaiputând să-și țină gândurile în frâu. Nu mai avea nici un rost să încerce să doarmă. Îl vedea în fața ochilor pe tatăl ei luptându-se cu Lachlan, pe Lachlan împușcat, pe tatăl ei zăcând într-o baltă de sânge...

Nu, nu avea să permită să se ajungă la una ca asta. Trebuia să-i oprească. Avea să se întoarcă acasă și să-l convingă pe tatăl ei să-i dea banii înapoi, să îi explice că Lachlan avea dreptate. Pentru că, dacă ar fi ajuns să-l înfrunte pe Lachlan în persoană, cu siguranță se lăsa cu sânge. Amândoi erau atât de mândri și de încăpățânați, încât nîci unul dintre ei nu avea să cedeze.

Făcu câțiva pași și își ridică de pe jos corsetul și pantofii, după care se apropie de ușă și găsi cheia încă în broască. Atât ea, cât și Lachlan uitaseră de ea noaptea trecută. Abia acum își dădu seama cât de simplu i-ar fi fost să evadeze.

Aruncă o privire spre el, spre mâna și piciorul bandajate, și simți o urmă de regret. Cine avea să-i schimbe pansamentele? Cine avea să sfărâme tătănească proaspătă și să i-o întindă pe răni? Dacă i se agravau rănile? Venetia oftă din tot sufletul. Mai bine rănit decât mort. Cu mare grijă să nu-l trezească, roti cheia în broască și deschise ușa. După care îl închise pe dinăuntru ca să câștige timp.

Cobori scările pe vârfuri. Primul pas era să-și găsească hainele – care spera din tot sufletul că erau deja uscate. După care urma să se îmbrace și să se ducă în oraș. Annie deja lăsase vorbă pentru o trăsură. Avea pur și simplu să pretindă că venise după ea.

Cu toate aceste planuri în minte, se strecură în bucătărie... și înlemni. Annie frământa deja aluatul pentru pâine la masa de la bucătărie, cu spatele spre ea, iar Venetia aproape că izbucni în plâns.

Își văzu hainele atârnate pe scaune la uscat, lângă foc, dar era ca și cum ar fi zăcut la capătul lumii. Ce mai putea să facă? Să o roage pe Annie să o ajute să fugă? Să încerce să caute altceva de îmbrăcat prin casă? Dar decizia nu-i mai aparținu de îndată ce Annie se întoarse cu fața spre ea și o zări.

– Ah, milady, te-ai trezit, o întâmpină ea, făcându-i semn să intre. Intră, intră!

Venetia păși în bucătărie, iar Annie îi văzu picioarele goale.

– Dumnezeule, cum de n-ai înghețat? Vino aici, lângă foc, să te încălzești!

– Am venit să-mi iau hainele, îi spuse Venetia, gândindu-se cum să o roage pe Annie să o ajute să se întoarcă în Londra.

– Ah, da. Cred că s-au uscat deja.

– Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă ai putea să mă ajuți să mă îmbrac, zise Venetia, conștientă de faptul că timpul nu era în favoarea ei.

Annie o privi nedumerită, dar se duse să ia hainele.

– Presupun că vrei să te îmbraci înainte să se trezească soțul tău.

Cuvintele ei o făcură să tresară. Oare Annie deja își dăduse seama că încerca să...

– Știu și eu cum e un cuplu proaspăt căsătorit, continuă Annie. Uneori, bărbații sunt niște bestii dimineața și nu-și dau seama cât de greu este pentru o tânără netrecută prin viață.

Venetia se uită lung la ea. Annie credea că... presupusese că...

Dar putea să profite de ocazie.

– Exact, răspunse Venetia, fără ca măcar să fie nevoie să se prefacă jenată. Aș prefera să nu se trezească și să mă găsească îmbrăcată în cămașa aceasta de noapte.

Annie veni spre ea cu corsetul pregătit, iar Venetia trase adânc aer în piept.

– Acesta nu este singurul motiv. Adevărul e că mă tot gândesc la... Ei bine, mă tot gândesc cu teamă la familia mea. Eu și Lachlan am fugit împreună, iar acum am prins de veste că tatăl meu a pornit în căutarea mea.

– Ah, dar tu și Lachlan sunteți deja căsătoriți, tatăl dumitale nu are de ce să-și mai facă griji în privința asta, îi zise Annie în timp ce-i lega corsetul, după care se duse să-i aducă și celelalte haine.

– Mi-e teamă că ar putea să-l omoare pe Lachlan. De fapt, scenariul mai plauzibil era ca Lachlan să-l omoare pe tatăl ei, se gândi Venetia. Tata s-a opus cu vehemență căsătoriei noastre. Aș vrea

să mă întorc acasă și să încerc să stau de vorbă cu el, zise ea, ceea ce nu era chiar departe de adevăr.

– N-o să ajute la nimic, draga mea, rosti Annie, încercând să o liniștească în timp ce o ajuta să se îmbrace. Dacă îl părăsești pe soțul tău, nu faci altceva decât să-l convingi pe tatăl tău că ești nefericită. Și nu ești nefericită, nu-i așa? o întrebă ea, încolțind-o cu privirea.

– Nu, se grăbi Venetia să răspundă, dar mi-e teamă că, dacă ne găsește tata, o să ajung văduvă. Sunt amândoi atât de încăpățânați! Vreau doar să-l liniștesc pe tata, să-l asigur că sunt fericită.

– Ești sigură că nu vrei și altceva? zise Annie, privind-o cu scepticism în timp ce scotea pâinea din cuptor. Atunci sfatul meu este să nu pleci. Lui Lachlan n-o să-i pice bine să afle că soția lui a fugit de acasă la scurt timp după nuntă.

– Nu am de gând să fug, spuse Venetia cu un zâmbet forțat.

– Nu ai nici un ban la tine, nici un mijloc de transport.

Venetia își trase hainele pe ea, hotărâtă să-și păstreze calmul.

– Dar trăsura aceea pe care ai pregătit-o dumneata pentru noi?

– Au nevoie de aprobarea mea ca să ți-o dea. Așa că singura soluție ar fi să o iei pe jos...

– O s-o fac dacă nu am încotro, zise Venetia.

– Nu fi prostuță, răbufni Annie. Soțul tău o să te găsească numai-decât la ieșire din Kingussie. Ce idee stupidă!

Venetia deja era frustrată și nerăbdătoare.

– Stupidă ori ba, chiar nu înțelegi că trebuie să plec? Și trebuie să mă ajuți să fug înainte ca Lachlan să se trezească. Nu te-aș ruga să faci una ca asta dacă n-ar fi important, o imploră ea.

Cu mâinile în șolduri, Annie o încolți cu privirea.

– Nu are nimic de-a face cu temerile tatălui tău, nu-i așa? Pur și simplu nu ești fericită cu Lachlan. Știu că e mai dintr-o bucată, dar trebuie să-i dai o șansă...

– Ba nu sunt obligată să fac nimic, la naiba! izbucni Venetia, după care se forță să tragă adânc aer în piept.

În balade era întotdeauna atât de ușor pentru o femeie să fugă de soțul ei, pur și simplu fugea cu un căldărar. Păcat că viața de zi cu zi nu era ca în balade!

– Nu ai cum să înțelegi, adăugă ea.

– Ah, ba înțeleg foarte bine, răspunse Annie pe un ton dur. Credeam că ești mai bună pentru el decât Polly. Dar sunteți amândouă o apă și-un pământ. Poate ești chiar mai rea decât ea.

Cuvintele ei o îndurerară profund, chiar dacă era de-a dreptul absurd. Lachlan nici măcar nu voia să se căsătorească cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai conta dacă Annie o considera o soție îngrozitoare?

Dar acum că Annie o invocase pe fosta logodnică a lui Lachlan, nu se mai putea abține. Trebuia să afle mai multe despre ea.

– Ce i-a făcut mai exact această Polly?

– L-a părăsit, asta i-a făcut, și a avut chiar mai multe motive decât tine să o facă, îi spuse Annie Venetiei, analizând-o din cap până-n picioare. Sau poate nici măcar nu-ți dai seama prin câte a trecut cu ea.

Venetia oftă, simțind că șansa ei de a evada se ducea pe apa sâmbetei.

Annie îi trase un scaun.

– Ia loc și dă-mi voie să-ți povestesc câte ceva despre soțul tău. După ce termin ce am de spus, dacă vrei în continuare să-l părăsești, o să te ajut. Prefer să îi frângi inima rapid decât să i-o sfărâmi puțin câte puțin, cum a făcut Polly.

Era prea curioasă să afle mai multe despre Polly, nu se putu abține. Și nu era ca și cum ar fi avut de ales. Annie avea dreptate. Fără ajutorul ei, Lachlan avea să o prindă curând din urmă.

– Prea bine, zise ea, luând loc pe scaun. Încruntată, Annie se duse să mute hainele lui Lachlan mai aproape de foc.

– S-au cunoscut chiar după ce s-a întors el de pe front. Ea era fiica unui negustor și a pus imediat ochii pe el și pe titlul lui. Voia cu ardoare să devină Lady Ross, zise Annie mâhnită. Lachlan nu a văzut niciodată latura asta a ei. Bărbații rareori văd ce e fix în fața lor, și adevărul e că o frumusețe ca ea ar fi vrăjit orice soldat istovit și proaspăt întors de la luptă. S-au curtat o scurtă perioadă, în timp ce Lachlan încă se îngrijea de proprietățile tatălui, dar, pentru că prețul vitelor a continuat să scadă și moșia nu a mai avut profituri mari, s-a văzut nevoit să tot amâne nunta.

Venetia o ascultă cu atenție. Cât de dureros trebuie să fi fost pentru el să încerce să-și pună viața picioare și să-și dea seama că nu avea să fie așa!

– Chiar și o amețită ca Polly și-a dat repede seama că nu o aștepta viața de baroană la care se așteptase, spuse Annie nervoasă. La scurt timp, Lachlan s-a întors dintr-o călătorie în Londra și le-a spus oamenilor lui că aveau să vină vremuri grele, iar din clipa aceea Polly s-a răcit față de el.

Venetia tresări. Se întâmplase probabil după ce Lachlan încercase să îl convingă pe tatăl ei să-i restituie datoria. Annie se uită lung la ea și continuă:

– Lachlan a încercat in fel și chip să-i justifice comportamentul, dar inima lui deja începuse să se sfărâme. A început să petreacă tot mai mult timp departe de moșie, plecând numai Dumnezeu știe unde în miez de noapte. Pentru că ea nu primea atenția pe care și-o dorea, a fugit cu fiul unui moșier putred de bogat. I-a frânt inima bietului Lachlan.

Ceea ce nu făcuse decât să sporească ura față de tatăl ei.

Venetia coborî privirea, amintindu-și cuvintele lui:

„Nu ai fi niciodată fericită pe moșia Ross. Ești o lady prea rafinată pentru viața asta."

Putea oare să-l învinuiască pentru că nu și-o imagina trăind în Highlands? Mai ales după cât de țâfnoasă fusese la început.

– Dacă ar fi să fugi acum... începu Annie.

– Nu am de gând să fug, zise Venetia, mutându-și privirea spre fereastră, zărind în curte un cocoș mergând țanțoș printre găini. Doar că nu pot să mă împac cu gândul că tatăl meu i-ar putea face vreun rău.

– Draga mea, o să cadă ei la pace mai devreme sau mai târziu, zise Annie cu o voce blândă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Doar că femeia nu avea cum să înțeleagă, iar Venetia nu putea cum să-i explice fără să-i dezvăluie cine era cu adevărat tatăl ei. Se îndoia că Annie i-ar mai fi susținut dacă ar fi știut. Dar nici nu ar fi acceptat să o ajute să evadeze.

– Nu vreau să crezi că e în sapă de lemn, continuă Annie. Înțeleg că afacerea cu whisky merge destul de bine, iar Jamie a zise că vor să să-și cultive propriul orz...

– Afacerea cu whisky?

– Da, așa le dă soțul tău de lucru arendașilor, în dîstileria de whisky. Dintr-odată, Annie făcu ochii mari, alarmată. Ți-a povestit despre afacerea asta, nu-i așa?

– Ah, da, pur și simplu am uitat, se grăbi Annie să spună. Dar am crezut că majoritatea distileriilor din Scoția sunt ilegale.

– Așa e, dar trebuie să-și câștige cumva existența. Sunt mii de distilerii în zonă. Până când Anglia nu o să-i mai taxeze atât de mult, pentru ca orice om să-și poată permite o distilerie legală, o să apară și altele. Cu toate că Lachlan își permite să aibă grijă de tine, n-o să fie o viață comodă sau...

Brusc, se auzi un urlet furios și o zgomot puternic venind de la etaj, care le făcu pe amândouă să tresară.

– Ce naiba se petrece acolo? strigă Annie.

– Cred că soțul meu tocmai s-a trezit, zise Venetia speriată. Vezi dumneata, l-am închis în cameră.

– Am înțeles. Annie adună hainele lui Lachlan și se îndreptă spre Venetia. Dacă vrei în continuare să îl părăsești...

– Nu, răspunse Venetia, ridicându-se hotărâtă în pîcioare.

Era o nebunie, dar nu putea să plece. Nu acum. Lachlan merita o șansă. Trecuse prin foc ca să ajungă până acolo. Putea doar să spere că, odată ce tatăl ei ajungea în Scoția, avea să-l facă să înțeleagă acest lucru.

Venetia luă hainele de la Annie cu zâmbetul pe buze.

– Mă duc să-i dau drumul înainte să dărâme ușa. Dădu să plece, dar se opri. Mulțumesc. El nu mi-ar fi spus niciodată toate aceste lucruri.

– Știu. E al dracului de încăpățânat!

Tocmai asta era problema, își spuse Venetia, gonind pe scări. Încăpățânarea aceasta avea să-l bage pe el sau pe tatăl ei în mormânt. Dar ce era mai bine pentru ea? Să se întoarcă acasă și să riște ca tatăl s-o închidă în casă ca să-și continue drumul spre nord și să-l omoare pe Lachlan? Sau să rămână și să încerce cumva să-i oprească?

Nu avea încotro, trebuia să rămână acolo, să fie martoră la orice confruntare. Era singura cale prin care să se asigure că nimic rău nu avea să se întâmple.

Se opri în fața ușii, întrebându-se dacă nu cumva făcea o mare greșeală. Ușa se cutremură sub greutatea loviturilor lui, iar gândul de a încerca din nou să țină piept furiei lui o făcu să tresară. Dar adevărul era că nu avea încotro. Lăsă hainele deoparte și deschise ușa cu mâinile tremurânde, după care făcu un pas în spate când îl văzu pe Lachlan furios, năpustindu-se asupra ei.

Când o văzu în fața lui, se schimbă la față.

– Ești tot aici, spuse el, respirând greu, parcă nevenindu-i să creadă. Nu ai plecat.

– Am vrut să plec, zise ea. Adevărul e că nu-mi prea place să fiu târâtă prin toată țara cu mâinile legate. Dar cine o să-și schimbe pansamentul? întrebă ea, făcând semn spre brațul bandajat. Cine o să-ți mai facă capul calendar cu fel de fel de balade? Și cine...

În clipa aceea, Lachlan o trase la pieptul lui și îi dădu o sărutare care îi făcu inima să bată și mai tare. După care se dezlipi de ea, regretându-și gestul.

– Te rog să mă ierți. Nu am nici un drept să...

– E în regulă, reuși ea să spună după o astfel de dovadă de ardoare, chiar dacă știa că o făcuse doar pentru că se simțise ușurat să o vadă. Înțeleg. Ridică hainele de pe jos și i le dădu. Poftim. Nu-ți da bandajele jos până diseară, când o să le schimb din nou.

Când vru să plece, el o întrebă:

– Unde te duci?

– Să o ajut pe Annie cu micul dejun.

– Roag-o să ne pregătească ceva pentru prânz. O s-o plătesc. Sau putem opri să mâncăm la un han, dacă vrei.

Venetia reuși să-și ascundă uimirea și spuse:

– Mai mult decât orice mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să-mi fac nevoile pe marginea drumului.

– Am înțeles, zise el pe un ton blând. O să oprim când vrei tu, unde vrei tu.

– Apreciez, răspunse ea cu zâmbetul pe buze. Iar eu promit să nu cânt cât mă țin plămânii.

– Nu mă deranjează să te aud cântând, spuse el cu o privire caldă, după care probabil își dădu seama că era prea binevoitor și adăugă: Dar chiar nu poți să cânți și despre altceva în afară de spânzurați și domnișoare răpite?

Venetia începu să râdă.

– Și despre ce ai prefera să cânt? Vrei să auzi o baladă despre scoțieni neînfricați?

– Sau despre scoțiene neinfricate, zise el, luând-o de mână gânditor. Cum de nu ai plecat? Începu să îi mângâie degetele, trezind tot felul de senzații în ea. Și vreau să-mi spui adevăratul motiv, nu să mă amăgești.

Venetia se uită la el, cu un nod în gât, neștiind cât de multe să-i mărturisească. Se simțea deja prea vulnerabilă în fața lui și ar fi riscat dacă îi împărtășea toate gândurile. Era mai bine pentru ea să-i vorbească scurt și la obiect.

– Vreau să aflu adevărul despre tatăl meu, despre împrumut, despre cele întâmplate în Highlands. Și n-o să știu niciodată adevărul dacă mă întorc în Anglia.

Nu putea să suporte gândul de a-și continua viața fără să știe cum ajunseseră Lachlan și tatăl ei să se disprețuiască atât de tare. Dacă lui

Lachlan îi era chiar atât de teamă să o ia de soție, voia măcar să se asigure că motivele lui erau justificate.

– Să înțeleg că de acum înainte o să vii cu mine de bunăvoie? Și că o să mergem până la capăt cu povestea asta, orice ar fi?

– Orice ar fi, repetă ea.

Spera doar că povestea aceea nu avea să-i frângă inima.

Lachlan mână trăsura fără să-și ia privirea de la drum. Venetia se așeză lângă el, cu zâmbetul pe buze. Rămăsese. Avusese ocazia să evadeze și alesese să rămână.

Dumnezeule, ce fusese în mintea ei să facă una ca asta? Ar fi preferat să fie nevoit să o aducă înapoi cu forța. În felul acesta, ar fi putut să-și descarce nervii pe ea. Dar cum să fie supărat pe ea când era atât de binevoitoare cu el?

Îi fusese destul de greu să reziste farmecelor ei când îi era împotrivă. Acum, că îi era alături, avea să-i fie și mai greu.

Gândul acela îi incită mai mult decât trupul ei pe jumătate dezgolit de seara trecută, ceea ce o făcea extrem de periculoasă. Pentru că nimic nu se schimbase. Dacă ar fi fost să se căsătorească cu ea, tatăl ei nu avea să-i restituie niciodată banii datorați.

– Să știi că tot te-aș fi găsit, zise el, încercând să se convingă de faptul că acțiunile ei contau prea puțin. Nu ai fi reușit niciodată să ajungi singură înapoi în Londra.

– Știu.

– Te-aș fi prins din urmă în mai puțin de un ceas și tot am fi ajuns aici, în drum spre nord.

– Ai dreptate.

La naiba, acum îl făcea să se umfle în pene. Sau oare chiar renunțase la planul ei de a fugi pentru că nu avusese sorți de izbândă? Nu, puțin probabil din partea neînfricatei Venetia. Lachlan se întrebă totuși dacă Venetia ar putea să se obișnuiască cu viața în Highlands.

Ce prostie! Fata aceea era obișnuită cu mătăsuri și satinuri, podele de marmură și tablouri scumpe.

– Mai știi ceva despre Polly? îl întrebă ea. Știi ce s-a ales de ea și de soțul ei?

– Poftim? rosti el, iar când întoarse privirea spre ea, citit expresia de compasiune de pe chipul ei. La naiba! Deci Annie ți-a povestit despre ea, nu-i așa?

– Da, am vrut să aflu mai multe.

– Ești prea curioasă, mormăi el. Ca să nu îmi mai pui tot felul de întrebări, îți spun. Am aflat că are doi copii și un bărbat căruia îi cam fug ochii după altele. Deși nu cred că o deranjează în vreun fel, dat fiind că e putred de bogat și că îi cumpără toate rochiile acelea frumoase la care visa.

– Mă îndoiesc sincer că doar câteva rochii frumoase pot compensa un soț infidel.

– Din câte am auzit eu despre domnișoarele din Londra, câteva rochii frumoase pot compensa pentru multe lucruri, mormăi el, simțindu-se inconfortabil purtând această discuție.

Brusc, fură nevoiți să se oprească din drum când se treziră față-n față cu o turmă de oi Cheviot. Trase tare de frâie, cu nervii deja întinși la maximum.

– La o parte, creaturi blestemate! Acum ne invadați și drumurile? urlă el, ridicându-se în picioare și gesticulând. Valea! La naiba cu voi!

Un păstor veni în fugă spre ei.

– Vă scap imediat de ele, domnule! strigă băiatul – un biet copîl. Îmi pare rău, domnule!

– Să-ți pară, mormăi el, cu toate că se mai calmă când se văzu față-n față cu un copil care primise așa o responsabilitate. Spune-mi, băiete, ale cui sunt oile astea?

– Ale lui MacDonell din Keppoch, domnule.

Lachlan scrâșni din dinți.

– Și pe câți dintre oamenii lui i-a amenințat că îi dă afară pe de pământul lui ca să se aleagă cu turma asta?

– Nu știu, domnule, răspunse băiatul confuz.

– Ba știi. Nu e nici un secret. Îți trimit un ordin de evacuare, dau buzna peste oameni, îi alungă fără milă din casele lor, după care le dau foc la casă...

– Lachlan! îl opri Venetia, văzându-l pe tânărul băiat albindu-se la față. Lasă-l în pace!

Îl luă de braț și îi făcu semn să se așeze. Lachlan luă încordat frâiele.

– Fă bine și ia animalele astea blestemate din calea mea! zbieră el la bietul băiat. Nu avem toată ziua la dispoziție.

În timp ce tânărul păstor mâna oile de pe drum, Lachlan simți privirea Venetiei ațintită asupra lui. Când oile se dădură în cele din urmă din calea lor, ea îl întrebă:

– Chiar ard din temelii casele oamenilor?

Lachlan trase puternic de frâie, iar calul se smuci.

– De ce nu-l întrebi pe tatăl tău?

Venetia oftă necăjită, iar Lachlan își regretă imediat comentariul acela răutăcios. Dar nu avea de gând să-și retragă vorbele. Rostise pe jumătate adevărul. Chiar dacă tatăl ei nu apelase la astfel de măsuri, o mulțime de alți moșieri o făcuseră.

Merseră o vreme în tăcere. După care Venetia își făcu din nou curaj și spuse:

– Vreau să văd cu ochii mei.

– Ce anume?

– Despre ce vorbiți tu și Annie, zise ea, cu spatele drept, cu mâinile frumos strânse in poală, chiar dacă nu-i era ușor. Colibele abandonate ale arendașilor. Oile care au pus stăpânire peste pământ. Vreau să văd tot.

Lachlan privi drept în față, posomorât.

– Poți să-ți arăt orice vrei. E peste tot.

Și făcu întocmai. Drumul se întinse pe lângă o moșie invadată de oi Cheviot, animalele acelea blestemate care devorau fiecare fir de iarbă, ale căror carne grasă și lână bogată îi mânau pe proprietari să-și lase arendașii pe drumuri. Îi arătă o mulțime de colibe abandonate, multe dintre ele fără acoperiș și care stăteau să se prăbușească.

La fiecare oprire, Venetia se întrista tot mai tare, citea asta pe fața ei. După un timp, nici nu mai suporta să se uite la ea și abia dacă își mai spuseră câteva cuvinte. După ce străbătură o bună parte din Inverness, Venetia il întrebă:

– De cât timp se intâmplă toate astea?

– De mulți ani, răspunse el. Mulți arendași au plecat înainte să ne naștem noi. Restul se îmbarcă zi de zi cu sutele pe vapoare. Pleacă pentru că nu le-a mai rămas nimic sau pentru că moșierii au reușit să-i convingă că o să le fie mai ușor în Canada, zise el, înșfăcând frâiele. Doar că nu toată lumea reușește să supraviețuiască unei călătorii atât de lungi. O corabie care a pornit anul trecut spre America a ajuns cu patruzeci de oameni mai puțin.

Fiecare cuvânt parcă mărea distanța dintre ei. Când ațipi după-amiază târziu, ea își sprijini capul pe trăsură, nu umărul lui. Era mai bine. Altfel, ar fi petrecut o oră tânjind în zadar după ea. Păsiră pe moșia Ross când încă era lumină, dar de teamă să nu fie recunoscut de cineva, fu nevoit să o apuce pe drumuri mai puțin umblate.

La apusul soarelui, ajunseră la coliba de pe moșia lui, unde intenționa să o țină ascunsă.

– Am ajuns.

Venetia se trezi imediat, cu chipul umflat de somn.

– Ce vrei să spui? zise ea, aruncând o privire în jurul ei. Nu suntem pe moșia Ross.

– Așa e. Ți-am spus deja că nu vreau să o implic pe mama în povestea asta. Nu știe despre locul acesta. Așa că, până când sosește tatăl tău, o să stăm aici.

– Împreună? întrebă ea vizibil alarmată.

– Casa are două dormitoare.

– Ah, zise ea, însă fără să pară prea liniștită.

– Trebuie să văd cum merg lucrurile pe moșie, se grăbi el să adauge, așa că n-o să ne vedem prea des. Era important să nu stea prea mult în prezența ei, altfel avea să ajungă să-și dorească imposibilul. Spune-mi ce-ți place să citești și o să trimit pe cineva să-ți aducă niște cărți. Și o să-i trimit pe băieți să-ți cumpere ceva de cusut din Dingwall sau ce mai vrei tu ca să-ți ocupi timpul.

Venetia cercetă împrejurimile și spuse:

– Trebuie să recunosc că nu m-am priceput niciodată prea bine la cusut. Dar mi-ar prinde bine câteva cărți. Și aș mai vrea ierburi și câteva lucruri din spițerie. Dacă tu și tata vă încăpățânați să vă atacați, vreau să fiu pregătită să vă pun pe picioare.

Lachlan încercă să ignore tonul Venetiei și golul pe care îl simțea în stomac la gândul ca fata aceea voia să aibă grijă de el după tot ce pătimise din cauza lui.

– O să văd ce pot face.

Coborî anevoios din trăsură și veni să o ajute. De îndată că o luă de mână, Venetia simți că i se tare răsuflarea și se cutremură. El văzu sclipirea din ochii ei, chipul luminos în razele apusului de soare și îi simți trupul tremurând sub atingerea lui.

Se grăbi să o pună jos și să-i dea drumul înainte să facă vreun gest pe care avea să-l regrete. Cum ar fi fost să o sărute din nou. Ori să o întindă pe iarbă, în pădurea aceea secretă, să îi atingă trupul...

Brusc, auzi o ușă trântită cu putere în spatele lor și făcu un pas în spate. Dar, când se întoarse să-l salute pe musafirul nepoftit, nu întâlni privirea neclintită a unuia dintre oamenii lui.

Ci pe cea a mamei lui.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Te rog să mă ierți dacă scrisoarea mea ți s-a părut acidă. În prezent, mă confrunt cu câteva probleme familiale. Dar pot să-ți înțeleg curiozitatea. Doar că aș prefera să nu faci nimic în acest sens.

Veșnic la dispoziția ta,

Michael

Îi luă câteva clipe să se liniștească după schimbul de priviri înflăcărate cu Lachlan, așa că nu își dădu imediat seama cine venise să-i întâmpine.

Dar cât de curând recunoscu buclele roșcovane, ochii aceia căprui și maxilarul puternic al mamei lui Lachlan și își dădu seama că Lady Marjorie Ross era cea care se uita lung la ea. După care își îndreptă privirea furioasă spre Lachlan.

– Nu te-ai putut abține, îi spuse ea. Te-ai dus după fiica lui Duncannon.

Din nou fiica lui Duncannon. Chiar nimeni de Scoția nu avea de gând să-i spună pe nume?

– Mamă, nu ar trebui să fii aici, zise el, ca un adevărat voinic scoțian, chiar dacă Venetia observă cât era de incordat și de neliniștit. Făcu semn spre colibă și continuă: Cum ai aflat de...

– De locul acesta? Nu sunt atât de naivă pe cât mă crezi.

– Nu te-am crezut niciodată naivă, răspunse el.

– Nu? întrebă ea vizibil supărată. Te-au scos din tufișuri aproape mort, bătut până la sânge, iar tu mi-ai îndrugat o poveste, spunând că ai fost atacat de Năpastă, crezând că o să mă liniștești ca pe o idioată. Iar eu n-am insistat să-mi spui adevărul, zise ea cu mâna la piept, nu cât timp am încercat să te țin în viață și nici după aceea. Mi-am spus că, după ce ai fost la un pas de moarte, cu siguranță o să renunți la povestea asta.

– Ce poveste e asta? întrebă el furios.

– Am crezut că n-o să mai alergi călare pe drumuri. Că n-o să-i mai jefuiești pe prietenii lui Duncannon.

Lachlan se arătă de-a dreptul șocat. Venetia își dădu ochii peste cap. Așadar, mama lui știa tot ce făcuse el. Nu era câtuși de puțin luată prin surprindere.

Lady Ross il privi furioasă.

– În toți acești ani, m-am gândit că tu ai putea fi Năpastă, dar m-am convins că e imposibil. Până când ai venît acasă rupt în bătaie, zise ea pe un ton dur. Nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată despre împrumut. A fost o prostie din partea mea. Voiam să stai de vorbă cu el, să îi bați obrazul, să-l convingi să ne dea banii înapoi. Nu să-ți iei viața în propriile mâini. Iată ce ai ajuns să faci, zise ea, îndreptându-și privirea spre Venetia. Ai răpit o domnișoară. Nu mi-am închipuit niciodată că fiul meu ar putea să fie în stare de una ca asta!

– Nu m-a răpit, interveni Venetia, cu toate că nu era tocmai sigură de ce îi lua apărarea. Am venit cu el de bunăvoie.

– Venetia, taci! Cum bine a zis și ea, nu e naivă. Sunt sigur că unul dintre oamenii mei ți-a spus tot adevărul, zise el, nervos.

– Așa e, răspunse Lady Ross. Jamie mi-a povestit tot.

– La naiba cu obraznicul ăla! L-am trimis în Aberdeen!

– A preferat să-mi povestească cele întâmplate pentru că ai pus în pericol reputația fetei. Și are dreptate, zise Lady Ross, apropiindu-se de Venetia. Așa că o să mă ocup eu de ea.

– Nici nu mă gândesc, i-o tăie Lachlan, simțind un val de furie. Lady Venetia și reputația ei sunt responsabilitatea mea. Nu vreau să intervii în povestea asta.

– Iar eu nu am de gând să te las să o ruinezi! răbufni Lady Ross. Dacă aș putea, aș duce-o chiar în clipa asta înapoi la tatăl ei, zise femeia, iar când Lachlan vru să spună ceva, îi făcu semn să tacă. Dar, dat fiind faptul că probabil deja e în drum spre noi, e mai bine să îl așteptăm aici. Între timp, trebuie să-i protejăm reputația. I-ai făcut deja destul rău călătorind singur cu ea timp de două zile. N-am de gând să vă las să trăiți sub același acoperiș nesupravegheați. Lady Venetia vine cu mine la moșia Ross. Iar tu vei rămâne aici, la colibă.

– Ba nu! zbieră Lachlan. Nu am de gând să o pierd din ochi!

Împotrivirea lui o luă prin surprindere pe Venetia.

– De ce? Doar nu crezi că o să încerc să fug? Dacă n-am plecat de dimineață, nu o să mai fug acum.

Cu toate că simți privirea lui Lady Ross îndreptată asupra ei, intensitatea și nervozitatea din ochii lui Lachlan o făcură să-i bată inima mai tare.

– Ai spus că nu vrei decât să recuperezi banii de care are nevoie clanul tău. Chiar înțeleg asta.

Mai ales acum, după ce văzuse situația arendașilor. Cel puțin Lachlan refuza să se supună măsurilor acestor așa-ziși reformatori.

– Mi-ai spus că nu vrei să fiu ruinată, continuă ea. Iar dacă rămân aici singură cu tine, reputația mea o să aibă de suferit.

Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla în ceasurile acelea în care aveau să fie singuri? Nu voia să-și asume acest risc. Dacă ar fi fost să se culce cu ea, s-ar fi simțit obligat să o ia de nevastă și deja îi spusese cât se putea de clar că nu voia să o facă.

– Fiule, zise Lady Ross, poate nu-ți dai seama, dar oamenii chiar au observat plecările tale. Nu sunt singura care știe despre coliba aceasta. Jamie și alți oameni de-ai tăi știu și ei...

– Să îndrăznească vreunul dintre ei să spună ceva, mormăi el.

Când văzu privirea furioasă a mamei lui, Venetia îl luă de braț.

– Lachlan, gândește-te bine! Nu am de ce să nu stau la moșia Ross dacă mama ta este de acord.

Sau poate că nu voia să rămână acolo pentru că ajunsese să țină la ea. Îi simți brațul încordându-se sub atingerea ei.

– Tatăl tău ar putea încerca să-și trimită oamenii pe moșia Ross ca să te salveze, spuse el furios.

Lady Ross pufni.

– Și cum crezi că ar putea cineva să facă una ca asta? Oamenii tăi sunt veșnic la pândă. Te pot anunța de îndată ce ajunge Duncannon.

– M-aș simți mai liniștit să vin și eu la conac, mormăi el.

– Dar se presupune că ești mort, nu-i așa? E mai ușor să păstrăm secretul dacă rămâi aici. Dacă se duce vorba că ești în viață și că ții cu forța o femeie la conac, Duncannon nu o să fie singura ta problemă.

– Mamă, la naiba...

– O să facem lucrurile cum trebuie, hotărî Lady Ross, îndreptându-se de spate. O să rămâi la colibă, cum ai făcut-o până acum, iar Lady Venetia o să vină cu mine la conac, drept invitata mea. O să spun că e fiica vărului tatălui tău din Londra.

Lachlan o privi furios, frecându-și ceafa.

– La naiba, mormăi el, după care își îndreptă privirea furioasă spre Venetia. Deci asta vrei? Să stai departe de mine?

Era ciudat cum pusese problema dacă singurul lucru care conta cu adevărat era disputa cu tatăl ei.

– Vreau să-mi păstrez reputația.

„De vreme ce tu refuzi să mă iei de soție." Acum era șansa lui să spună ceva. Dacă simțea pentru ea mai mult decât o dorință necugetată, dacă o considera mai mult decât o simplă modalitate de a obține ce voia de la tatăl ei, acum era momentul să i-o spună.

– Bine, fie, răbufni el, rămâi cu mama. Nu vreau să mai am de-a face cu tine, să te aud cum te plângi. Să se ocupe mama de asta.

Nu era corect, știa prea bine, dar se bucură să îl vadă atât de supărat. Însemna că nu era deloc încântat de această situație.

Venetia se apropie de mama lui, cu zâmbetul pe buze și cu manierele ei bine studiate demne de o lady.

– Sunt sigură că o să mă simt ca acasă pe moșia Ross. Îmi amintesc că era o casă foarte frumoasă. De-abia aștept să ajungem la conac! Îl lăsă pe posacul Lachlan în urma ei și se întoarse spre Lady Ross: Mergem? Sunt destul de obosită și mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

– O ceașcă de ceai și o masă gustoasă, zise Lady Ross.

Dădură să plece, dar Lachlan strigă după ea:

– Venetia?

Ea se întoarse spre el, plină de speranță.

– Da?

Se vedea pe chipul lui că voia să-i spună ceva important. După care se schimbă la față și zise pe un ton detașat:

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Sunt sigură că mama ta o să-mi poarte de grijă, zise ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

La naiba, ce om încăpățânat!

Ei bine, și ea avea mândria ei. Și nu avea de gând să renunțe la ea pentru câteva vorbe și priviri înflăcărate.

Gazda ei o conduse spre o trăsură ascunsă în spatele colibei. Odată ce porniră la drum, Lady Ross o întrebă:

– Sper că fiul meu nu ți-a făcut nici un rău în ultimele zilei.

– Nicidecum, s-a comportat ca un adevărat cavaler, zise ea, știind că nu era tocmai o minciună.

Întâlnirea aceea intimă dintre ei doi se întâmplase și din vina ei. E adevărat, îi rănise sufletul și îi călcase mândria în picioare, dar știa că avea să-și revină. Cu toate că acum nutrea speranțe deșarte.

– E un incăpățânat, ăsta e adevărul. Dar nu mi-am închipuit niciodată că disputa dintre el și tatăl tău o să ajungă atât de departe, zise ea strângând-o de mână. Nu-ți mai bate capul cu Lachlan! O să mă asigur că te lasă în pace până când sosește tatăl tău.

– Nu e nevoie să faci asta, spuse Venetia. Nu m-a deranjat cu nimic.

– Lachlan trebuie să înțeleagă că nu poate că răpească orice tânără nevinovată care îi iese în cale. Dacă vrea să pună țara la cale, să o facă în altă parte. O să-i interzic să vină acasă.

– Lady Ross, chiar nu e nevoie să faci...

– Vrei să fii cu el sau nu? întrebă Lady Ross, strângând tare frâiele calului.

Remarca femeii o luă pe nepregătite.

– Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

– Am văzut cum vă uitați unul la altul. Erai gata să-i iei apărarea, în ciuda a tot ce ți-a făcut. În plus, Jamie mi-a povestit că... începu ea, aruncându-i o privire atotștiutoare. Ții la fiul meu, nu-i așa? Și e limpede că și el ține la tine. Nu l-am văzut niciodată uitându-se așa la o femeie. Nici măcar la Polly.

Chiar dacă se bucură să o audă spunând asta, cuvintele ei nu schimbau cu nimic situația.

– E adevărat, țin la el. Dar mi-a spus deja că nu are de gând să se căsătorească cu mine.

– Nu, nu acum, rosti Lady Ross, mânând trăsura cu atenție pe drumul accidentat. În clipa asta se lasă mânat de mândrie. N-o să vrea în ruptul capului să-i ceară contelui mâna ta, iar tatăl tău oricum n-ar accepta niciodată una ca asta. Și dacă ar fi să te căsătorești fără permisiunea tatălui tău...

– Lachlan n-o să mai primească banii de care are nevoie. Știu.

– Bani. Dă-i naibii! O s-o scoatem noi cumva la capăt. Dar eu vreau nepoți. Și pe cineva care să se îngrijească de el, zîse ea cu glas tremurat. Vreau să termine cu toate prostiile astea inainte să ajungă în mormânt. Noi două trebuie să încheiem disputa fără să se lase cu vărsare de sânge.

Venetia simți un fior rece pe șira spinării.

– Știi ce pune la cale Lachlan?

– Îl cunosc prea bine pe fiul meu. Nu o să renunțe până ce nu-și primește banii înapoi, zise ea, aruncându-i Venetiei o privire îngrijorată. Știu și de ce e în stare tatăl tău. N-o să renunțe până când n-o să pună mâna pe Năpastă Scoțiană.

– Mi-e greu să cred. Și nu pot să înțeleg de ce voi îl vedeți astfel.

– Uiți că eu și Alasdair am fost buni prieteni cu părinții tăi. Îl cunosc foarte bine pe Quentin și tocmai de aceea nu înțeleg de ce nu vrea să ne restituie datoria. Doar că s-a schimbat în acei câțiva ani, înainte ca mama ta să moară. Ba chiar l-a obligat pe Lachlan să... începu ea să spună, dar se opri. Nu mai contează. Acum trebuie să faci cumva să-i convingi pe acești doi oameni să rezolve problema cu calm. Iar o căsătorie între voi doi ar fi de ajutor.

– Lachlan nu vrea să ne căsătorim, zise Venetia îndurerată. Și nu e ca și cum ai putea să-l obligi să mă ia de soție.

– Habar n-ai de ce e o mamă în stare să facă pentru a găsi o soție bună pentru fiul ei.

Venetia se uită lung la ea.

– Ce te face să crezi că aș putea ajunge să fiu o soție bună, când el e atât de sigur că nu sunt potrivită pentru așa ceva? Nu m-ai văzut din copilărie. Aș putea să fiu o femeie răutăcioasă sau grea de cap...

– O femei grea de cap nu ar fi încercat niciodată să fugă de atacatorii ei într-un mod atât de viclean. Venetia făcu ochii mari, iar Lady Ross îi răspunse cu un zâmbet. Jamie mi-a povestit cum i-ai ținut piept lui Lachlan pe drum. Femeia mână calul pe aleea pe care Venetia o recunoscu – era intrarea spre moșia Ross. Orice altă femeie ar fi ajuns aici țipând din toți rărunchii, plângându-se de comportamentul fiului meu. Dar tu ai venit gata să-i iei apărarea, dornică să găsești o soluție pentru povestea asta. Ceea ce îmi spună că o să fii o soție bună pentru el.

– Păcat că el nu e de aceeași părere, oftă Venetia.

– Nu e timpul pierdut, zise Lady Ross, oprind trăsura în fața casei. O să-l facem noi să se răzgândească.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am un plan. Dar până să ajungem acolo, trebuie să fii sigură că vrei să rămâi cu el, spuse ea sec, făcând semn spre casă. Pentru că asta înseamnă o căsătorie cu fiul meu.

Venetia aruncă o privire spre conacul Ross, cu un nod în gât. Casa aceea vopsită în alb, în formă de L, pe care și-o amintea ca fiind un adevărat tribut al succesului scoțian, era departe de a fi astfel. Din hornuri păreau să lipsească mai multe cărămizi, acoperișul era crăpat pe alocuri, iar peretele de piatră care împrejmuia galeria era prăbușit la margine.

După ce coborâră din trăsură și intră în casă, descoperi că în interior era și mai rău. Câteva bucăți din frumoasele draperii de damasc

de pe vremuri atârnau pe tije ruginite, iar tavanul înalt era acoperit de un strat de fum. Covoarele ar fi trebuit de mult înlocuite, iar pereții trebuiau vopsiți.

– Lachlan a reușit să țină destul de bine locuința pe picioare înainte să fie atacat, zise Lady Ross. Acum casa se duce de râpă și nu ne permitem să plătim muncitori. Toți oamenii noștri trebuie să se ocupe de distilerie, să ascundă și să transporte whisky-ul, ca să ne asigurăm banii pentru hrană, haine și cărbune. Eu fac ce pot ca să țin conacul în picioare, dar uneori e nevoie de un bărbat, spuse ea, simțindu-se vinovată. Întotdeauna m-am simțit mai în largul meu cu un cuțit în mână decât cu un făraș și cârpe. Vezi tu, tatăl meu a fost măcelar.

– Înțeleg, zise Venetia, forțându-se să zâmbească, chiar dacă simți cum i se frânge inima văzând în ce stare ajunsese frumosul conac Ross de altădată.

– Ar trebui să mă vezi pe mine cu un ac și ață. Nu sunt în stare să cos nimic.

– Iartă-mă că sunt așa de directă, dar, dacă o să trăiești aici ca soție lui Lachlan, n-o să ai timp pentru așa ceva. N-o să ai timp pentru nimic.

Lady Ross spuse aceste lucruri uitându-se lung la ea, iar Venetia își dădu imediat seama că era un test, unul mult mai important decât toate încercările lui Lachlan.

Doar că femeia aceea nu avea de unde să știe că Venetia își petrecuse toată viața așteptând momentul când urma să se întoarcă în Highlands, într-o casă a ei. Câteva cărămizi lipsă și niște draperii rupte nu aveau s-o oprească.

Lachlan era adevăratul obstacol. Oare avea să o vadă vreodată altfel decât fiica lui Duncannon? Era dispus măcar să o facă? Și, chiar dacă ar fi fost dispus să o facă, ar fi fost gata să dea uitării disputa cu tatăl ei ca să o primească în viața lui?

Exista o singură cale să afle răspunsul la aceste întrebări. Venise momentul ca Lachlan Ross să afle exact cu cine avea de-a face.

– Ei bine? zise Lady Ross. Ce părere ai?

– Cred că avem o mulțime de lucruri de făcut, zise ea luând-o de braț de Lady Ross. Mai povestește-mi despre planul aceasta al dumitale...

Capitolul 19

Dragul meu văr,

Îmi pare rău că treci prin situația asta. Știi prea bine că poți apela oricând la mine. Ba chiar îți promit să nu-ți cer mai multe detalii decât ești dispus să împărtășești cu mine.

A ta prietenă,

Charlotte

– Cum adică nu avem nimic la micul dejun? zbieră Lachlan la sărmanul majordom pe care mama sa îl angajase la moșia Ross. După ce se abținuse o zi întreagă să nu vină mai devreme la conac ca să vadă cum se simțea Venetia, asta era întâmpinarea de care avea parte? Ce se alesese de menajera lor? Și de ce adusese un majordom? O gură în plus de hrănit, una care părea să mănânce tot micul dejun.

– Bucătăreasa întotdeauna pune micul dejun pe masă la ora șapte. Deja e șapte și un sfert.

Bărbatul ridică din umeri.

– Doamnele s-au trezit în zorii zilei și ieri, și astăzi, domnule, și deja au luat micul dejun la ora șase. Sunt puse pe treabă.

Lachlan se așteptase să o găsească pe Venetia plictisită de moarte, nu gata de treabă.

– Și ce fac mai exact?

– Nu aș ști să vă spun. Mă trimit din când în când să le mai aduc câteva lucruri.

Lui Lachlan totul i se păru teribil de suspicios.

– Unde sunt acum? întrebă el, după care își dădu pălăria jos și vru să i-o dea, dar majordomul refuză să o ia.

– Iertați-mă, domnule, dar au lăsat vorbă să nu le deranjeze nimeni, nici măcar dumneata.

Nervos, Lachlan își aruncă singur pălăria în cuier.

– La naiba, e casa mea! spuse el furios. Sunt liber să deranjez pe cine vreau eu. *Unde sunt?*

– În salonul de zi, domnule, reuși majordomul să spună.

Simțind cum îi chiorăia stomacul, Lachlan urcă la etaj, ceea ce se dovedi mai ușor acum să se dăduse cu alifie de cai pe răni. Totul datorită Venetiei.

Doar că de data asta nu era supărat pe ea. La naiba, visase cu ochii deschiși la un mic dejun cald la conac, cu budincă, brioșe cu cartofi și șuncă – orice altceva în afară de prăjituri reci cu ovăz. În schimb, se trezise fără mic dejun și cu un majordom care încerca să-l dea afară din casă. Ce naiba se petrecea? Venetia venise să-î facă probleme mamei lui. Asta merita pentru că se ținuse departe de tentații. „Las-o să stea cu mama ta", își spusese el pufnind. „Ai lucruri mai importante de făcut." În zadar. Pentru că fie verifica orzul pentru malț, fie pregătea turba pentru ardere, nu-și putea lua gândul de la Venetia. De îndată ce simțise mirosul alifiei pe care i-o masase pe răni, își adusese aminte cum avusese grijă de el. Iar când el și oamenii lui porniră prin pădure să culeagă turbă, își aminti de cum o întinsese pe iarbă, cum o sărutase, cum îi mângâiase trupul doritor...

Își blestemă zilele și grăbi pasul. Singurul motiv pentru care se gândea la ea era că voia să afle cum se înțelegea cu mama lui. Trebuia doar să-și satisfacă acea curiozitate ca să o dea uitării. Auzi un zgomot puternic venind dinspre salonul de zi, urmat de un râs de femeie și o voce joasă de bărbat pe care nu o recunoscu. Se încruntă. Vai și amar de capul lui dacă se dovedea a fi un meseriaș pe care mama lui îl chemase la insistențele Venetiei! Dacă îi venise în minte să-i transforme casa într-o locuință modernă pe care nu avea să și-o permită?

Grăbi din nou pasul. Lady Ross nu avea obiceiul să cumpere pe datorie, dar deja le lăsase singure o zi întreagă, iar pe fata aceea o credea în stare să facă orice doar ca să-l chinuie. La naiba, la naiba!

– Ce se petrece aici? întrebă el, dând buzna în salon.

Mai multe perechi de ochi se îndreptară spre el, majoritatea aparținând celor câtorva servitoare de pe moșia Ross și menajerei. Dar Lachlan era preocupat doar de privirea Venetiei. Care nu părea câtuși de puțin plictisită. Abia dacă mai semăna cu o domnișoară din Londra. Arăta exact ca una dintre servitoare, îmbrăcată într-o rochie gri împrumutată, cu mâneci uzate și un șorț pătat, cu o șuviță de păr în ochi și cu obrajii negri. Era la fel de frumoasă ca de obicei.

– Lachlan! strigă mama lui, venind din spatele celorlalte fete, privindu-l furioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de aici!

O astfel de reacție din partea mamei lui, care se ruga veșnic de el să-i țină companie, îl luă pe nepregătite.

– Du-te... du-te să-ți vezi de treburile tale, continuă ea. Nu vreau să vezi până când nu e gata!

– Dat fiind că eu sunt cel care plătește pentru treaba asta, am tot dreptul să-mi dau cu părerea, răbufni Lachlan furios când îl văzu pe Jamie cocoțat pe o scară, atârnând niște draperii pe care nu le mai văzuse niciodată.

– Pentru că ai plătit tu? întrebă mama lui. Despre ce vorbești?

– Despre aceste draperii noi, zise el, făcând semn spre canapea. Pentru canapeaua asta nouă. Și pentru orice altceva ați mai luat pe datorie.

– Nu vorbi prosti! E aceeași canapea veche. Pur și simplu am acoperit-o cu bucățile mai bune din vechile noastre draperii. Iar noile draperii sunt făcute din materialul de la baldachin, zise ea, zâmbindu-i frumos Venetiei, care îl privi cu ochii aceia verzi care nu-i dădeau niciodată pace. Pentru că materialul nu a fost decolorat de soare, arată în continuare bine, așa că Venetia mi-a sugerat să îl folosim pe post de draperii și să dăm jos suportul de deasupra patului. Oricum nu mai avem nevoie de baldachin.

– Am avut noroc că se asortează culorile, zise Venetia, și am reușit cu toții să salvăm o bună parte din franjurile draperiilor. Arată foarte bine pe canapea.

Cu toții părea să facă referire la membrii clanului său, care păreau de-a dreptul încântați să mănânce podelele, să curețe covoarele și câte și mai câte.

– Arată bine, nu-i așa? se auzi glasul lui Jamie de pe scară. Luminează întreaga încăpere. Ar trebui să vezi ce au făcut doamnele în salon, totul arată ca nou. Asta au făcut ieri. Ba chiar au curățat tavanul cu o soluție inventată de domnișoara Ross.

Domnișoara Ross? Ah, da, se presupunea că Venetia era o verișoară venită din Londra. Și, judecând după zâmbetul tâmp al lui Jamie, uitase că era prea mândră pentru cineva așa ca el. Lachlan se abținu cu greu să nu-l dea jos de pe scară și să îi șteargă zâmbetul de pe buze.

– Nu trebuia să fii în distilerie? Încă avem de lucru, să știi.

– Da, domnule, mormăi Jamie, pregătindu-se să se dea jos de pe scară.

– Nu îl asculta pe Lachlan, îi spuse Lady Ross băiatului. E pur și simplu supărat pentru că nu ne-am consultat cu el. Nu are nevoie de tine chiar in clipa asta.

Era adevărat, dar să rămână Jamie acolo și să se uite la Venetia, care avea obrajii rumeni și ochii plini de speranțe, în timp ce el își petrecea zilele tânjind după ea la distilerie?

– Dacă aveți nevoie de ajutorul unui bărbat, puteți conta pe mine, zise el, cu toate că până nu de mult s-ar fi aruncat în râu decât să umble cu draperii și alte nimicuri de femei. Jamie să se întoarcă la distilerie.

– Ba nu, ripostă mama lui. Dacă o să stai aici, riști să fii văzut de cineva din oraș, zise ea, încruntându-se la el. În plus, nu se cuvine ca un conte să te găsească atârnând draperii. Vrei să arăți puternic, ca un bărbat adevărat dacă vrei să bagi frica în el și să-l convingi să ne dea banii înapoi, nu?

O urmă de sarcasm? Și tocmai din partea mamei? Lachlan aruncă o privire spre Venetia, care părea să ascundă un surâs în timp ce vopsea un suport pentru lemne.

Zâmbetul ei îl provocă și mai tare.

– O să mai dureze câteva zile până când ajunge Duncannon aici, insistă el. Și dacă e să vină cineva, noul majordom pe care l-ai angajat fără să te sfătuiești cu mine o să mă avertizeze să mă ascund.

Mama lui își puse mâinile greu muncite în șoldurile ascuțite.

– Ai lucruri mai importante de făcut decât să-ți pierzi timpul cu noi. Numai Dumnezeu știe de câte ori mi-ai spus-o în ultimii cinci ani. Nu vrem să te ținem cu forța aici, insistă ea, îndreptându-se spre el. Îl avem pe Jamie să ne ajute. Hai, du-te, lasă-ne să ne vedem de treabă!

Lachlan se îndreptă spre ușă, deloc convins.

– Poate că o să vă văd la cină, zise el din hol.

– Suntem prea ocupați pentru a mânca la ore fixe, îi zise mama lui, zâmbindu-i din pragul ușii. O să rog bucătăreasa să-ți trimită cina la colibă, bine?

– Dar...

– Dar ce?

Lachlan aruncă o privire in spatele mamei sale, spre Venetia, care nu părea să dea doi bani pe ce spunea el, fiind prea ocupată să pună la loc suportul de lemne.

Simți un gol în stomac. Voia mai multe decât să ia cina împreună. Voia să stea de vorbă cu Venetia, să o vadă, să fie cu ea. Dar nu avea de gând să i-o spună. Pentru că nu avea nici un drept, nu când știa că urma să i-o înapoieze tatălui ei în câteva zile.

Dacă nu ajungea să-l omoare mai întâi.

– Da, bine, trimite-mi cina la colibă, mormăi el, după care plecă.

În dimineața următoare, după o noapte întreagă în care o visase doar pe Venetia, își călcă pe suflet și se duse mai devreme la micul dejun, dar fie îl văzuseră venind, fie chiar plecaseră la unul dintre arendașii lor, ca să se îngrijească de un copil bolnav, cum îl anunțase majordomul, pentru că nu găsi pe nimeni acasă.

Majordomul nu știu să-i spună despre ce arendaș era vorba. Nici nu știa la ce oră aveau să se întoarcă. Nu știa absolut nimic care să-l împiedice să nu-și blesteme zilele. Nu aveau nevoie de el la conac, la fel de bine cum nici el nu avea nevoie de ele. Obișnuia adesea să petreacă săptămâni întregi la distilerie, ca să se asigure că nimeni nu avea să-i descopere afacerea ilegală. Ce se schimbase?

„Acum Venetia este aici."

Ce prostie! Nu-i fusese niciodată dor de o femeie. De ce îi era dor de ea acum? Nu voia să o audă cântându-i, enervându-l, purtându-i de grijă. Nicidecum. Era în stare să se dea cu alifie de cai pe răni. Nu conta că ea o făcea altfel... Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea!

Nu-l ajută cu nimic că în zilele următoare oamenii lui nu conteniră să-i povestească despre schimbările de la conac și cât de bine se înțelegeau Venetia și mama lui. De fiecare dată auzea doar atât: „Păcat că n-ai auzit-o pe verișoara ta din Londra cântând *Gypsy Laddie*". Sau: „Ar fi trebuit s-o vezi pe fata aia cum le învață pe neveste să curețe argintăria".

Se părea că *verișoara lui din Londra* era liberă să umble în voie, în timp ce el era obligat să stea deoparte, ca nimeni în afară de oamenii lui să nu afle că încă era în viață. Încercă de două ori să stea de vorbă cu ea, dar când reuși în cele din urmă să le găsească acasă, Venetia se scuză imediat și ieși din cameră, lăsându-l singur cu mama lui, care îl certă pentru că venise până acolo.

Era o adevărată tortură să o vadă doar câteva clipe. Tânjea la mai mult. Ar fi putut să insiste să o vadă, dar atunci atât ea, cât și mama lui și-ar fi dat seama că o dorea. Ceea ce ar fi însemnat ca ea să aibă așteptări imposibile.

Dar în cea de-a treia după-amiază după sosirea lor, când majordomul îi spuse că doamnele erau la plimbare, simți că ajunse la capătul răbdării. Hotărât să nu se mai lase dat la o parte, rămase țintuit în pădurea din fața conacului, de unde putea să vadă ambele intrări. Dacă ieșiseră la plimbare, urmau să treacă pe lângă el la întoarcere și nu aveau să scape atât de ușor. Se simțea ca un idiot stând

la pândă în pădure, dar, chiar când ajunse la concluzia că alifia de cai probabil îi făcuse rău la cap, ușa de la bucătărie se deschise și o văzu pe Venetia ieșind din casă. Exact cum bănuise – fuseseră în conac tot timpul acesta.

Se strecură ușor printre copaci spre ea. Unde mergea singură? Și îmbrăcată așa, cu un tartan aruncat pe silueta ei subțire, strâns cu o cingătoare în talie?

După ce aruncă o privire în jur, își dădu jos gluga și se îndepărtă de casă.

Porni pe dealul care despărțea moșia Ross de cea a lui Duncannon, iar Lachlan nu o scăpă o clipă din ochi. Ah, se îndrepta spre casa tatălui ei! Oare spera să găsească un adăpost? Să roage de oricine locuia acum acolo să o ajute să se întoarcă în Londra? Nu, ar fi putut să o facă până acum.

Ezită, neștiind dacă trebuia să pornească pe urmele ei. Dacă era recunoscut de oamenii lui Duncannon, lumea avea să afle de învierea lui miraculoasă. După care urma să se trezească cu ei pe proprietatea lui, vrând să afle cele întâmplate. Și astfel, povestea dintre el și conte nu mai rămânea secretă. Totuși, nu putea să o lase să umble singură prin Braidmuir. Nu era în siguranță. Risca să dea de niște tâlhari care nu aveau de unde să știe cine era. Trebuia doar să fie cu băgare de seamă, să rămână în pădure și departe de alți oameni.

Asta își spuse când porni pe urmele ei.

Neștiind la ce să se aștepte, Venetia traversă podul care despărțea pământul lui Lachlan de cel al tatălui ei. O rugase pe Lady Ross să o aducă acolo, dar femeia refuzase, de teamă să nu fie recunoscută de cineva.

Având în vedere că nu mai fusese acolo de atâția ani, Venetia se îndoia că avea să o recunoască vreo persoană, dar hotărî să împrumute o pelerină din tartan de la una dintre slujitoare ca să-și acopere capul. Trebuia să vadă ce se întâmplase în toți anii în care fusese plecată. Mai ales după comentariile lui Lachlan despre casele arse. Lachlan. Nu, nu voia să se gândească la el. După trei zile petrecute departe de el, îi ducea dorul... Și își dăduse seama că probabil interpretase altfel sărutările și mângâierile lui. Chiar dacă venise la conac, nu voise niciodată să o vadă. Se interesase despre plecările lor și le acceptase scuzele, de parcă întreba doar din politețe.

Mama lui îi spusese că era prea mândru ca să-i dea de înțeles că ținea la ea. Venetia voia cu disperare să o creadă, dar începuse să-și piardă speranța. Tatăl ei probabil că primise deja scrisoarea

lui Lachlan și era în drum spre Scoția. Dacă Lachlan nu avea de gând să se răzgândească...

Simți un nod în gât. Cum ar fi putut să-l învinovățească pentru faptul că nu voia să se căsătorească cu fiica unui bărbat care se întorsese împotriva oamenilor săi? Așa îl vedeau cei de pe moșia lui Ross. Crezând-o verișoara lui, îi povestiseră nestingheriți cum contele îl lăsa pe administratorul său, McKinley, să arunce oamenii în stradă fără milă.

Iar acum, când rătăcea prin Braidmuir, având grijă să evite orice om sau păstor care îi ieșea în cale, văzu cu ochii ei rezultatele. Nici urmă de cabane arse, dar nici de altceva. Dintre cele douăzeci și două de colibe, doar patru păreau locuite, probabil de fermieri de oi. Ce se alesese de fermierul de cartofi rumen la față care o lăsase să se plimbe cu plugul în copilărie? Unde era bunicuța aceea știrbă care stătea în fața cabanei roz, învârtindu-și roata zi de zi?

Nu mai rămăsese nimeni. Venetia începu să plângă. Proprietatea lui Ross era singura care încă avea viață. Oamenii lui cultivau pământul, umpleau butoaie de whisky și se îngrijeau de distilerie. Femeile spălau hainele în timp ce copiii se jucau prin copaci și adunau buruieni. Lachlan se străduise să-și țină oamenii în casele lor, se asigurase că aveau ce să mănânce, chiar dacă asta însemnase să-și riște propria viață. Chiar dacă asta însemnase să o răpească. Acum că știa de ce o făcuse, nu suporta să-și amintească insultele pe care i le aruncase. Mai ales când văzu terenul tăcut al tatălui ei, cu excepția oilor.

Își șterse lacrimile. Oile Cheviot erau peste tot, punând stăpânire pe fiecare pășune, zburdând pe fiecare deal. Se întinseseră chiar și pe lângă izvorul care mărginea proprietatea, unde Lachlan obișnuia să meargă la pescuit.

Chiar nu puteau să-i lase măcar amintirea aceasta a copilăriei? Nervoasă, începu să alunge turmele, încercând să le gonească din vale, dar oile se întoarseră imediat la pășunat.

– Nu are rost, draga mea, se auzi o voce joasă din pădurea din spatele ei. Chiar dacă reușești să le scoți de pe pășunea asta, se duc în altă parte. Și, la urma urmei, nu e vina lor, nu?

O înțepă inima când se întoarse și-l văzu pe Lachlan uitându-se lung la ea, sprijinit de stejarul lui preferat. Cu părul ciufulit și cu pantalonii lui murdari de la muncă, arăta exact ca în urmă cu șaisprezece ani. Ar fi vrut să i se arunce în brațe. Ar fi vrut să izbucnească în plâns. Nu mai era Lachlan cel frumos și sălbatic din copilăria ei. Din pricina tatălui ei, nu îi mai era permis să fie astfel.

– Nu, nu este vina oilor, zise ea cu inima în gât. Dar nu e nici vina mea.

– Nu am spus niciodată că ar fi vina ta, zise el, îndepărtându-se de copac.

– Nu ar trebui să fii aici. S-ar putea să te vadă cineva.

– Același lucru l-aș putea spune despre tine, dar văd că asta nu te oprește să mergi pe la casele arendașilor.

– M-ai urmărit până acum?

– Poate, zise el, apropiindu-se de ea.

– De ce?

Întrebarea ei păru să-l neliniștească.

– Fără vreun motiv anume.

Ar fi vrut să urle de durere. O urmărise până acolo și nu era în stare să-i spună de ce?

– Bine, zise ea, îndreptându-se spre dealul din spatele caselor arendașilor. Atunci n-ai nici un motiv să rămâi.

– Nu ar trebui să vii aici singură, zise el, ținând pasul cu ea.

– Nu sunt singură, zise Venetia, prinzându-și faldurile rochiei și mărind pasul. Oile îmi țin companie. Se opri în vârful dealului și se întoarse cu fața spre el. Ce te interesează ce fac atât timp când nu-ți afectează planurile? Dar în clipa aceea o bănuială îi întoarse stomacul pe dos. Crezi că încerc să fug, nu-i așa?

– Nu fi prostuță, zise el, apropiindu-se de ea.

– Ce alt motiv ai avea să vii până aici, știind prea bine că riști să fii văzut de...

Dar Lachlan o opri cu o sărutare, una menită să-i acopere gura. Luată prin surprindere, Venetia acceptă sărutarea lui. După care își aminti că așa începuse totul, cu el sărutând-o, prefăcându-se că lucrurile puteau fi altfel între ei, doar ca să-i amintească apoi că nu aveau nici o șansă. Se săturase de jocurile lui. Când încercă să o sărute și mai pătimaș, Venetia se eliberă din strânsoarea lui.

– Nu! răbufni ea, după care porni degrabă spre o alee dintre două colibe, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

– De ce nu? întrebă el, grăbindu-se să o prindă din urmă și apucând-o de mână. Draga mea, vreau doar o sărutare, îi spuse el, încercând să o privească în ochi.

Tocmai asta era problema. Voia o joacă de moment.

– Acum două zile nici măcar nu te-ai sinchisit să mă întrebi ce mai fac, zise ea, încolțindu-l cu privirea. Și acum vrei să te sărut?

Citi frustrarea de pe chipul lui.

– Nu... nu am vrut să... Ce mai faci?

– Bine. Tu?

Tonul ei îl enervă teribil.

– Nu sunt deloc bine, la naiba!

– Nu văd ce legătură are cu mine, zise ea.

– Nu am spus că ar avea... Dumnezeule, de ce te comporți ca și cum am fi...

– E cineva acolo? se auzi o voce de pe alee.

Înlemnire. Lachlan aruncă o privire în jur și văzu ușa laterală a unei cabane din apropiere, chiar în clipa în care o zări și ea. O împinse înăuntru, după care închise cu grijă ușa în urma lor. Rămaseră amândoi cu sufletul la gură în timp ce un necunoscut cercetă aleea, după care, aparent mulțumit că nu se afla nimeni în jur, plecă. Lachlan dădu să o ia în brațe, dar ea se feri. Apoi, după ce aproape că se împiedică de ceva, aruncă o privire în jur și zări ceea ce păreau a fi saci pufoși de muselină. Cabana aceea era folosită pentru a depozita lâna blestemată de la oile tatălui ei. Făcându-și loc prin grămadă, se îndreptă spre ușa din fața casei. Nu avea de gând să-l lase să profite de ea.

Dar ar fi trebuit să știe că nenorocitul acela arogant nu avea să renunțe atât de ușor. Dintr-odată, apăru în spatele ei, trăgând-o la pieptul lui.

– Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se elibereze.

– Mai întâi vreau să mă săruți.

Venetia reuși să se elibereze și se întoarse cu fața spre el.

– Sunt sigură că oricare dintre fetele de pe moșia ta ar fi mai mult decât bucuroase să se sărute cu stăpânul lor, zise ea cu amărăciune, îndreptându-se spre ușă. Fete al căror tată nu-l urăști.

În lumina slabă care se oglindea în fereastră, Lachlan i se păru și mai mare – aproape că ajungea până la tavan.

– Dar nu vreau sărutările lor. Doar pe ale tale.

– Ai uitat că sunt *fiica lui Duncannon?* întrebă ea pe un ton mieros. Sunt ultima fată pe care vrei s-o săruți.

Slavă Domnului, aproape că ajunsese la ușă.

– Nu-mi pasă de asta, zise el.

– Ba mie mi se pare că doar de asta îți pasă. Cu siguranță nu-ți pasă de mine.

Apucă de clanță și trase, dar el se năpusti asupra ei și închise ușa.

– Îmi pasă îndeajuns de tare cât să vreau să te sărut, zise el, încolțind-o. Un sărut, doar atât, spuse el, privind-o drept în ochi. Măcar atât.

– De ce? spuse ea, împingându-se în pieptul lui puternic, dar nu o ajută la nimic. De ce trebuia să fie atât de mare, atât de copleșitor... atât de insistent? Mi-ai spus deja că nu vrei să te căsătorești cu mine, că nu avem un viitor împreună. De ce vrei să mă săruți? întrebă, uitându-se lung la el. Ai ajuns la concluzia că răzbunarea cea mai bună ar fi să o necinstești pe fiica lui Duncannon?

– Nicidecum, răbufni el furios. Nu aș face niciodată...

– Deci de-aia ai venit după mine, continuă ea, hotărâtă să scoată adevărul de la el, chiar dacă asta însemna să facă astfel de acuzații absurde. Vrei să mă ruinezi.

– Am vrut să te protejez! strigă el.

– De cine? De oi?

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură și își feri privirea, neștiind ce să mai spună. Venetia se strecură pe sub brațul lui și fugi spre cealaltă ușă. Aproape că reuși s-o deschidă când îl auzi spunând:

– Am vrut să te văd, bine?

Venetia rămase cu mâna înțepenită pe clanță.

– Am vrut să fiu cu tine, zise el, iar când ea se întoarse spre el, șocată de cele auzite, Lachlan se apropie cu o privire caldă. Să vorbesc cu tine, spuse el, trăgând-o în brațele lui. Să te țin în brațe. La naiba, mi-a fost dor de tine!

– Păcat că nu știi cum s-o arăți, replică supărată, cu toate că simțea ca inima stătea să-i iasă din piept. Ținea la ea. Îi fusese dor de ea. Recunoscuse. Ai fi putut să mă cauți în ultimele zile, să...

– Să mă strecor pe lângă majordom sau pe lângă mama în timp ce tu fugeai de mine? întrebă el încordat.

– Ai fi putut să ceri să vorbești cu mine. Doar atât.

– Acum sunt aici, nu? îi șopti el și îi simți respirația fierbinte pe piele. Și tu nici măcar nu vrei să mă săruți.

– Pentru că știu de ce ai venit. Venetia nu era gata să renunțe la luptă. Da, poate că îi era dor de ea, dar asta nu însemna că voia mai mult. Ai crezut că, departe de mama ta, poți să faci ce vrei din mine. Ei bine, dacă asta vrei, ești liber să te întorci de unde ai plecat...

– Și dacă ți-aș spune că vreau să mă căsătoresc cu tine? răbufni el.

Venetia ridică privirea spre el. Nu-și putea crede urechilor. Și, chiar dacă citi aceeași uimire pe chipul lui, Lachlan se îndreptă de spate și repetă:

– Da. Și dacă ți-aș spune că vreau să mă căsătoresc cu tine?

O fărâmă de speranță încolți în sufletul ei, chiar dacă încercă să nu se grăbească.

– Dar mi-ai spus că nu ne putem căsători din cauza tatălui meu, din pricina datoriei.

– O s-o scoatem noi cumva la capăt. Spune-mi că accepți să te căsătorești cu mine!

Venetia nu-și putea lua ochii de la el. Se răzgândise. Dădu să-i spună că voia, dar se opri la timp. Cum să dea uitării toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le spusese? Cum să treacă peste faptul că fusese nevoită să-l oblige să mărturisească faptul că îi dusese dorul? Acum, când în cele din urmă vorbise o posibilă căsătorie, era atât de arogant încât să se aștepte să o vadă aruncându-se la picioarele lui?

Ei bine, să aștepte. Ea petrecuse ultimele trei zile în agonie, nesigură de sentimentele lui. Nu avea de gând să renunțe atât de ușor.

– Nu știu dacă vreau să mă mai căsătorească cu tine, zise ea îmbufnată. Cred că ar fi mai bine să te întorci la distileria ta și la cabana de burlac și să...

De data asta, sărutul lui o lăsă fără grai. Gura lui o dezmierdă cu o intensitate care o lăsă fără suflu, îndurerată, flămândă... Probabil că se vedea pe fața ei, căci Lachlan se dezlipi de ea cu o expresie mulțumită pe chip.

– Poate vrei să te gândești mai bine, o șicană el.

Era atât de sigur pe el, nu? Mai grav era că era sigur pe ea. Trebuia să facă repede ceva, nu putea să accepte situația.

Reuși cu greu să-și vină în fire și se forță să îi răspundă cu un surâs pe buze:

– Să mă gândesc mai bine? De ce? O simplă sărutare nu schimbă nimic.

În clipa aceea, Lachlan se schimbă la față.

– Deci vreî să faci pe încăpățânata, nu? zise el, îndreptându-se spre ea. Vrei să mă faci să mă arunc la picioarele tale, asemenea pretendenților tăi londonezi. Să mă rog de tine.

– Exact. Tu ești cel care a spus că sunt prea rafinată pentru o viață în Highlands, zise ea, înfruntându-i privirea. Poate că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să-mi găsesc un soț englez, cu o căruță de bani, cu un titlu nobiliar și...

Dintr-odată, o aruncă în sacii aceia pufoși. Ea făcu ochii mari, privindu-l uluită cum se dezbrăcă de haină, de vestă apoi de cămașa. Doar nu avea de gând să... nu putea să...

– Așadar, vrei un soț englez? La lumina apusului de soare, părul lui căpătă o nuanță de castaniu bogat, iar pielea lui avea o culoare măslinie care o îndemna să-l atingă. Atunci știu exact ce trebuie să fac, draga mea, zise el scoțându-și cizmele, după care își dădu pantalonii jos dintr-o mică mișcare. Venetia se cutremură, simțind cum i se urcă sângele la cap. Doamne, Dumnezeule!

– Ce vrei să spui? șopti ea, cu toate că era destul de sigură că știa ce avea să se întâmple.

I se uscă gura când îl văzu aruncându-se lângă ea, desfăcându-i cingătoarea, după care îi trase tartanul de pe ea, lăsând-o doar în rochia slujitoarei pe care o tot purtase zilele acelea, de vreme ce nimic altceva de la Braidmuir nu îi venise bine. Nu se arătă câtuși de puțin deranjat de cusăturile slabe sau de țesătura uzată. Îi dădu jos șalul de pe umeri, care îi acoperea corsajul prea strâns, uitându-se cu poftă spre sânii care aproape că se revărsau din rochie.

– Nu putem lăsa o lady scoțiană așa de frumoasă ca tine să cadă pe mâinile unui englez. Trebuie să te salvez de la un astfel de destin. Îi întâlni privirea și afișă un zâmbet seducător. Dacă nu vrei să asculți de mine, nu-mi lași altă soluție decât să te ruinez. Și atunci nu o să aia încotro și o să te căsătorești cu mine.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Nu-ți bate capul cu necazurile mele! Am auzit vești îngrijorătoare despre Lord Duncannon. Se pare că a plecat brusc spre Scoția ieri. Nimeni nu pare să știe de ce, dar mi-e teamă că are legătură cu fosta ta elevă Lady Venetia.

Al tău prieten,

Michael

Lachlan nu fu tocmai surprins când Venetia se încruntă și spuse:

– Dintre toate prostiile pline de aroganță pe care...

El o sărută pătimaș, prinzându-i capul între palme, ca să-i asalteze gura cu pasiune, așa cum știa că îi plăcea. Nu avea de gând să-și piardă șansa doar pentru că nu mai părea să fie încântată de metodele lui. Și, cu toate că își înfipse degetele în umerii lui de parcă ar fi vrut să îl dea jos de pe ea, își deschise buzele, lipindu-se de el.

Slavă Domnului! Nu venise acolo cu gândul de a o cere de soție și cu atât mai puțin pentru a o ruina. Dar, după ce o văzuse rătăcind pe moșia tatălui ei cu lacrimi în ochi, ieșindu-și din fire cu oile acelea...

Ce scoțian adevărat nu și-ar fi dorit o soție ca ea? Una care vedea pământul pentru ceea ce putea să fie, pentru ceea ce trebuia să fie: un loc pentru a întemeia o familie? Era limpede că se înșelase crezând că Venetia nu avea să-și găsească locul pe moșia Ross. Deja reușise să facă jumătate din clanul lui să o accepte. La fel cum îl seducea pe el acum cu gura aceea generoasă. Tânjind după mai mult decât simple sărutări, îi cuprinse sânii prin rochie.

Ea tresări, după care se desprinse din sărutare.

– Încă nu am spus că o să te las să mă ruinezi, nu? zise ea, îndepărtându-i mâna.

– Dar o s-o faci, răspunse el, eliberându-și mâna ca să-i mângâie sânul cu nerușinare.

Venetia începu să respire din ce în ce mai precipitat, iar el îi simți sfârcul întărindu-se prin rochia de lână.

– Ce te face să fii atât de sigur? îl întrebă ea, într-o șoaptă care i se strecură în suflet.

– Faptul că-ți știu cel mai ascuns secret.

– Și care e acesta? întrebă ea, cu îngrijorarea lucindu-i în ochi.

Rânjind, Lachlan începu să-i desfacă nasturii, după care îi șopti pe buze:

– Nu ești o lady așa de rafinată cum pretinzi.

Cuvintele lui reușiră să o enerveze, căci îl împinse de pe ea, după care se ridică și îi aruncă o privire furioasă.

– Lachlan Ross, să știi că sunt o lady îndeajuns de rafinată ca să nu te las să mă arunci într-un munte de lână.

– Chiar așa? zise el, râzând, apucând-o de faldurile rochiei când încercă să se depărteze.

Nu îl deranja ca ea să facă pe Mândra Prințesă când știa că putea să o pună la punct cu o simplă sărutare. Bine, fie, poate nu doar cu o simplă sărutare, căci ea se luptă din răsputeri să-și elibereze rochia din încleștarea lui.

– Hai, spuse el, băgându-și mâna pe sub faldurile rochiei să o prindă de picior. Am cel mai mare respect pentru școala ta cea costisitoare, pentru descendența ta și pentru accentul tău londonez, serios. Ignorându-i pufnitul de protest, îi scoase pantoful, îl aruncă deoparte, după care îi luă piciorul și îl trase spre buzele lui. Știu prea bine că nu sunt demn nici măcar să-ți sărut picioarele.

Cu toate că o făcuse deja. De două ori.

Când el se ridică în genunchi, Venetia nu se mai împotrivi, țintuindu-l cu ochii aceia într-o nuanță arzătoare de verde. Trebui să se sprijine mai mult pe piciorul lui bun, dar asta nu-l împiedică să-și strecoare mâna doritoare pe gamba ei. Sau să adauge mângâierii sărutări care urmară același drum, pe piciorul ei, spre genunchi.

– Dar uneori până și o lady rafinată trebuie să renunțe la bunele moravuri, zise el, ridicându-i fusta pe picioarele acelea frumoase și lungi, admirând coapsele palide de deasupra jartierelor, simțind cum îi gonește sângele prin vene. Uneori, trebuie să lase un scoțian pe cinste să facă întocmai ce știe el mai bine.

– Și despre ce ar fi vorba? întrebă ea cu glas excitat.

Lachlan îi ridică fusta suficient cât să ajungă la triunghiul acela negru și mătăsos de păr, pentru că ea nu purta lenjerie.

– Să ii facă panglicile să tresară.

– Să îi facă panglicile... Ai furat replica asta dintr-una din baladele mele!

– Așa e. Nu prea știu cum să cuceresc o femeie cu propriile mele cuvinte, zise el cu rânjetul pe buze, după care îi despărți buclele ca să îi expună carnea înrourată. Dar la *asta* mă pricep chiar foarte bine, spuse el, acoperind-o cu gura.

Rămasă fără suflu, Venetia îi prinse capul, de parcă ar fi vrut să-l dea la o parte. Dar, când el începu să o dezmierde cu buzele, își afundă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape.

– Lachlan... Dumnezeule... ești atât de... obraznic.

– Nu mă pot abține, șopti el, dezmierdând-o cu limba, savurând mirosul acela dulce de femeie excitată.

Începură să îi tremure coapsele când el i le prinse ca să o țină nemișcată.

– Ai un *gust* obraznic.

Pe jumătate îmbătat de dorință, o dezmierdă cu gura lui, pe afară și pe dinăuntru, mângâind-o cu limba, până ce o văzu înnebunită de pasiune. După atâtea zile, era o asemenea desfătare, temându-se că avea să explodeze doar gustând-o.

Venetia își propti palmele în umerii lui, gâfâind de plăcere. Cu toate bunele ei maniere, fata asta din Londra învăța rapid să guste plăcerea. Fără îndoială, totul se datora baladelor și cărților deocheate pe care obișnuia să le citească.

Apoi, el ridică privirea spre chipul ei rumen și observă că se ferea să-i întâlnească privirea, deși avea ochii deschiși. Începu să râdă pe pielea ei fierbinte și mătăsoasă. Poate că nu învăța chiar așa de repede.

– Spune-mi, șopti el printre sărutări umede, așa îi place unei lady rafinate să fie mângâiată? Pentru că, dacă nu-ți place, pot să mă opresc oricând.

Dar, când Venetia răspunse arcuindu-se spre buzele lui, Lachlan gemu de plăcere. O pătrunse adânc cu limba lui doritoare, bucurându-se de suspinele ei, simțind cum îi ardea sângele în vene văzând-o pe culmile plăcerii.

Curând, îi prinse șoldurile și continuă să o pătrundă până când o simți înfigându-și degetele în umerii lui, scoțând un geamăt de extaz și cutremurându-se când își găsi eliberarea legănându-și membrele. El savură gustul preț de o clipă, înlocuind mângâierile cu sărutări

ușoare împrăștiate peste buclele ei delicate. Însă era prea excitat ca să mai aștepte.

Voia să fie în interiorul ei, să o facă a lui înainte ca ea să-și vină în simțiri și să îl refuze din nou. Așa că, în timp ce Venetia încă își trăgea sufletul, se ridică și se duse în spatele ei, ca să o dezbrace de tot.

– Ar trebui... să-ți fie rușine, șopti ea, cu toate că îl lăsă să îi descheie rochia și corsetul.

– De ce? zise el, aruncându-i hainele pe jos, după care o întoarse cu fața spre el.

– Că te pricepi atât de bine să ispitești o femeie.

Nerăbdarea din glasul ei îl făcu să râdă. Dar se opri când se întinse să-i desfacă șireturile de la cămășuță, iar Venetia se împotrivi.

– Încă ai prea multe haine pe tine, îi spuse el, ridicând din sprâncene.

– Dacă ne prinde cineva? șopti ea, aruncând o privire spre ferestrele goale care dădeau în alee.

– Deja a început să se întunece, e ora cinei, o asigură el, eliberându-i legăturile. Nu o să vină nimeni pe aici, crede-mă!

– Și dacă totuși vine cineva?

– Presupunând că nu o să te recunoască nimeni și vor pune câinii pe mine, ne vor goni, zise el, după care îi aruncă o privire păcătoasă. Sau poate că vor rămâne să se uite la noi.

– Lachlan! exclamă ea scandalizată. Nu cred că i-ar trece nimănui prin cap să...

– Ar fi proști să n-o facă, spuse el, desfăcându-i cămășuța, cu sufletul la gură. Ce frumusețe răpitoare! Orice om normal care are norocul să te vadă nu și-ar feri o clipă privirea.

Chiar dacă se făcu roșie în obraji, nu-și feri privirea în timp ce el se uită lung la sânii ei plini și la sfârcurile excitate, la talia subțire și la șoldurile bine făcute.

– Ești o minune a naturii, draga mea, o minune a naturii!

Un zâmbet timid apăru pe buzele ei.

– Croitoreasa mea spune că am sânii prea mari pentru moda actuală.

– Habar nu are ce spune, zise el, admirând imaginea aceea fără să se grăbească să se dezbrace. Nu știu prea multe despre modă, dar o femeie nu poate să aibă niciodată sânii prea mari. Se dezbrăcă de pantaloni și ii aruncă pe jos. Mi s-a spus că unele femeile cred același lucru despre mădularul unui bărbat.

Judecând după teama de pe chipul ei când îi văzu bărbăția liberă, Venetia nu era una dintre ele. Nu încă.

– Oh, Lachlan, nu știu ce să spun despre asta.

În clipa aceea se aruncă în sacii de lână cu ea. Slavă Domnului că îl lăsă s-o facă!

– Despre ce?

– Despre asta! zise ea, întinsă pe mormanele de lână, arătând cu degetul spre mădularul lui. Este prea... și nu sunt...

– O să fie bine, crede-mă, spuse el râzând.

– Promiți? șopti ea în timp ce el își strecură coapsa între picioarele ei ca să le despartă. Juri?

– Promit, zise el, dar întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Nu mai avusese până atunci o fecioară. Dacă îi făcea rău? De obicei, nu se ajungea la asta, nu-i așa? Trebuie să o facem împreună, așa cum se întâmplă mereu, dar, chiar dacă ești fecioară, totul o să fie bine, jur!

Venetia se uită lung la el.

– Cum adică așa cum se întâmplă mereu? Cu câte femei ai fost în viața ta?

Ah, nu ar fi trebuit să spună asta!

– Doar cu câteva, mormăi el, după care îi acoperi gura cu a lui ca să o facă să uite de toate.

Pentru că ardea de nerăbdare să fie cu ea. Știind-o sub el, dornică și dispusă, era incredibil de excitat. Mirosul ei de lavandă îl înnebunea mai mult decât mireasma de whisky. Ar fi putut să trăiască o viață întreagă cu sărutările ei. Dar mai întâi...

Se așeză între picioarele ei, mângâind-o până când simți că se relaxă. Când îl prinse pe după gât, știu că era dornică. Cu grijă să nu o sperie, își înlocui degetele cu bărbăția, pătrunzând-o ușor și încercând să nu împingă prea tare.

Dar nu se dovedi deloc ușor. Era atât de umedă și de îngustă, cum nu-și imaginase vreodată. Și era a lui, doar a lui, prințesa, viitoarea lui soție. Gândul acela îl întărâtă și mai tare.

– Dumnezeule, șopti ea. Ești sigur...

Se dezlipi de sărutarea ei, îmbrățișând-o.

– Sunt sigur, spuse el, cu toate că ar fi dat orice ca să o cruțe de partea asta.

Venetia incerca să nu-și arate durerea, ca o fată puternică, dar el citi pe buzele ei cât era de tensionată.

– O fac cât de încet pot, îi șopti el, sărutându-i buzele, obrajii, fruntea, dar nu am fost niciodată mai fericit ca acum, când sunt în tine.

Zări surâsul acela de pe buzele ei.

– Nici un alt bărbat nu mi-a mai spus vreodată ceva mai frumos, zise ea, relaxându-se, iar el o pătrunse și mai adânc.

Lachlan răsuflă ușurat și reuși să zâmbească.

– Nu pot să cred una ca asta. Vrei să spui că nici unul dintre pretendenții aceia londonezi nu ți-a făcut complimente la bal – despre părul tău frumos, despre ochii tăi strălucitori, despre gura asta minunată...

– Poate, din când în când.

El o spusese doar ca să o tachineze, dar se încruntă când o auzi rostind astfel de lucruri.

– Chiar așa? Și i-ai lăsat vreodată să-ți sărute gura asta frumoasă?

– Poate, din când în când, răspunse ea cu un zâmbet poznaș.

Lachlan ajunsese la bariera inocenței ei.

– De câte ori?

Venetia începu să râdă și își lipi sânii de pieptul lui, spunând:

– De câteva ori.

Oh, se credea amuzantă, nu-i așa?

– Ei bine, nu o vor mai face de acum încolo, îi făgădui el, după care o sărută cu patimă și o pătrunse adânc.

Venetia gemu de durere în buzele lui, iar Lachlan speră din tot sufletul că răul trecuse. Rămase in ea, chiar dacă fu un adevărat act de voință. Ea îl cuprinse ca o mănușă fierbinte și ar fi dat orice să continue să o pătrundă. Dar nu o făcu. Rămase acolo, sărutând-o, strângând-o în brațe, mângâind-o. Era atât de fericit că i se dăruise cu atâta încredere, încât nu avea de gând să strice momentul. După o clipă, o simți relaxându-se, iar el îi șopti:

– Ești bine?

– Cred că da, zise ea, mișcându-și șoldurile. Nu a fost... nu a fost chiar atât de rău.

Lachlan începu să suspine când o simți mișcându-se sub el.

– Dar o să fie dacă nu încetezi să faci asta, spuse el pe un ton răgușit.

– De ce? întrebă ea nedumerită.

– Pentru că vreau să continui, dar trebuie să o fac încet și nu pot să mă abțin când mă înnebunești în felul ăsta.

– Cum adică?

– Când te miști așa.

– Așa? întrebă ea, unduindu-și din nou șoldurile.

– Ai grijă ce...

– Sau aș putea să mă mișc așa, zise ea, uitându-se fix în ochii lui, în timp ce își frecă sânii de pieptul lui. Sau așa, continuă Venetia, iar de data asta își mișcă șoldurile astfel încât bărbăția lui să o pătrundă și mai adânc.

– Vrei să-mi iei mințile, nu-i așa? îi șopti el, începând din nou să se miște. Presupun că vrei să te pătrund cu sălbăticîe.

Venetia îi aruncă un zâmbet seducător.

– Vrei, te rog? Sună atât de... delicios.

Felul în care o auzi rostind cuvântul delicios, pe un ton atât de elegant, îl stârni cum nici o altă femeie nu mai reușise vreodată să o facă.

– Ești atât de ispititoare, șopti el, începând să o pătrundă cu putere, îmbătat de toate senzațiile acelea. O nerușinată elegantă, care arată ca o prințesă, cu un trup căzut parcă din rai.

– Chiar așa? șopti ea, după care închise ochii, îmbujorându-se.

El nu văzuse niciodată ceva mai frumos sau mai seducător.

– Îți place, nu-i așa?

– Da, gemu ea. Da... da...

– La naiba!

Auzise că erau femei cărora le venea atât de natural să facă dragoste. Nici nu era de mirare că Venetia se număra printre ele, după toate cele petrecute între ei în Kingussie.

Acum putea doar să spere să nu moară de plăcere... O simți unduindu-se sub el ca o dansatoare țigancă, sânii ei mari lovindu-se de pieptul lui, șoldurile frecându-se de el, trăgându-l în ea, până ce îl lăsă fără gânduri, până ce simți că nu mai putea să respire, că nu mai putea să audă, simțind doar sângele fierbându-i în vene. Mândra Prințesă era, în cele din urmă, a lui pentru totdeauna. El avea să o țină în brațe, să o protejeze și să o apere chiar și împotriva lui Duncannon.

Nu, nu voia să se gândească acum la diavolul acela. Nu acum când era atât de aproape de culme, nu acum când o simți strângându-se în jurul lui, când îi simți trupul tresărind sub el.

Nu acum când femeia aceea la care visase noapte de noapte i se dăruia, în cele din urmă.

– Dumnezeule! strigă ea când îl simți aproape. Dumnezeule mare!

– Ah... prințesa mea... da... O ultimă pătrundere intensă, și își simți inima gata să-i iasă din piept. Doamne, Dumnezeule! gemu el, în timp ce se revărsă în ea ca un izvor de munte.

Sună ca un jurământ, dar nu mai conta. Pentru că acum era a lui și nu mai avea de gând să o lase să plece. Indiferent ce avea să se întâmple între el și Duncannon.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Veștile tale despre Lord Duncannon sunt cu adevărat cutremurătoare. Fiica lui mi-a mărturisit că tatăl ei a jurat că nu se mai întoarce niciodată în Scoția. Dacă e gata să încalce acest jurământ înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit cu Venetia. Poți să te folosești de sursele tale ca să afli ce s-a întâmplat?

A ta rudă îngrijorată,

Charlotte

Venetia își odihni capul pe pieptul lui Lachlan, în timp ce rămase dezbrăcată printre sacii de lână, atât de fericită în brațele lui, simțindu-i răsuflarea în păr. Bătăile puternice ale inimii lui erau ca o dulce mângâiere, la fel și sărutările lui pe fruntea ei. Lachlan era iubitul ei voinic din Highlands și nimeni nu avea să-i mai despartă vreodată.

Nu îi spusese că o iubește, dar nici ea nu era tocmai sigură că îl iubea. Până când nu avea să știe exact ce intenționa să-i facă tatălui ei, nu îndrăznea să-i ofere inima ei. Probabil că nu ar fi trebuit să-i dăruiască nici trupul, dar cuvintele lui ii dăduseră speranțe. Acum că o ceruse de soție, poate că își schimbase planurile în legătură cu contele. Dintr-odată, auzi zgomote afară care reușiră să o trezească din starea aceea de beție, dar, oricine ar fi fost, plecă repede. Doar că în clipa aceea își dădu seama că nu era o idee bună să se afle cu Lachlan pe moșia tatălui ei, mai ales că soarele începuse să apună.

– Mama ta o să se întrebe unde sunt. Ar trebui să ne întoarcem. Nu o să ne fie ușor să ne găsim drumul spre casă pe întuneric.

– Atunci poate că ar trebui să rămânem aici până la răsăritul soarelui, îi șopti el.

– Ești atât de păcătos, știai? zise ea râzând.

– Și de-aia îți place de mine. Mă asemăn cu voinicii aceia din baladele tale, cei care își dau întotdeauna întâlnire cu iubitele lor în pădure, în hambar sau pe câmpii, savurându-și dragostea printre

flori și fân. Ar trebui să profiți de această ocazie și să petreci o noapte printre sacii de lână, asemenea eroilor din cântecele tale.

Chiar dacă și-ar fi dorit din tot sufletul să o facă, nu putea.

– Nu mă tenta. Știi prea bine că încă nu suntem căsătoriți.

– Ah, da ba, suntem.

Venetia își sprijini bărbia pe pieptul lui, privindu-l nedumerită.

– Ce tot spui acolo?

– Conform legilor din Scoția, atât timp cât discutăm între noi și ne dăm acordul reciproc de a ne căsători, atunci suntem căsătoriți, cel puțin în ochii legii.

Venetia făcu ochii mari.

– Dar trebuie să fie măcar un preot prezent.

Rânjind, Lachlan clătină din cap că nu.

– Atunci martori.

– Nici măcar. De ce crezi că englezii își duc femeile până în Gretna Green ca să se căsătorească? Pentru că e foarte ușor. O fac de față cu alți martori în caz că ar putea cineva vreodată să conteste fapta, dar, conform legii, nu este nevoie. Se cere doar un acord mutual.

– Doar că noi nu am rostit acest acord, zise ea.

– Așa e. Dar, vezi tu, aici se complică situația. Legea permite trei tipuri de căsătorii nelegitîme. Un cuplu poate să trăiască în păcat, iar căsătoria să fie considerată legală pe bază de obișnuință și reputație, își pot da consimțământul pentru căsătorie sau își pot da consimțământul pe viitor după ce se produce actul sexual. Noi se încadrăm în cea de-a treia categorie.

– E absurd!

– Ei bine, așa stau lucrurile în Scoția, zise el, trecându-și degetele prin părul ei. Dar adevărul este că, deși căsătoriile oficiale sunt legale, oamenii preferă să facă o nuntă în adevăratul sens al cuvântului. Mama mea o să se aștepte la una. Și presupun că și tatăl tău la fel.

– Cu siguranță. Mai ales că încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Ceea ce înseamnă că încă suntem necăsătoriți, indiferent ce spune legea scoțiană. Pentru că actul sexual s-a produs înainte de orice promisiune de căsătorie.

– Chiar așa? zise el, încruntat. Aș fi putut să jur că ai spus...

– Ba nu, răspunse ea, cu un surâs poznaș, jucându-se cu firele de păr de pe pieptul lui. Dacă îți aduci bine aminte, ți-am spus că sunt o lady prea rafinată să mă căsătoresc cu tine.

Lachlan o luă de mână, încruntat.

– Ei bine, atunci trebuie să îndreptăm situația, nu-i așa? Când Venetia tăcu, Lachlan continuă: O să te căsătorești cu mine, draga mea. Te-am ruinat. Dacă nu vrei tu să o faci, tatăl tău oricum o să te oblige.

Oricând de mult și-ar fi dorit să savureze acel moment cu Lachlan, venise momentul să lămurească unele aspecte.

– Mai întâi de toate, trebuie să știu ce ai de gând să faci cu el.

Lachlan se schimbă la față.

– Am de gând să-l fac să-și plătească datoria. Asta nu s-a schimbat.

– Nu, bineînțeles că nu, zise ea, ridicându-se să-și ia cămășuța. Dar dacă, să zicem, el refuză și se încăpățânează să nu o facă? O să-l provoci la duel? Când Lachlan rămase tăcut, Venetia simți că avea să-i iasă inima din piept. Nu spun că nu merită să... Dar, ei bine...

– E tatăl tău.

– Exact.

– Și presupun că nu o să mă ierți niciodată dacă îl omor, zise el, blestemându-și zilele.

– Niciodată, șopti ea.

– Foarte bine, oftă el. Nu o să-l provoc la duel.

Venetia răsuflă ușurată.

Lachlan o urmări cu privirea în timp ce se ridică să-și ia corsetul.

– Dar asta nu înseamnă că o să-i iert datoria.

– Sigur că nu.

– Și dacă încearcă să mă omoare *el* pe mine...

– *Nu* o s-o facă, promit, se grăbi ea să spună.

Dar dacă tatăl ei chiar avea de gând să-l omoare pe Lachlan? Sau să-l provoace la duel? Chiar dacă avea să vină pregătit să poarte o discuție rațională, lucrurile puteau să degenereze într-o dispută care să se încheie prin vărsare de sânge. Lachlan se ridică în picioare și veni să o ajute să-și lege corsetul.

– Acum accepți să te căsătorești cu mine? îi șopti el, simțindu-i respirația caldă în ceafă.

Venetia își aminti cuvintele lui Lady Ross despre încercarea lor de a evita o dispută.

– Doar dacă îmi promiți ceva.

Lachlan se opri pe loc.

– Ți-am promis deja că nu o să-l omor pe tatăl tău.

– Știu. Doar că asta nu rezolva problema care părea fără cale de ieșire. Înainte să vorbești tu cu el, înainte să vă întâlniți, vreau să o fac eu.

– Nu, răspunse Lachlan.

Cu un nod în gât, Venetia se întoarse spre el.

– Ascultă-mă! Știu cum să-l iau. Lasă-mă să-i explic situația într-un mod rațional...

– Nici nu mă gândesc, zise el nervos, trăgându-și pantalonii pe el. Nu am de gând s-o las pe soția mea să-mi facă treaba.

Venetia oftă exasperată.

– Nu așa se pune problema. Gândește-te că e ca și cum ai trimite pe cineva să negocieze în numele tău. Știu că, odată ce o să-i explic situația, o să înțeleagă.

Lachlan se încruntă, continuând să se îmbrace.

– Ești nebună dacă îți închipui că o să te las să-i permiți concesii pe care nu sunt dispus să le fac.

– Nu aș face niciodată una ca asta!

– Exact. Pentru că tu doar o să-i spui că suntem căsătoriți, că ai acceptat să devii soția mea. De restul ne ocupăm noi.

Doar că Venetia se temea că nici măcar nu avea să se ajungă la asta.

– Nu înțelegi...

– Ba înțeleg foarte bine, zise el cu o privire nemiloasă. Vrei să faci cumva să-l împaci pe tatăl tău, să-l convingi să-mi dea zestrea ta, în loc să-și recunoască greșeala. O să vii să-mi spui că zestrea e de ajuns și gata. Doar că pentru mine n-o să fie îndeajuns. Nu o să fie niciodată.

– Ce contează cum ajung banii la tine?

– Ba contează, la naiba! zise el, aplecându-se să-și ia cizmele, după care începu să se vaite când se sprijini pe piciorul rănit. Uită-te la mine! Nici măcar nu pot să mă aplec fără să mă fac de râs, și totul din cauza tatălui tău! Chiar te aștepți să las lucrurile așa?

– Nu am spus asta!

– Dar asta vrei. Orice s-ar întâmpla, o să-i spun tot ce am pe suflet, zise el, încălțându-se. Nu am de gând să-l las să mă intimideze și să mă facă din nou de râs în fața clanului.

– Din nou? întrebă Venetia, nedumerită. Când te-a mai făcut tata de râs?

Lachlan se făcu roșu în obraji și coborî privirea.

– Nu mi-ai spus tot, nu-i așa? S-a mai întâmplat ceva între tine și el.

– Nimic important, replică el, cu toate că îi evită privirea. În comparație cu datoria.

Ei bine, Venetia nu avea de gând să lase lucrurile așa.

– Uiți că am de gând să mă asigur că o să-ți primești banii înapoi.

– Da. Ai de gând să mă scoți din discuție, zise el, încrucișându-și brațele la piept. Dar nu am de gând să te las să faci una ca asta.

Dumnezeule, cât putea să fie de mândru!

– Încerc doar să evit o dispută între tine și el. De ce nu vrei să înțelegi?

– Ți-am spus că nu o să-l provoc la duel. Trebuie să te mulțumești cu atât.

Venetia își luă pelerina din tartan și și-o aruncă pe umeri, o strânse cu cingătoarea, după care se apropie de el și îi vorbi pe un ton blând.

– Îmi promiți să nu te lupți deloc cu el, indiferent ce spune sau face?

El o privi furios.

– Doar nu te aștepți să-ți promit ceva așa de nesăbuit. Trebuie să mă apăr dacă mă atacă.

Tocmai de asta se temea Venetia.

– Deci o să fie ca și cum chiar l-ai provoca la duel. O să ajungeți să vă certați, să vă enervați, el o să se năpustească asupra ta, iar tu o să-l snopești în bătaie.

– Preferi să mă snopească el pe mine?

– Nu! răbufni ea, dar când citi teama și durerea de pe chipul lui, simți o durere la inimă. Cum ai putea să crezi așa ceva? Nu vreau să fie nici o vărsare de sânge!

– Prea târziu pentru asta, sângele a fost deja vărsat, zise el, făcând semn spre mormanul de lână pătat de sângele ei de fecioară. Și sângele acela te leagă de mine. Așa că ai face bine să mă lași pe mine, soțul tău, să decid cum stau lucrurile.

Venetia îl privi șocată.

– Și cei din clanul tău? Ei nu au nici un cuvânt de spus? E adevărat, au nevoie de bani, dar au și mai multă nevoie de tine. Ce o să se aleagă de ei dacă ești arestat pentru crimă? Sau, mai rău, dacă mori?

Lachlan își duse mâna la frunte.

– O să treacă peste asta. Oricum, n-o să se ajungă la așa ceva.

– Poți să-mi promiți să nu o să se ajungă la asta? întrebă ea, iar când el ezită să răspundă, Venetia insistă: Îți jur că, dacă mă lași să vorbesc cu tata, nu o să se lase cu vărsare de sânge.

Era sigură de asta. Trebuia doar să facă într-un fel să-l convingă.

Preț de o clipă, crezu că, dacă avea să-i trezească spiritul protector, putea să-l convingă să vadă altfel lucrurile.

Dar Lachlan o privi încordat.

– Ceri prea multe de la mine.

Venetia rămase uluită, văzându-l cum se transformă din nou în Năpastă Scoțiană, un om ale cărui principii aveau să-i aducă sfârșitul.

– Vrei să spui că nimic nu s-a schimbat cu adevărat, șopti ea. Pentru tine, am rămas fiica lui Duncannon.

– Nu mă gândesc la tine în felul ăsta, o știi prea bine, spuse el nervos.

– Chiar așa? Ești sigur că i-aș lua partea tatălui meu în disputa voastră. Nu poți să renunți la setea asta de răzbunare, nici măcar de dragul meu.

– Vreau dreptate, nu răzbunare!

– Problema este că eu nu vreau nici una, nici alta. Vreau pace. Pentru tine și pentru clanul tău. Și n-o să avem parte de pace dacă tu și tatăl meu o să vă năpustiți unul asupra celuilalt cu pumnalele.

– Doar că tu nu vrei doar pace, spuse el. Vrei pace cu orice preț. Uneori, pacea nu merită tot ce poți să sacrifici. Mai ales dacă nu ai parte de dreptate. Eu îmi vreau dreptatea mea, și da, o voi avea cu orice preț!

– Atunci nu pot să mă căsătoresc cu tine, zise ea întorcându-se spre ușă, ca să-i nu vadă lacrimile din ochi. Pentru că mi-e teamă că o să te pierd de dragul dreptății tale.

– Nu o să mă pierzi, îi șopti el, apropiindu-se de ea, apucând-o de braț și întorcând-o spre el. Nu te las să pleci. Vreau să-ți dau numele meu înainte să ajungă tatăl tău aici.

– De ce? Ca să trăiesc ca văduvă? Asta o să se aleagă de mine după ce te ucide. Sau dacă îl omori tu pe el... zise ea, suspinând. Prefer să rămân ruinată și singură.

– Venetia, insistă Lachlan, încercând să o ia în brațe.

– Nu, se împotrivi ea, iar când o trase din nou spre el, adăugă: Dă-mi drumul sau țip! O să țip până când vin oamenii tatălui meu după mine, iar atunci o să le spun că Lachlan Ross este în viață și că a venit nepoftit pe proprietatea noastră.

Rămase neclintită, sperând ca el să nu-și dea seama că mințea. Nu ar fi riscat niciodată ca Lachlan să pățească ceva, dar trebuia să facă într-un fel să-l convingă s-o lase in pace. Pentru că, dacă avea să încerce să o sărute din nou, nu știa dacă putea fi în stare să-i reziste. Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Dar, în timp ce Venetia se îndreptă spre ușă, îl auzi spunând:

– Să nu crezi că o să te las să pleci așa de ușor. Știu că ai nevoie de timp ca să-ți limpezești gândurile. Dar sunt în stare de orice ca să fiu cu tine și să mi se facă dreptate. Să fii sigură de asta!

Acestea fiind spuse, Venetia își puse gluga pe cap și ieși pe ușă. Dar abia dacă făcu doi pași și se văzu față-n față cu doi scoțieni care se arătară la fel de surprinși ca ea să o vadă acolo. Unul dintre ei o întrebă:

– Cine ești și ce cauți aici?

– Îmi pare rău, m-am rătăcit, mormăi ea, știind prea bine că Lachlan stătea la pândă să iasă din cabană s-o protejeze. O să plec.

Omul sări în fața ei, parcă vrând să o oprească, dar chiar atunci se auzi un zgomot puternic venind dinspre cabană, care sperie până și oile. Turma se împrăștie peste tot, cei doi scoțieni dădură buzna înăuntru, iar Venetia o luă la sănătoasa spre pod.

Abia apucă să arunce o privire în urma ei și să-l vadă pe Lachlan strecurându-se din spatele cabanei și furișându-se în pădure, după care scoțienii ieșiră din cabană în căutarea ei. Din fericire, deja reușise să ajungă la pod, iar în doar câteva clipe ajunse din nou în siguranță pe moșia Ross.

Dar, în drumul ei spre moșie, răsuflând ușurată că reușise să fugă de cei doi bărbați, se întrebă dacă avea să se simtă vreodată în siguranță.

„Sunt în stare de orice ca să fiu cu tine și să mi se facă dreptate."

Tocmai de asta îi era teamă.

Era trecut de mult de miezul nopții în Edinburgh când Maggie păși temătoare pe treptele casei colonelului. Nu se cuvenea ca o lady să vină neînsoțită la locuința unui domn și cu siguranță nu la ora aceea târzie. Dar, dacă bănuielile ei despre Hugh erau adevărate, nu mai putea să rămână o clipă la han. Bătu de câteva ori la ușă și aștepta cu nerăbdare să vină un servitor să-i deschidă. Doar că îi răspunse însuși colonelul, fără haină, vestă sau lavalieră, cu cămașa descheiată și atârnând lejer. Se cutremură văzându-i părul de pe pieptul, bărbia puternică, fără guler și lavalieră. Hugh era chiar mai chipeș fără

haine. Cu toate că simți un iz de brandy, nu o deranjă deloc, mai ales când o privi cu doi ochii mari și limpezi.

– Ce naiba cauți aici la ora asta? Ți-am spus că...

– Domnule colonel Seton, mi-ai spus multe lucruri, zise ea trecând pe lângă el și încercând să facă abstracție de înfățișarea lui virilă. Despre oamenii care au plecat în căutarea nepoatei mele, despre rapoartele zilnice...

– Da, și încă n-au sosit. Ți-am explicat deja că probabil oamenii mei nu reușesc să găsească un poștalion atât de ușor. Știi și dumneata cum e, durează.

Maggie se întoarse cu fața spre el și îl văzu îndesându-și cămașa în pantaloni și încercându-se să arate prezentabil. Gestul lui politicos o înfurie și mai tare. Ajunsese să-l vadă ca pe un bărbat pentru care chiar ar fi putut să aibă sentimente. Până să-și dea seama că toată înțelegerea și atenția de care dăduse dovadă fuseseră o minciună. Se îndreptă de spate și spuse:

– E adevărat, astfel de lucruri necesită timp, mai ales când nu ai trimis pe nimeni. Nici un călăreț. Nici un raport. Când întreaga misiune este cusută cu ață albă.

Colonelul o privi atât de șocat, încât în clipa aceea știu că aflase adevărul. Iar teama de pe chipul lui îi dădu se înțeles că lucrurile erau mult mai grave.

– Eram singură, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

În clipa aceea, colonelul o apucă de braț cu o putere uluitoare, trântind ușa.

– Maggie, nu spune asta doar pentru că ți-au venit fel de fel de idei...

– Nu îndrăzni să-mi spui Maggie, ticălosule! răbufni ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Ți-am permis să-mi spui așa când te-am crezut un gentleman, dar acum, că știu de ce ești în stare, nu mai vreau să am de-a face cu tine!

Colonelul se uită lung la ea.

– Și ce anume crezi despre mine?

– Că ești un mincinos. Un trădător. Că ești complicele tâlharului acela, Năpastă Scoțiană.

Blestemându-și zilele, colonelul o luă din nou de braț.

– Se pare că noi doi trebuie să purtăm o discuție, doamnă Kerr. Dar nu vreau să ne audă slujitorii mei.

O îndrumă pe coridor cu determinarea unui ofițer, ignorând încercările ei de a se elibera. Poate că n-ar fi trebuit să vină până acolo

să îl acuze de așa ceva fără servitorul ei care să o protejeze. Se sperie și mai tare când Hugh o obligă să intre în ceea ce părea a fi biroul lui, după care închise ușa în urma lor.

Nu era același colonel pe care ajunsese să-l cunoască. Omul acesta era obișnuit să dea ordine soldaților lui și să... oblige femeile să i se supună. Dumnezeule!

Maggie făcu un pas în spate, aruncând o privire în jur, sperând să găsească un obiect pe care să-l poată folosi pe post de armă în timp ce el trecu pe lângă ea, ca să aprindă lumânările de pe cămin. Deja avea două lumânări aprinse pe birou, unde, în mod evident, stătuse până să vină să-i deschidă ușa. Maggie zări un cuțitaș pentru scrisori pe masă. Nu era cine știe ce, dar tot avea să-i fie de folos. Se îndreptă spre masă, fără să-și ia ochii de la el.

– Să știi că mi-am instruit servitorul să meargă la autorități dacă nu mă întorc curând, minți ea. Știe despre suspiciunile mele. Dacă dispar fără urmă, aici o să vină să mă caute.

– Înțeleg, zise el nervos, aranjând lumânările aprinse în suporturile lor. Așadar, ți-ai făcut deja o părere despre mine, nu-i așa? Se întoarse cu fața spre ea și privirea îi căzu pe buzele ei. Îi vorbi pe un ton blând: Cum crezi că aș putea vreodată să-ți fac vreun rău după tot ce s-a întâmplat aseară între noi?

Cu o seară în urmă, fusese nesăbuită și îl lăsase să o sărute pe coridor, în fața camerei sale. Își spusese că o făcuse doar ca să-i înlăture orice bănuieli până ce avea să primească raportul slujitorului, dar era o minciună. Atingerile lui o făceau să se simtă tânără și plină de energie. După atâția ani de singurătate, nu avea cum să-i reziste. Se sărutaseră pătimaș până când auziseră pe cineva venind pe scări, obligându-i să se despartă.

Se cutremură când își aminti de scena aceea.

Odată ajunsă în fața biroului, apucă cuțitul de scrisorî și îl ascunse la spate.

– Seara trecută ai incercat doar să-mi iei gândul de la ce încerci cu adevărat să faci.

– Ce anume?

– L-ai ajutat pe individul acela să o răpească pe nepoata mea.

– Ah, da, desigur. Ai decis deja că sunt un ticălos, zise el, făcând un pas spre ea cu un zâmbet forțat. Dar dacă mi-ai da ocazia să-ți explic...

– Stai locului, colonele Seton! strigă ea, fluturându-și arma. Sau bag cuțitul în tine!

Colonelul tresări și lăsă să-i scape o înjurătură. Schimbând direcția, se duse la birou, deschise un sertar și scoase un cuțit lung cât brațul său. Îl apucă de lamă și îi întinse mânerul.

– Dacă vrei să bagi cuțitul în mine, ai putea măcar să folosești o armă care chiar să facă rău. Cuțitașul ăla n-are ce să-mi facă.

Maggie îl privi șocată, iar colonelul răbufni:

– Ia-l, la naiba! Sau lasă scobitoarea aia deoparte ca să vorbim ca oamenii.

Nu-și luă o clipă privirea de la ea, dar Maggie răsuflă ușurată, știind că el fusese cel care îi întinsese cuțitul. Iritată, lăsă *scobitoarea* pe masă și își puse mâinile în șolduri.

– De cât timp lucrezi pentru Năpastă Scoțiană?

Colonelul băgă cuțitul înapoi în sertar.

– Ce te face să crezi asta?

– L-am pus pe servitorul meu să afle pe cine ai trimis după ticălosul acela, zise ea, încercând să-și păstreze controlul. A investigat fiecare regiment din zonă, iar în seara aceasta mi-a povestit tot ce a reușit să afle. Nimeni nu a fost trimis în nici o misiune secretă. Nimeni.

Colonelul o privi încordat.

– Oamenii pe care i-am trimis după ea nu erau soldați.

– Atunci spune-mi pe cine ai trimis în căutarea ei.

Hugh își trecu degetele prin părul cărunt, blestemându-și zilele.

– Nu poți, nu-i așa? Pentru că nu ai vorbit cu nimeni.

– Nu este ce crezi tu, mormăi el. Nu am vrut să risc viața nepoatei tale făcând exact ce ne-a spus Năpastă să nu facem.

– Încearcă altă scuză, domnule, zise ea, încolțindu-l cu privirea. Slujitorul meu a aflat că, până acum câteva zile, ai fost văzut în repetate rânduri în compania a doi indivizi din Highlands. În ziua aceea, pe deal, mi-ai spus că răpitorii erau în drum spre nord, spre Highlands.

– Era doar o bănuială, nimic mai mult, ripostă el.

– Unul dintre bărbații aceia cu care ai fost văzut are o cicatrice pe față, la fel ca individul acela de la balul mascat. Cel pe care mi-ai spus că nu-l cunoști, care a insistat să danseze cu nepoata mea înainte ca aceasta să dispară într-un mod atât de misterios.

El gemu.

– Cine e bărbatul acela? Cine e netrebnicul care probabil chiar în clipa asta o ruinează pe nepoata mea?

– Nu ar face niciodată una ca asta, protestă Hugh. E un adevărat cavaler. Când Maggie îl privi lung, șocată că își acceptase vina, Hugh oftă. Dacă îți spun tot adevărul, vrei să-l oprești pe servitorul tău înainte să facă mai mult rău decât bine?

– Depinde ce ai de spus, răspunse ea, cu inima sărindu-i din piept.

După ani întregi în care se protejase de tot felul de ticăloși, cum ajunsese să fie păcălită de un tâlhar?

– Nu am de gând să-l las pe netrebnicul acela să-i facă vreun rău Venetiei, zise ea furioasă. Cine e? Spune-mi, sau jur că mă duc direct la...

– Ajunge! răbufni el. Este vorba despre Lachlan Ross. Șeful clanului Ross.

Maggie îl privi șocată.

–Fiul lui Alasdair Ross? Dar e mort!

– Ba nu, chiar dacă Duncannon a încercat să-l omoare.

– Nu se poate... Vrei să spui că... tânărul Lachlan este Năpastă Scoțiană?

– Îl cunoști?

– Bineînțeles că îl cunosc. Părinții băiatului au fost mulți ani buni prieteni cu cumnatul meu. Îi vedeam adesea de fiecare dată când mergeam in vizită, zise ea încă uluită. Lachlan a fost dintotdeauna un băiat sălbatic, dar nu pot să cred că a devenit un hoț...

– Vrea doar să recupereze banii pe care Duncannon i-i datorează. Așa că i-a luat de la prietenii lui.

– Cum adică îi datorează bani? întrebă ea încruntă. Nu înțeleg.

– Nu?

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Colonelul se uită lung la ea, parcă luat prin surprindere.

– Ei bine, cred că ar trebui să punem lucrurile cap la cap împreună, zise el, făcându-i semn să se așeze pe scaun. Ia loc. O să-mi ia ceva să-ți povestesc totul.

Maggie făcu întocmai, cu un nod in gât.

El luă biroul la pas, impărtășindu-i o poveste despre înșelăciune și promisiuni incălcate. După ce termină ce avea de spus, Maggie rămase uluită pe scaun. Nu auzise niciodată despre împrumutul dintre Quentin și Alasdair, dar totul era atât de limpede acum – faptul că Lachlan devenise Năpastă Scoțiană, refuzul nefiresc al lui Quentin de a-și trimite oamenii după el, totul! Răsuflă ușurată știind că Lachlan nu era în stare să-i facă vreun rău Venetiei. Se cunoșteau din

copilărie, ba chiar i se păruse că ținea la ea. În plus, trebuia să o țină în siguranță ca să-și primească banii.

Maggie aruncă o privire spre Hugh, care se opri lângă scaunul ei.

– Ești sigur că Lachlan nu știe de ce nu a și-a plătit Quentin niciodată datoria?

– Sunt sigur. Duncannon și-a făcut-o cu mâna lui, iar dacă mă întrebi pe mine...

– Așa e, răspunse ea, știind că nimic bun nu avea să urmeze. Din păcate, cred că știu de ce Quentin nu și-a plătit niciodată datoria.

– De ce?

Maggie se ridică în picioare.

– Nu e timp de explicații. Trebuie să ajung la moșia lui Ross înaintea lui Quentin.

– Draga mea, i-am promis lui Lachlan că...

– Vrei ca prietenul tău să moară? Pentru că asta o să se întâmple dacă nu pun punct acestei nebunii înainte să ajungă Quentin la Lachlan. Nu o să-și plătească niciodată datoria față de fiul lui Alasdair Ross. Preferă să-l vadă mort pe Lachlan.

Colonelul se uită lung la ea, după care încuviință.

– Prea bine. Dar vin cu tine, spuse el, legându-și degrabă lavaliera, după care merse să-și ia vesta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem pleca la drum împreună! răbufni ea, speriată la gândul că ar putea petrece mai multe zile singură în compania lui Hugh. Nu se cade.

Colonelul își trase vesta pe el și îi aruncă un zâmbet șiret.

– Am trecut deja de asta, nu crezi? Adu-ți slujitorul cu tine, dacă vrei. Dar nu am de gând să te las să pleci singură la drum prin Scoția, la fel de bine cum nu o să te las să-ți bagi nasul în povestea asta dintre Duncannon și Ross. E periculos.

– De parcă te interesează pe tine siguranța mea, mormăi ea, întorcându-se spre ușă. Hugh o prinse de braț, trăgând-o spre el.

– Poate nu crezi, dar îmi pasă de tine. Crezi că am vrut să-ți ascund adevărul? Nu m-am așteptat niciodată să-mi fie atât de greu. Ai fost așa de încrezătoare, atât de îngrijorată, atât de...

– Naivă, spuse ea cu un zâmbet trist. O biată femeie bătrână, îndeajuns de naivă încât să-și închipuie că un bărbat ca tine ar putea să vrea să fie cu ea în ciuda încăpățânării sale, în ciuda frumuseții de mult apuse.

Colonelul oftă și își aplecă capul până ce femeia îi simți răsuflarea în păr.

– Maggie, singurul lucru care a apus de mult la tine e judecata sănătoasă. Par eu genul de bărbat care s-ar preface vreo clipă că e interesat de o femeie la care nu ține cu adevărat?

Maggie nu îndrăzni să ridice privirea.

– Nu știu.

Colonelul lăsă să-i scape o înjurătură, după care îi dădu drumul, mergând să-și ia haina.

– Atunci o să ai destul timp să-ți dai seama. Pentru că n-am de gând să te las să pleci în nord fără mine.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

O să fac tot ce-mi stă în putință, dar e mai complicat decât crezi să aflu detalii despre Năpastă. Am nevoie de timp. Dar încearcă să ai răbdare.

Al tău umil slujitor,

Michael

După ce după-amiaza lui frumoasă alături de Venetia se sfârși atât de brusc, Lachlan se foi toată noaptea, certându-se pentru că nu reușise să o convingă să se căsătorească cu el când avusese ocazia. Ar fi trebuit să o facă să-i promită că o să-i devină soție înainte de a se culca cu ea. Ori să o păcălească cumva să-și dea acordul. De ce nu mai voia să fie cu el? La naiba, îi luase inocența! Orice femeie respectabilă l-ar fi implorat să o ia de nevastă.

Dar nu, Venetia se încăpățâna ca lucrurile să se facă după bunul ei plac, mai ales în ce privea întâlnirea cu tatăl ei. Se ridică nervos din pat, mergând să se pregătească pentru o nouă zi. Era nebună dacă își imagina că el avea să renunțe la toate lucrurile pentru care luptase din greu. Să plângă după casele goale ale arendașilor era una, dar fata aceea voia să negocieze cu Duncannon pentru clanul său.

Nici în ruptul capului! Întâlnirea urma să aibă loc între el și tatăl ei și cu asta, basta. Ar fi trebuit să aibă încredere în el să-și păstreze cumpătul.

Și spusese că el nu avea încredere în ea? De fapt, ea nu avea încredere în el. Vorbea despre el ca și cum ar fi fost același iresponsabil din copilărie.

„Bine, adevărul e că ai răpit-o. Și i-ai spus că o să împuști pe cineva dacă încearcă să fugă." Dar asta fusese la început, când încă erau certați. Doar nu-l vedea și acum ca pe băiatul acela încăpățânat.

„Acum trei zile i-ai spus mamei tale că o să-l bați pe oricare dintre oamenii tăi care îndrăznește să-i vorbească."

La naiba, nici asta nu-l punea într-o lumină bună. Și nici felul în care încercase să o seducă. Ce motive avea să aibă încredere în el? Îl cunoștea doar ca pe un ticălos.

Foarte bine, atunci nu avea decât să-i arate latura lui de gentleman. Mai erau câteva zile până ca Duncannon să sosească și avea să se folosească de acest timp ca s-o curteze.

Pentru că nu avea de gând să o lase să se întoarcă în Londra ruinată și necăsătorită, indiferent ce-și imagina ea.

Aruncă o privire pe masă și văzu farfuria de prăjituri uscate de ovăz din care tot mâncase în ultimele două zile. Avea să înceapă s-o curteze chiar din dimineața aceea. Nu-i păsa cât aveau să se împotrivească Venetia și mama lui. Era hotărât să ia micul dejun împreună.

Venise momentul să pună capăt comportamentului viclean al mamei și al viitoarei soții, încercărilor lor de a-i evita prezența. Și știa exact ce avea de făcut: trebuia să o șantajeze. Chiar dacă asta însemna să o enerveze, nu avea cum să o curteze dacă ea continua să-l evite. De data aceasta, nu intră pe ușa din față a conacului, ci se strecură pe la bucătărie, nervos că ajunsese să intre pe furiș în propria casă. Dar fu răsplătit de expresiile șocate de pe chipurile lor când intră relaxat în salon și se așeză la masă.

Slujîtoarea care le servea doamnelor micul dejun se sperie când îl văzu.

– Bună dimineața, domnule. Nu ne așteptam să... să vă vedem... zise ea, aruncându-i o privire neputincioasă mamei lui.

– Adu-i ceva de mâncare, îi porunci Lady Ross, revenindu-și curând din uimire. Îi oferi un zâmbet cald, după care se ridică în picioare. Dacă tot ești aici, măcar să mănânci ceva. Dar mă tem că eu și domnișoara Ross trebuie să ne apucăm de...

– Ia loc, mamă, zise el, îndreptându-și privirea spre Venetia, care se ridicase și ea în picioare. Și tu, Venetia. Asta, dacă nu vrei să avem o lungă discuție despre lâna care să găsește pe proprietatea tatălui tău.

Venetia se făcu albă la față.

– Despre ce lână este vorba? întrebă mama lui, refuzând să ia loc.

Chiar dacă expresia Venetiei îl făcu să aibă remușcări, alese s-o ignore. În fond, juca același joc pe care-l alesese și ea noaptea trecută, atunci când il amenințase că avea să țipe ca să-i aducă pe oamenii tatălui ei. În plus, dacă ar fi fost cu un adevărat un netrebnic, i-ar fi povestit mamei toate cele întâmplate, după care ea însăși ar fi încercat

s-o convingă pe fată să îl ia de bărbat. Dar nu voia să fie cu Venetia în felul acela. Voia ca ea să-și dorească asta.

– Ei bine? Vrei să vorbim despre lână? zise el, uitându-se lung la ea, cu mâinile în buzunare. Pentru că eu prefer să stau aici și să-mi arătați cu ce v-ați ocupat timpul tu și mama.

– Nu am terminat, interveni femeia. Întoarce-te în câteva zile...

– Nu, cred că ar trebui să-i arătăm, zise Venetia, luându-și privirea de la el, așezându-se din nou la masă și aruncându-i un zâmbet lui Lady Ross. Am făcut destule cât să aibă o idee despre cum o să arate casa la final. Și astfel, poate să ne spună părerea lui despre celelalte planuri ale noastre.

Când Venetia se arătă atât de brusc dispusă să stea de vorbă, mama lui îl privi cu doi ochii iscoditori, dar când el ridică pur și simplu din sprâncene, femeia luă loc la masă.

– Vrei să vezi ce am făcut până acum? îl întrebă ea.

– Da.

– Ai observat măcar toate schimbările din camera asta?

Nu. Fusese prea ocupat să se asigure că nu aveau de gând să fugă ca să poată începe să o curteze. Dar minți cu un zâmbet forțat.

– Da.

– Și ce părere ai? întrebă mama lui, fără să-l scape din ochi.

Lachlan aruncă o privire în jur, parcă încercând să-și formeze o părerea. Panoul de stejar fusese recent curățat și lustruit. Tăblia mesei pătate și urâte pe care și-o amintea fusese vopsită într-o nuanță frumoasă de verde-închis, astfel încât petele abia dacă mai erau vizibile, mai ales când masa era decorată cu argintărie sclipitoare.

Începu să se întrebe unde găsiseră tacâmurile acelea elegante, când își dădu seama că modelul i se părea atât de cunoscut. La naiba, erau aceleași tacâmuri cu care mânca de ani întregi! Pur și simplu presupusese că metalul acela cenușiu era din cositor.

– Totul arată foarte bine. Vă felicit, doamnelor!

Servitoarea aduse o farfurie cu budincă, pâine prăjită și șuncă pe care o puse pe masă în fața lui. Lachlan începu să mănânce cu poftă în timp ce Venetia luă o oală strălucitoare de argint.

– Vrei o cafea? Sau preferi să bei ceai dimineața?

Tonul ei afectat îi aminti că nu se afla într-o tabără de regiment, nici măcar în coliba lui. Începu se mănânce mai încet, încercând să-și păstreze bunele maniere.

– Ceai, fără lapte, zise el, uitându-se spre mama lui. De când am început să servim cafea la micul dejun?

– Așa îi place fetei, răspunse femeia. Mi-a povestit că în Londra se bea multă cafea. Și ciocolată caldă, cu toate că noi nu ne permitem așa ceva, e prea costisitoare.

– Deci îți place ciocolata? o întrebă el.

Venetia îi întinse ceașca de ceai fără să se uite la el.

– Da, îmi place să beau câte o cană de ciocolată caldă din când în când.

– Atunci o să trimit un băiat în Dingwall să-ți cumpere. Și orice altceva mai vrei tu.

Venetia îl privi uluită.

– Înainte ca mama mea excesiv de protectoare să vină să te ia de la colibă acum câteva seri, continuă el, ți-am spus că vreau să te simți confortabil. Așadar, dacă îți place ciocolata, dacă vrei cărți, panglici sau orice altceva, trebuie doar să-mi spui și o să mă ocup eu de tot.

– Ce ai zice de douăzeci de metri de muselină pentru perdele? Și niște var ca să spălăm podelele?

Lachlan o privi încruntat.

– Mă refeream la lucruri pentru tine, nu pentru moșia Ross.

– Prefer să știu că îți cheltuiești banii pe casa ta minunată, insistă ea.

– De ce? întrebă el. Vezi un viitor pentru tine aici, draga mea?

Ignoră reacția uluită a mamei sale la intențiile lui clar exprimate, concentrându-și toată atenția asupra Venetiei. Fata se înroși, după care coborî privirea.

– Vreau doar să o ajut pe mama ta, atâta tot.

Lachlan nu mai insistă, dar discuția aceea îl amuză teribil. Poate că nu avea să-i fie atât de greu să o curteze. Mai ales când văzu pe fața mamei lui că era mai mult decât dispusă să-l ajute. După ce termină de mâncat, împinse farfuria pe masă.

– Ei bine, hai să facem turul casei. Abia aștept să văd ce ați mai făcut pe aici.

– Ce-mi spui în privința materialelor? întrebă Venetia. Poți să faci rost de ele pentru mine... pentru noi?

Lachlan se ridică cu zâmbetul pe buze.

– Fă o listă cu toate lucrurile de care aveți nevoie și o să-l trimit pe Jamie în Dingwall după ele. Dacă drumul spre inima ei avea să fie presărat cu perdele și var, atunci era gata să facă orice ca să pună mâna pe ele, chiar dacă era nevoit să cumpere pe datorie.

Se apropie de ea, oferindu-i brațul.

– Mergem?

Venetia îi aruncă o privire nedumerită, dar se ridică și îl luă de braț. El se abținu să nu zâmbească satisfăcut în timp ce ieșiră amândoi din cameră, cu mama lui în urma lor, vizibil încântată. „Să înceapă curtarea!"

Era cea de-a treia dimineață după ce fusese cu Lachlan, iar Venetia era chiar mai agitată acum. Se așteptase să nu îl vadă venind la conac. Ba chiar sperase să nu-l vadă, ca să evite orice tentație.

Dar nu, el nu se dezlipise o clipă de ea, fiind la fel de cuceritor ca orice alt gentleman din Londra. Urcase pe atâtea scări de dragul ei, în ciuda piciorului rănit. Ignorând zâmbetele șirete ale mamei, îi adusese mai multe pernuțe, ba chiar o ajutase să întindă perdelele.

Așa că fu dezamăgită să afle că în acea zi plecase după micul dejun, fără să lase vorbă unde se dusese sau când avea să se întoarcă. Află doar că luase trăsura, ceea ce nu obișnuia să facă, potrivit lui Lady Ross.

La început, Venetia îi simți lipsa. Dar după-amiază târziu, deja începuse să-și facă griji pentru el. Așadar, când majordomul veni să o anunțe că stăpânul se întorsese și că voia să stea de vorbă cu ea, porni degrabă spre el, fără ca măcar să întrebe dacă și mama lui avea să fie acolo, să-i supravegheze. Când intră în salon, Lachlan se ridică în picioare, iar Venetia zări pe masă o oală aburindă, două căni și câteva brioșe tocmai scoase din cuptor. Era pentru prima oară când îl vedea îmbrăcat în altceva decât hainele simple sau uniforma de ofițer, iar adevărul era că arăta foarte bine. Purta o vestă de mătase și o haină de un verde-închis care o duse cu gândul la o câmpie umbrită la adăpostul stejarilor. Pantalonii îi cădeau perfect pe conformația musculoasă, amintindu-i de coapsele puternice.

Venetia se făcu roșie la față.

– Majordomul mi-a spus că vrei să vorbești cu mine, rosti ea, pe un ton formal, încercând să nu-și arate emoția.

– Da. Ți-am adus ceva, zise Lachlan, trăgând scaunul de lângă el, moment în care Venetia zări teancul de hârtii de pe masă.

Își îndreptă imediat privirea spre el.

– De unde... cum ai făcut rost de...

– Am mers de dimineață în Inverness. Prin părțile acelea nu mă știe nimeni. Afacerile noastre se desfășoară cel mai adesea în Dingwall.

Asta pentru că Dingwall era la doar câțiva kilometri distanță, în timp ce Inverness, un oraș de opt ori mai mare, cu biblioteci, o școală

și o mulțime de magazine, era la o distanță de două ore. Se apropie de masă, uluită, după care începu să răsfoiască foile, simțindu-i privirea îndreptată asupra ei.

– Îți plac? o întrebă el.

– Sunt minunate! șopti ea, după care se așeză la masă ca să le examineze îndeaproape.

Nu mai primise niciodată un cadou atât de semnificativ. Nu erau doar versiuni mai puțin obișnuite de balade pe care le avea deja, dar trei dintre ele aveau versuri ale unor balade pe care nu le mai citise niciodată, una fiind chiar în limba galică. Nu-i venea să creadă că petrecuse patru ore pe drum ca să i le aducă. Gândul acela o făcu să lăcrimeze. Se șterse repede la ochi, ca să nu riște ca lacrimile să pătеze paginile acelea atât de prețioase. Lachlan îi turnă o ceașcă din ceainicul de pe masă.

– Știi limba galică?

Atunci își dădu seama că se uita la balada în limba galică.

– Nu atât de bine pe cât mi-aș dori, zise ea evaziv.

La scurt timp după sosirea ei, își dăduse seama că toți cei din clanul Ross disprețuiau orice om din Highlands care nu vorbea limba lor. Nu avea de gând să recunoască faptul cu nu cunoștea limba galică, mai ales de față cu Lachlan. Îi aruncă o privire când îi oferi ceașca și se așeză lângă ea.

– Sunt sigură că nu ți-a fost deloc ușor să găsești atâtea reviste de balade, îi zise ea.

– Mi-a luat ceva timp, dar am reușit, zise el cu un zâmbet pe chip, oferindu-i din nou ceașca. Spune-mi dacă-ți place. Bucătăreasa nu era sigură că a făcut-o cum trebuie.

Venetia își coborî privirea spre ceașcă. Ciocolată. Îi luase și ciocolată! Luă o gură, după care izbucni imediat în lacrimi.

– Nu face asta, te rog! zise el, bătând-o ușor pe umăr. Nu are cum să fie atât de rea.

– Nu, nu, e perfectă, spuse ea, simțindu-se jenată și ștergându-și lacrimile. Tocmai asta e problema. Are același gust precum ciocolata de acasă.

– Din Londra, vrei să spui, zise el tensionat.

Venetia încuviință și mai luă o gură de ciocolată, savurând fiecare picătură din catifeaua aceea dulce. Ce minunăție!

– Ți-e dor de oraș? o întrebă el, iar când Venetia ridică privirea, citi o ciudată vulnerabilitate pe chipul lui. Lăsă cana pe masă și încercă să schițeze un zâmbet. Doar când beau ciocolată.

– Atunci nu o să-ți mai cumpăr niciodată ciocolată, zise el, uitându-se lung în ochii ei.

Când își coborî capul spre ea, nu îl opri. Cum ar fi putu să o facă de vreme ce era atât de adorabil? Lachlan o sărută și fu mai frumos decât înainte, mai delicios decât ciocolata aceea. O pătrunse ușor cu limba, de teamă că avea să-l respingă, după care se aventură cu mai multă îndrăzneală.

Probabil că nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Se îndoia că avea să se răzgândească cu privire la întâlnirea cu tatăl ei. Dar nu merita oare măcar un sărut după ce mersese până în Inverness de dragul ei? Un simplu sărut nesfârșit...

Brusc, cineva își drese glasul în apropiere și săriră amândoi ca arși, zărindu-l pe Jamie în pragul ușii.

Sărmanul băiat o privi cu o expresie de trădare care îi frânse inima. Știa că băiatul ajunsese să țină la ea, dar nu-și închipuise că era ceva mai mult decât o simplă pasiune adolescentină. Nu făcuse nimic să-i încurajeze sentimentele. Cu toate acestea, judecând după felul în care își încleștă pumnii aceîa osoși pe pălărie, uitându-se urât la ea, nici nu mai conta.

Ridică bărbia, după care își îndreptă privirea încordată spre Lachlan.

– Domnule, mama dumitale m-a trimis să-ți spun să mergi să te ascunzi undeva. Unii dintre băieți l-au văzut-o pe McKinley venind spre noi cu mai mulți bărbați după el.

McKinley? Administratorul tatălui ei? Ceva nu era în regulă.

Într-o clipită, Lachlan se transformă dintr-un pretendent înflăcărat în șeful clanului. Se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

– E și Duncannon cu el?

Venetia ascultă cu sufletul la gură, rugându-se ca tatăl ei să nu fi ajuns. Nu era pregătită.

– Nici urmă de el. Încă, adăugă Jamie. Iar McKinley vine de pe proprietatea lor, nu din Dingwall. Probabil că vrea din nou să ne ceară socoteală, iar băieții o iau pe scurtătură pe pământul lui Duncannon în drum spre aleea principală.

– Sper să nu fie vorba de altceva, zise Lachlan. Unde e mama?

– În fața casei, se preface că îngrijește de grădină. A zis că e mai bine să nu vadă McKinley ce am făcut în interiorul casei. S-ar putea să se întrebe ce a apucat-o să aranjeze locuința.

– Așa este. Adevărul e că nu a mai făcut asta niciodată, zise Lachlan ducându-și mâna la ceafă. În regulă. Mergi pe câmpul de nord și spune-le băieților să vină acasă. Spune-le să-și aducă secera, dar să nu iasă la înaintare decât dacă se întâmplă ceva rău.

Ieși din încăpere, continuând să-i dea ordine lui Jamie.

– Trimite-l pe Roarke să-i avertizeze pe băieții de la distilerie să se țină departe de McKinley. O să se folosească de orice scuză ca să ne facă probleme. Ultima dată când diavolul ăla a anunțat autoritățile că a văzut o distilerie ilegală în apropiere de proprietatea lui Duncannon, funcționarii ne-au dat târcoale zile întregi.

Curioasă să-l vadă pe acest diavol de care auzise atât de multe, Venetia se duse la fereastră, să arunce o privire spre ușa de la intrare.

– Venetia! strigă Lachlan. Să nu ieși din casă, m-ai înțeles?

– Da.

O voce de afară îi făcu pe toți să tresară.

– Bună ziua, doamnă Ross.

– Domnule McKinley, răspunse mama lui Lachlan. Ce vă aduce pe moșia Ross?

– Du-te! îi șuieră Lachlan lui Jamie care dispăru pe la intrarea servitorilor. Apoi se întoarse spre Venetia și îi șopti: Pleacă de la fereastră!

– Imediat, îi șopti ea, după care dădu la o parte cu grijă draperiile grele de catifea, doar cât să arunce o privire spre intrare.

O văzu pe Lady Ross lângă o tufă de trandafiri, pe care o rupsese în încercarea ei de a-i face să creadă că se ocupa de grădinărit. În fața ei era un bărbat solid, cu o barbă roșcovană, călare pe un armăsar superb, la fel de frumos precum cei din Londra. Venetia dădu ochii peste cap. De unde avea un administrator atâția banii pentru un armăsar splendid? Era sigură că tatăl ei nu-l plătea atât de bine. Administratorul probabil că își umplea buzunarele izgonind arendașii de pe pământul pe care îl iubeau atât de tare ca să-l umple cu oi. Începu să se întrebe dacă tatăl ei chiar știa ce se întâmpla acolo. Întotdeauna se arătase prea puțin interesat de proprietatea din Scoția.

McKinley cel nepoliticos nici măcar nu se sinchisi să descalece.

– Am fost în Braidmuir să strâng dările, unde am fost informat că oamenii dumitale au intrat din nou pe terenul contelui.

Administratorul vorbea pe un ton arogant. Dacă nu ar fi fost deja pregătită să-l urască, ar fi făcut-o oricum.

– Oamenii mei au dat peste o femeie care ieșea dintr-o cabană unde adunăm lâna, zise el. Când au numărat sacii, au descoperit că lipsea unul.

Venetia își îndreptă imediat privirea spre Lachlan.

– Cel pătat cu sângele tău, îi spuse el. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las acolo și să-l găsească cineva.

Venetia își îndreptă din nou atenția asupra celor de afară.

– Și ce te face să crezi că hoțul e unul dintre oamenii mei? întrebă Lady Ross cu voce tremurândă.

Venetia se întrebă dacă nu cumva își aminti remarca lui Lachlan despre lână.

– Femeia a fost văzută venind aici, milady. Știi mai bine ca oricine că Lord Duncannon nu tolerează hoții pe pământul lui, chiar dacă este vorba despre un vecin. Am auzit despre pedeapsa care i-a fost administrată acum mai mulți ani propriului tău fiu după incidentul acela. Mă îndoiesc că face o excepție de data asta.

Cu inima în gât, Venetia îi aruncă din nou o privire lui Lachlan, care avea o expresie atât de furioasă încât era de mirare că nu explodase în flăcări.

La asta se referise când ii spusese că fusese umilit? Dumnezeule, ce îi făcuse tatăl ei? Și de ce nu auzise nimic despre acest episod? Probabil se petrecuse înainte ca Lachlan să plece în armată.

– Angajatorul meu o să dorească să fie despăgubit pentru lâna furată, continuă McKinley. De asta sunt aici. Fie rezolvăm problema între noi, fie mă duc la autorități.

– Domnule McKinley, nu e cazul să...

– I-am adus cu mine pe cei doi bărbați care au văzut-o pe vinovată. Ei o pot recunoaște. Așa că vrem să inspectăm proprietatea și să stăm de vorbă cu toate femeile.

– Nici în ruptul capului! șuieră Lachlan. Se folosește de povestea asta ca o scuză să ne găsească distileriile și să ne dea pe mâna autorităților.

Când îl văzu îndreptându-se spre ușă, Venetia luă imediat o hotărâre. Știa cum să-i țină piept lui McKinley. O văzuse pe doamna Harris interacționând adesea cu domni aroganți ca el, care obișnuiau să vină la școală cu pretenții exagerate. Dar nu putea să suporte ideea ca Lachlan să fie văzut înainte de sosirea tatălui ei.

Așa că, înainte ca el să apuce să ajungă la ușă, ieși din casă și închise ușa după ea.

– Ah, Lady Ross, aici erai! Nu te mai găseam. Voiam să-ți arăt tabloul la care lucrez.

Venetia îi văzu pe oamenii lui Ross adunându-se în spatele domnului McKinley, gata de luptă, cu coase, seceri și bâte, orice putea fi folosit pe post de armă. Nu aveau de gând să-i lase pe oamenii aceia să le percheziționeze moșia ori să le ia la rost pe femeile lor.

Venetia făcu abstracție de privirea șocată a lui Lady Ross și își îndreptă atenția spre McKinley, care își mută imediat privirea spre ea. Ar fi dat orice să nu iasă îmbrăcată în rochia aceea cu pete de vopsea, prea strâmtă pentru ea. Dar poate că era mai bine așa, fiindcă îi scotea în evidență decolteul. Cu zâmbetul pe buze, își scoase pieptul la înaintare pentru plăcerea lui.

– Domnule, îmi cer scuze pentru îndrăzneală, dar constat cu stupoare că nu ne cunoaștem. Am crezut că am făcut deja cunoștință cu toți domnii din zonă, zise ea, coborând treptele cu un mers elegant. Sunt domnișoara Ross din Londra, o verișoară a răposatului soț al lui Lady Ross. Și dumneata ești...

– Domnul McKinley, domnișoară. Administratorul moșiei contelui Duncannon, zise el, dându-și pălăria jos și sorbind-o din priviri. Braidmuir, moșia angajatorului meu, se invecinează cu proprietatea Ross în est.

– Ah, da, ce loc frumos! Am trecut pe acolo acum două zile, greșisem drumul spre casă. Am văzut niște cabane rustice atât de drăguțe! Și ce oi adorabile!

– Dumneata ai fost pe moșia noastră? o întrebă McKinley, aruncând o privire spre cei doi bărbați pe care Venetia îi recunoscu imediat.

– Da, ea e, zise unul dintre ei. Dar avea ceva pe cap, care-i acoperea fața...

– Care-mi acoperea fața? zise ea râzând. Adevărul e că purtam ceva. O pelerină din tartan. Domnule, îi spuse ea zâmbitoare lui McKinley, văd că dumneata ești un bărbat elegant și sunt sigură că nu-ți bați capul cu astfel de lucruri, dar trebuie să mărturisesc că sunt fascinată de portul tradițional atât de viu colorat. Mi-am dorit foarte tare să port un pled scoțian tradițional în plimbarea mea prin acest frumos peisaj.

Atentă la oamenii lui Lachlan care urmăreau îndeaproape discuția, Venetia își duse mâinile la piept și spuse:

– M-a făcut să mă simt ca o adevărată scoțiană curajoasă din Highlands. Abia aștept să-i povestesc tatălui meu despre aventurile

mele. Tata este avocat și un mare împătimit al romanelor lui Walter Scott.

Îl văzu albindu-se la față când menționă presupusa profesie a tatălui, așa că nu conteni cu vorbele.

– Ar fi vrut și el să rămână și să admire obiceiurile acestea specifice zonei care m-au fascinat pe mine, dar după ce m-a adus până aici săptămâna trecută, s-a văzut nevoit să se întoarcă în Londra. A intervenit o urgență la parlament, dacă am înțeles eu bine. Tata și ducele de Foxmoor sunt prieteni apropiați.

Louisa și ducele aveau să o ierte cu siguranță pentru aceasta minciună nevinovată.

– Da, înțeleg, zise McKinley, și mai palid.

– Vai, îmi cer scuze, continuă Venetia, abținându-se cu greu să nu se arate prea încântată că reușise să-l ia prin surprindere pe McKinley. V-am întrerupt discuția cu Lady Ross?

– Nicidecum, a fost o simplă neînțelegere, zise el, aruncând o privire spre cei doi bărbați care păreau gata să-l contrazică. Trebuie să plecăm.

Lady Ross se îndreptă spre el, extrem de încântată.

– Dar cum rămâne cu lâna, domnule? Nu mai vrei lâna înapoi? După cum bine ai spus-o dumneata, contele nu iartă hoția. Cu toate că, dacă o să mergeți la autorități, tatăl domnișoarei Ross ar putea să...

– Sunt sigur că oamenii mei au numărat prost, se grăbi el să spună, ștergându-și fruntea cu o batistă.

– Nu s-a întâmplat nimic. Sunt sigură că o să apară, zise Venetia, iar bărbat o privi îngrozit.

– Salutări tatălui dumitale, domnișoară.

Venetia îi răspunse cu o plecăciune elegantă. Cu puțin noroc, povestea ei avea să-l alunge. După ce le făcu cu mâna, rămase pe trepte în timp ce domnul McKinley și oamenii lui își făcură loc călare printre membrii clanul lui Ross. De îndată ce dispărură la orizont, oamenii lui Lachlan o luară pe sus, purtând-o în brațe în casă, cu Lady Ross dansând de bucurie în urma lor.

Lachlan îi aștepta înăuntru, uitându-se lung la cei peste douăzeci de bărbați și femei adunați în holul de la intrare în jurul lui.

– Domnule, ai auzit-o pe verișoara dumitale cum l-a alungat pe McKinley? strigă unul dintre ei. Ce fată deosebită!

– Da, am auzit, răspunse Lachlan, cu o privire care o înfioră. Da, o fată cu adevărat deosebită.

– Am crezut că o să i se facă rău, spuse încântată Lady Ross. Ce s-a mai speriat la gândul că un avocat ar putea să vină pe urmele lui!

– Tatăl dumitale chiar îl cunoaște pe ducele de Foxmoor? se auzi o voce din mulțime.

– Chiar e avocat? întrebă o alta.

Venetia nu știu ce să răspundă, dar în clipa aceea o altă voce se auzi în spatele lor.

– Nu, nu e avocat.

În clipa aceea, Venetia îl zări pe Jamie, care o privi cu o ură de nedescris când rosti cuvintele acelea care aveau să-i facă pe toți să o urască.

– Tatăl ei e însuși contele de Duncannon.

Capitolul 23

Dragul meu văr,

Sunt neliniștită pentru că nu am darul tău de a descoperi adevărul. Sunt unele lucruri pe care o femeie nu va putea niciodată să le descopere, oricât de multe confidente ar avea. Trebuie să recunoști că voi, bărbații, sunteți niște taciturni.

A ta verișoară neliniștită,

Charlotte

Se așternu tăcerea. La naiba cu băiatul acela gelos! Furios că fusese martor la sărutul lor, se părea că Jamie voia să se răzbune pe Venetia.

Judecând după șocul trădării de pe chipul ei, alesese cel mai bun mod de a o face.

– Băiete, habar n-au despre ce vorbești, zise Lachlan.

– Nu-i mai minți, domnule, îl provocă Jamie. Vor afla oricum adevărul când o să vină Duncannon după ea. După părerea mea, e mai bine să le spunem acum.

– Chiar așa? mormăi Lachlan. Nu-mi amintesc să-ți fi cerut sfatul în această privință, la fel de bine cum nu-mi amintesc să-ți fi dat voie să...

– Lachlan, e în regulă, spuse Venetia. Jamie are dreptate. Nu e ca și cum putem păstra un asemenea secret.

Roarke, mâna dreaptă a lui Lachlan pe moșie, făcu un pas spre ea, furios.

– Deci e adevărat? Chiar ești fiica contelui?

– Da, zise Venetia încercând să schițeze un zâmbet care îi păli repede.

Jamie își făcu loc prin mulțime.

– Eu și Lachlan am adus-o cu noi din Edinburgh ca să cerem răscumpărare. Odată ce ajunge Duncannon aici, se intoarce cu el la Londra, asta dacă tatăl ei ne dă banii inapoi.

– Ați luat-o cu voi! răbufni Roarke. Vrei să spui că ați răpit-o?

Toate lumea își îndreptă privirile spre Lachlan, care își blestemă zilele, hotărât să îl strângă de gât pe netrebnicul acela de Jamie.

– Da, am răpit-o. După ce tatăl ei și-a trimis oamenii să mă omoare, mi-am dat seama că e singura cale de a obține banii pe care îi datorează mamei mele.

Oamenii lui știau despre bani, le povestise după ce le mărturisise că era Năpastă Scoțiană.

Unul dintre membrii clanului său se arătă confuz.

– Dar domnișoara Ross... Vreau să zic, fiica lui Duncannon... tocmai ce a stat de vorbă cu McKinley. Dacă ea este ținută aici împotriva voinței ei, de ce nu a...

– Lady Venetia nu este ținută aici împotriva voinței ei, spuse mama lui Lachlan. Da, e adevărat, fiul meu a adus-o cu el fără ca eu să știu ceva, dar acum este oaspete în casa mea și rămâne aici până când sosește contele. Gata, nu vreau să mai aud nimic despre răpiri! E liberă să plece când vrea ea, o știe foarte bine. Nu-i așa, Lady Venetia?

– Bineînțeles, răspunse Venetia cu zâmbetul pe buze. La urma urmei, m-am dus până în Braidmuir, aș fi putut să rămân acolo. Dar am vrut doar să văd ce s-a întâmplat cu moșia, zise ea afectată. E îngrozitor! Țin minte din copilărie cât de mulți oameni își câștigau existența acolo.

– Așa e, spuseră mai mulți dintre oamenii lui Ross.

– Și am de gând să fac ceva în privința asta, continuă Venetia. Refuz să cred că tatăl meu știe ce face administratorul acela îngrozitor. Când o să vadă cu ochii lui ce s-a ales de moșia lui, sunt sigură că o să intervină.

Lachlan își dădu ochii peste cap, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

– Ei bine, mie, unuia, nu-mi pasă că fata este fiica lui Duncannon, zise una dintre femei. Ar fi putut să-i spună lui McKinley cine e cu adevărat și să-l dea pe stăpân pe mâna autorităților. Dar ea l-a trimis pe tâlharul acela la plimbare. E clar că ne-a luat apărarea.

Celelalte femei încuviințară.

– Și a văzut toată lumea câte a făcut pentru conac. Arată așa de bine acum! Nu avea de ce să facă asta după toate câte a pătimit din cauza stăpânului, spuse femeia cu mâinile în șolduri. Până acum, a fost una dintre noi, nu văd de ce ar trebui să se schimbe situația.

– Da, dar tatăl ei e în drum spre noi, nu-i așa? intervenî Roarke. Ce-o să se aleagă de noi când ajunge aici?

Toate privirile se îndreptară din nou spre Lachlan.

– O să stau eu de vorbă cu el, zise Lachlan, parcă încercând să se apere. O să-i cer să ne dea banii înapoi și bine ar fi să o facă.

– Nu ar fi bine, mormăi o femeie de la marginea mulțimii. Iar când toată lumea începu să-și dea cu părerea, Lachlan întrebă:

– Ce vrei să spui cu asta?

Roarke îi aruncă o privire neliniștită.

– Fără supărare, domnule, dar nu ești tocmai recunoscut pentru calitățile tale de negociator.

– E cam nervos din fire, șopti una dintre femei.

– Da, mai ales când vine vorba de Duncannon, zise alta.

– Mare noroc dacă nu ajungem cu toții la închisoare!

– Să știți și voi, răbufni Lachlan, ignorând rânjetul de pe chipul Venetiei, că sunt perfect capabil să port o discuție civilizată cu contele.

Dar tăcerea care se așternu îi dădu clar de înțeles că membrii clanului să nu erau de aceeași părere.

– La naiba! În ultimii cinci ani am fost șeful vostru! Chiar vreți să spuneți că nu v-am purtat de grijă până acum?

– Ba da, domnule, zise unul dintre oameni. Ați fost un șef de treabă și un stăpân bun peste moșia Ross.

Puțin mai împăcat, Lachlan continuă:

– A avut vreunul dintre voi probleme cu legea din cauza mea?

– Nu, oftă Roarke. Dar până acum nu a trebuit să ai de-a face direct cu Duncannon. De cele mai multe ori, ești rezonabil, dar trebuie să recunoști că ți se ridică sângele la cap doar când te gândești la el.

– Face ca toți nebunii, mormăiră mai multe voci.

Dumnezeule, tot clanul era împotriva lui!

– Și ce ați vrea să fac? Să mă dau bătut și să-l las să ne calce în picioare? Să renunț la banii pe care știu că ni-i datorează?

– Domnule, să-mi fie cu iertare, dar de ce n-o lăsați pe fată să stea de vorbă cu el? sugeră plină de speranțe una dintre femei.

– A acceptat deja să discute cu el în numele dumitale și dacă se duce să pregătească terenul înainte, cum a făcut cu McKinley...

– Da, ce idee bună! ziseră ceilalți. S-o lăsăm pe fată să vorbească cu el. De ce nu?

– La naiba, mormăi Lachlan.

Mai că ar fi zis că Venetia îi rugase să reacționeze astfel. Dar se arătă prea surprinsă de sprijinul de care se bucura din partea clanului său.

– Lachlan, chiar e o idee bună, zise și mama lui, ridicându-se împotriva lui. Duncannon o să fie mai liniștit când o să vadă că fiica lui n-a pățit nimic.

– Și știi prea bine că e de partea noastră, doar ai văzut cum a vorbit cu McKinley, insistă Roarke.

Lachlan aruncă o privire spre clan și simți un nod în stomac când văzu privirile lor neliniștite. Nimeni nu părea să-l creadă în stare să stea de vorbă cu Duncannon fără să se piardă cu firea. La fel ca Venetia, toată lumea credea că avea să înrăutățească situația, ca apoi să izbucnească o luptă ce avea să sfârșească într-o vărsare de sânge. Într-un fel sau altul, puteau rămâne fără căpetenia lor.

„E foarte adevărat, au nevoie de bani, dar au și mai multă nevoie de tine."

Când ezită să răspundă, citi o urmă de speranță pe chipurile lor. Dumnezeule, își puseseră toate speranțele în ea!

– Prea bine, zise el. O să mă mai gândesc dacă o las pe fată să stea de vorbă cu el. O să mă mai gândesc. Este tot ce am de spus, deocamdată.

Pentru moment, păru să fie suficient pentru că toți trădătorii aceia izbucniră în aplauze. Iar Venetia îl privi încântată, de parcă primise deja ce-și dorise, iar Lachlan simți cum îi creștea inima în el văzând-o atât de fericită.

Lupta fusese pierdută din clipa în care o răpise, din clipa în care începuse să-i intre pe sub piele, să-și facă loc in inima lui. Deja reușise să îl vrăjească pe Jamie și să o câștige pe mama lui. Dacă nu era cu băgare de seamă, cât de curând avea să ajungă să-i conducă clanul.

Unul dintre netrebnicii aceia spuse:

– Domnule, trebuie să recunoști că ai încredere în Lady Venetia că o să facă ce e mai bine pentru noi. Se vede că îi e drag de tine.

– Și se vede că și dumneata ai prins drag de ea, spuse una dintre femei.

Venetia se îmbujoră, iar Lachlan simți cum îi bătea inima mai tare.

– Așa e? Ai prins drag de mine?

– Poate că da, răspunse ea, cu zâmbetul pe buze. Păcat că ești așa de încăpățânat uneori.

Brusc, bărbații înlemniră, iar femeile rămaseră cu sufletul la gură, așteptându-i reacția. Nimeni nu-i mai spusese vreodată una ca asta verde-n față.

Dar asta pentru că Venetia era doar una.

Lachlan începu să râdă.

– Da, bănuiesc că ai dreptate.

În clipa aceea, toată lumea răsuflă ușurată și izbucniră cu toții în râs, după care se stârni un val de comentarii:

– Ți-am spus eu că ține la ea, zise cineva.

– Se vede de la o poștă, spuse altcineva.

– S-a dus până în Inverness să-i ia ciocolată, le mărturisi bucătăreasa.

Deja era de-a dreptul jenant, când cineva strigă:

– Trebuie să sărbătorim. Stăpânul nostru îi face curte fiicei lui Duncannon!

Pe Lachlan nu-l luă câtuși de puțin prin surprindere că discuția trecu de la „a prins drag de ea" la „îi face curte", dar biata fată părea de-a dreptul șocată.

– Ar trebui să organizăm un dans ceilidh! sugeră una dintre femei, iar toți ceilalți exclamară entuziasmați: Un dans ceilidh! Un dans ceilidh!

O clipă mai târziu, toți bărbații dădură buzna în salonul de zi ca să dea mobila la perete și să strângă covoarele, în timp ce altcineva se duse după cimpoi și vioară, iar mama lui dădu indicații. Câteva femei coborâră până în pivniță să ia cel mai bun whisky, iar altele dădură navală în salon cu aperitive.

Venetia rămase în mijlocul agitației, părând copleșită. Lachlan își făcu loc prin mulțime spre ea.

– Ai văzut vreodată un dans ceilidh?

– E ca un bal scoțian, nu-i așa?

Lachlan începu să râdă.

– Un dans ceilidh e mai mult decât un bal, poți să fii sigură de asta, și nu are nimic de-a face cu prostia aceea din Edinburgh. E o petrecere gălăgioasă, nebună, cu muzică zgomotoasă și cu un dans și mai zgomotos. Ești sigură că ești gata pentru așa ceva?

Venetia își îndreptă ochii plini de viață spre el.

– Lachlan Ross, sunt gata pentru orice! O să vezi.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse el, după care o prinse de talie și intră cu ea în cameră. Vioară începuse deja să cânte și curând fură înghițiți de zgomotul acela asurzitor al unui ceilidh într-un spațiu mic. Pași grăbiți, muzică puternică și un dans nebun.

Venetia prinse repede pașii, fiindcă dansul semăna cu orice alt dans de la bal. Doar că oamenii lui Ross îl executau cu un entuziasm

debordat, spre deosebire de lorzii englezi, așa că îi luă ceva timp să se relaxeze suficient cât să danseze alături de celelalte femei.

Când ajunseră și muzicienii cu cimpoaie, Venetia era deja plină de viață. Roșie în obraji, cu o sclipire nebună în ochi, picioarele ei executau cu ușurință toți pașii. Lachlan dansă de câteva ori cu ea, cu inima în gât, până când începu să-l doară prea tare piciorul. După care se așeză pe margine, bând dintr-un pahar de whisky și sorbind-o din priviri. Era o frumusețe, o femeie extraordinară, îmbrăcată într-o rochie murdară de vopsea, cu un corset mult prea decoltat pentru gustul lui. Nu că vreunul dintre oamenii săi ar fi îndrăznit să arunce vreo privire spre farmecele ei. Toată lumea știa că fata aceea îi aparținea deja stăpânului, și nimeni nu ar fi îndrăznit să-i facă ceva, chiar dacă nu ar fi fost ea fiica lui Duncannon.

Lachlan se uită lung la ea. Fiica lui Duncannon. Ar fi putut la fel de bine să fie o zână. Era ea însăși, iar Lachlan deja ajunsese să se teamă că era în stare de orice ca să fie cu ea.

Singurul care părea imun la farmecul ei era Jamie, care stătea într-un colț, supărat că anunțul lui nu stârnise reacția dorită. Se părea că și Venetia îl observase acolo, pentru că părăsi ringul de dans și se îndreptă spre el. Spre surprinderea lui Lachlan, Venetia îi zâmbi și îl invită la dans.

Neghiobul acela părea gata să o refuze, dar Venetia îi spuse ceva, iar în clipa aceea băiatul se schimbă la față. Câteva clipe mai târziu, i se alătură. Lachlan se uită lung la ea. Nu voia sub nici un chip să îl aibă de băiat drept dușman, nu-i așa? Trebuia cu orice preț să fie pace intre membrii clanului Ross, chiar dacă unul dintre ei o făcuse de oaie. Ceasurile trecură, iar seara se transformă în noapte. Vioara începu să obosească, iar picioarele dansatorilor să încetinească. Nu o mai văzuse pe Venetia de o jumătate de ceas, așa că o căută pe hol și în salon, unde o găsi înconjurată de câțiva dintre oamenii lui care erau necăsătoriți. Valul acela de gelozie care puse stăpânire pe el îl luă prin surprindere. Făceau doar ceea ce ar fi făcut orice alți tineri, flirtau cu o fată drăguță, dar îl enervă la culme să îi vadă cu ea. Când se apropie de ei, își dădu seama că făceau ceva și mai rău decât să flirteze. Încercau să o facă să bea dintr-un pahar. Iar ea o făcu.

– Ce se petrece aici? întrebă el furios. Dumnezeule, nu-i dați să bea whisky! E o doamnă. Nu este obișnuită.

– Nu e vina lor, spuse ea, cu ochii prea strălucitori. Știu că faci whisky. Am vrut să văd ce gust are. Așa că i-am rugat să-mi dea un pahar.

Lachlan îi aruncă o privire tăioasă lui Jamie, care, desigur, făcea parte din grup.

– Câte pahare a băut până acum, băiete?

– E la al doilea.

Lachlan vru să-i ia paharul din mână, dar fata îl ridică, spunând cu voce tare:

– Să închinăm paharele!

În doar câteva clipe, restul clanului se adună în jurul stăpânului și al iubitei sale în salon.

– Foarte bine, să închinăm paharele, spuse el, în timp ce oamenii se grăbiră să găsească câteva pahare cu whisky. Ce vrei să sărbătorim?

– Ceva demn de un ceilidh, spuse ea veselă.

„Jurămintele noastre de nuntă ar fi demne de un ceilidh."

De îndată ce îi trecu gândul acela prin minte, simți cum inima i-o ia la goană. Era momentul perfect ca el și Venetia să-și rostească jurămintele. Cu toate că nu aveau nevoie de martori, era mai bine așa. Și poate că acum, când era ușor amețită, avea să o convingă să-și rostească jurămintele. Lachlan se uită lung la ea. Nu, nu părea îndeajuns de beată pentru asta. Vorbea clar și se ținea bine pe picioare, așa că nu avea nici o șansă să o convingă să accepte să se căsătorească cu el. Doar dacă...

Venetia îi zisese că știe limba galică, dar ceva îi spunea că mințea. Vai, ce idee rea! Dar era îndeajuns de amețită ca să o poată păcăli. Uitând de mustrările de conștiință, îi șopti:

– Ce ai zice de un discurs în limba galică? E demn pentru un dans ceilidh, nu crezi, prințesă?

– În galică, da, răspunse ea, cu un zâmbet larg pe față.

Lachlan hotărî să o testeze.

– În Scoția discursurile sunt ținute de doi oameni. Spune tu prima, iar eu o să-l repet. Ai spus că știi limba galică, nu-i așa?

Venetia se schimbă puțin la față, dar încuviință din cap.

– Da, da. Dar ar trebui să începi tu. E casa ta, e petrecerea ta, o să repet eu după tine.

Dumnezeule, era atât de ușor! Mândra Prințesa nu voia nici în ruptul capului să își arate neajunsurile de față cu alți scoțieni.

– Prea bine.

Lachlan aruncă o privire în jurul lui, să se asigure că toată lumea avea un pahar în mână și spuse:

– Eu, Lachlan Ross, te iau pe tine, Venetia Campbell, de soție, până când moartea ne va despărți.

Toți cei prezenți rămaseră cu sufletul la gură, căci înțeleseseră tot.

După care toate privirile se îndreptară spre ea.

– Acum e rândul tău, îi spuse el.

Dacă nu înțelesese cuvintele, avea să-i fie imposibil să-și amintească totul și tocmai pe asta conta Lachlan.

– Ai putea... ai putea să repeți, te rog? îl rugă ea. Nu am înțeles.

Jamie îl încolți cu privirea.

– Nu înțelege ce spui.

– Ba da, cum să nu? răbufni ea. Vreau doar să mă asigur că spun corect.

Mama lui și restul clanului său se arătară cât se poate de mulțumiți. Sau aleseră să facă abstracție de faptul că era ciudat că Lachlan insistase să-și rostească jurămintele în limba galică. El trase adânc aer în piept și spuse:

– Repetă după mine: eu, Venetia Campbell...

Venetia repetă.

– Te iau pe tine, Lachlan Ross...

Dacă ea își dădu seama că de data asta el schimbă numele, nu o arătă și repetă întocmai.

– Te iau de soț, continuă el, așteptând să vadă dacă observase că schimbase cuvântul *soție* cu *soț*.

Se părea că nu, pentru că Venetia rosti fiecare cuvânt.

– Până când moartea ne va despărți, termină el, abținându-se cu greu să nu rânjească.

Dacă avea să spună și acele ultime cuvinte, asta era tot.

De îndată ce Venetia rosti acel ultim fragment, mulțimea izbucnit în urale, considerând perfect legitime jurămintele de nuntă. Mai ales când ea îi aruncă o privire încântată, după care dădu paharul de whisky pe gât.

Dar zâmbetul ei îl făcu să aibă mustrări de conștiință. Și își dădu seama că se pusese într-o situația imposibilă.

De îndată ce avea să-i spună că erau căsătoriți, mai ales că oricine din clanul lui ar fi putut să confirme, Venetia avea să-și dea seama că o manipulase. Ar fi putut să pretindă că fusese convins că ea vorbea limba galică, dar acea prințesă Machiavelli nu era deloc naivă. Și faptul că jurămintele lor erau legale, că întregul clan ar fi putut

proclama cu tărie că Venetia știuse exact ce spusese nu avea să conteze pentru ea. Cel puțin erau căsătoriți și nu mai trebuia să-și facă griji că avea să se întoarcă în Londra ruinată, fără protecția numelui său. Dar adevărul era că se scălda în ape tulburi. Ce era de făcut acum?

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Dacă noi, bărbații, suntem niște taciturni, este din cauza faptului că nu avem încredere în voi, femeile, să vă împărtășim secretele noastre. Odată ce le aflați, vreți să vă insinuați în fiecare aspect al vieții unui bărbat, iar majoritatea preferă să păstreze unele lucruri pentru ei.

Al tău văr,

Michael

După ce Venetia repetă discursul lui Lachlan, seara luă o întorsătură ciudată. Mai devreme își savura seara în compania clanului când, brusc, Lachlan se apucă să dea toți oaspeții afară. Într-adevăr, era târziu, dar chiar trebuia să fie atât de nepoliticos?

Apoi Roarke îl bătu pe Lachlan pe umăr, felicitându-i pe amândoi – Venetia nu era tocmai sigură de ce – și începu să vorbească despre căsătoria ei cu Lachlan. Și, dintr-odată, Lachlan îl invită la un pahar în salon. Doar ei doi. Rămasă singură, porni în căutarea lui Lady Ross, care făcea curățenie în salonul de zi. Se oferi să o ajute, dar femeia îi spuse:

– Nu, nu te deranja cu asta. Vreau doar să fac puțină curățenie înainte să merg la culcare.

– De fapt, voiam să te întreb la ce s-a referit McKinley în după-amiaza asta, spuse ea. A zis ceva că Lachlan a fost pedepsit de tatăl meu pentru tâlhărie.

– Oh, asta, răspunse Lady Ross vizibil afectată, strângând farfuriile murdare. Nu știu ce a vrut să spună. E nebun. Sunt sigură că ți-ai dat și tu seama.

– Da, e un ticălos, dar nu cred că e nebun. Și mi s-a părut că toată lumea știa exact la ce s-a referit.

Lady Ross oftă și se întoarse spre ea.

– Ar trebui să-l întrebi pe Lachlan.

– Am încercat în timp ce dansam, dar a schimbat subiectul. Și nimeni altcineva nu vrea să-mi spună. Ce ar putea să fie atât de ingrozitor încât să...

– Lachlan nu vrea să vorbească despre asta, atâta tot. Nu m-ar ierta niciodată dacă ți-aș spune eu adevărul. În plus, mi se pare normal să afli de la el, dat fiind că ești soția lui.

– Soția lui? exclamă Venetia. Ce vrei să spui?

Lady Ross o privi nedumerită.

– Nu ai știut? Presupun că Lachlan nu ți-a explicat despre căsătoriile neoficiale din Scoția. Jurămintele acelea pe care le-ați rostit sunt suficiente ca nunta voastră să fie legală aici. Netrebnicul acela ar fi trebuit să-ți spună, zise ea mâhnită, înainte să facă asta în fața lui Dumnezeu și a clanului său. Bine că ai venit mai întâi să stai de vorbă cu mine, altfel ai fi rămas șocată să-l găsești în patul tău... Dar Lady Ross se opri brusc când văzu expresia de pe chipul Venetiei.

– La ce jurăminte de nuntă te referi? întrebă ea nervoasă.

Lady Ross păli.

– Ai spus că știi limba galică.

Discursul acela. Pe care îl repetase cuvânt cu cuvânt...

Oare Lachlan își dăduse seama vreo clipă că nu știa ce făcea? Încercă să-și amintească momentul pas cu pas. Oh, da, netrebnicul știuse de la bun început, altfel nu ar fi insistat să rostească jurămintele în galică!

Venetia simți că i se urcă sângele la cap. Ticălosul o trăsese pe sfoară! Iar ea a căzuse în capcana lui, ca o naivă fără minte!

Lady Ross o apucă de braț, alarmată.

– Ai înțeles jurămintele, nu-i așa? Pentru că, dacă nu le-ai înțeles, căsătoria nu este legală.

Venetia se uită la Lady Ross, simțind că se învârte lumea cu ea. Putea încerca să nege că nu fusese intenția ei să se căsătorească, dar întregul clan avea să o contrazică. Probabil că Lady Ross i-ar fi luat partea, iar ea ar fi părut o idioată. În plus, nu era singură că mai putea să schimbe ceva. Și chiar își dorea să se căsătorească cu Lachlan. Doar că ar fi vrut să se asigure mai întâi că nu avea să moară de mâna tatălui ei.

O idee încolți în mintea ei. Încă putea să facă asta, nu-i așa? Lachlan nu avea de unde să știe că ghicise adevărul. De-aia se purta atât de ciudat, gonind oamenii din casă și invitându-l pe Roarke la un pahar departe de urechile ei.

Ea avea prima șansă. Și intenționa să profite. Avea să-l facă pe Lachlan să plătească pentru această mică înșelăciune. La urma urmei, ăsta era rolul unei soții.

– Venetia! răbufni Lady Ross. Știai ce spui sau nu?

– Da, răspunse Venetia cu un zâmbet pe față. Îmi pare rău, povestea asta despre căsătoriile neoficiale m-a luat prin surprindere. Am crezut că e ca o logodnă, nu o căsătorie. Dar nu e nici o problemă. După cum bine știi, chiar vreau să mă căsătoresc cu el. Nu am înțeles... exact situația.

Lady Ross răsuflă ușurată, după care o strânse pe Venetia în brațe.

– Mă bucur că ești soția lui. Mă bucur foarte tare!

– Și eu, răspunse ea cu toată sinceritatea, îmbrățișând-o la rândul ei.

Dar asta nu însemna că avea de gând să-l lase pe diavolul ei de soț să facă tot ce voia din ea. Se îndreptă spre salon, dar Lachlan încă era cu Roarke, iar Venetia își dădu seama că era mai bine să nu vorbească cu el în starea aceea. Avea să meargă la culcare și să aștepte pentru a vorbi între patru ochi. Dacă voia să se bucure de noaptea nunții, putea să o găsească. Iar atunci avea să se distreze copios văzându-l cum încerca să-i explice de ce avea dreptul să împartă patul cu ea. Venetia era hotărâtă să-l facă să-și ceară iertare în genunchi, promițându-i luna de pe cer.

Lachlan se trezi într-un întuneric deplin. Stătea cu capul pe masă, așezat pe un scaun...

Da, stătuse să bea whisky cu Roarke. Înălță capul, surprins să constate că era aproape treaz. Probabil că dormise destul acolo. Oricum nu băuse așa de mult, ci încercase să evite momentul în care nu avea încotro și trebuia să-i spună Venetiei ce făcuse. După ce plecase Roarke, mai rămăsese puțin în salon și probabil adormise acolo.

Iată de ce era atât de întuneric! Lumânarea se stinsese deja. La naiba! Ciuli urechile, dar casa era cufundată în liniște. Toată lumea se dusese deja la culcare, inclusiv noua lui soție frumoasă. Care nu avea nici cea mai mică idee că era noua lui soție.

Când se ridică în picioare, scaunul căzu pe spate. Da, poate că era puțin nesigur pe picioare, dar tot ce avea de făcut era să aprindă o lumânare.

Lucru acesta se dovedi mai complicat decât și-ar fi imaginat. Odată ce se ridică de la masă, se simți dezorientat. În ciuda faptului

că încercă să nu facă nici un zgomot, se lovi de tot ce i se ivi în cale, încercând să găsească șemineul, și nici măcar după ce ajunse din greșeală la cămin nu reuși să găsească ce avea nevoie. La naiba cu mama lui și cu Venetia, de ce se apucaseră să facă modificări și să mute lucrurile?

– Unde naiba or fi ascuns cremenii ăia? mormăi el, plimbându-și degetele pe cămin și trântind un sfeșnic.

– Sunt în cutia aceea argintie din margine, se auzi o voce în spatele lui, când lumina pătrunse în cameră.

Lachlan se întoarse spre ea, dându-și părul din ochi ca să vadă cine purta lumânarea aceea. Venetia în carne și oase.

Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte și un halat, iar părul îi aluneca pe umeri în valuri sălbatice de abanos. Arăta de parcă tocmai se ridicase din pat. Ar fi vrut să o ducă înapoi. După care văzu expresia supărată de pe chipul ei, aruncând o privire prin cameră. Trei scaune zăceau pe jos, alături de o supieră argintie și un platou de cositor. Lângă lumânarea stinsă de pe masă, zări o sticlă goală de whisky și câteva pahare încă întregi, în mod miraculos.

– Bună seara, prințesă, mormăi el, neștiind ce să spună. Nu am vrut să te trezesc. Pur și simplu căutam cremenii ca să aprind o lumânare.

– Slavă Domnului că nu i-ai găsit, altfel ai fi dat foc la casă.

– Ce ar trebui să însemne asta?

Venetia îi aruncă o privire disprețuitoare și își dădu seama că nu avea pe el nici haină, nici lavalieră, că era desfăcut la vestă, iar bretelele îi atârnau de pantaloni. Probabil că arăta ca și când tocmai ieșise dintr-o tavernă.

– Înseamnă că ești beat, spuse ea.

– Ba nu! zise el, îndreptându-se spre ea, dar se împiedică de sfeșnic, care țâșni în sus, lovindu-l în bărbie. La naiba! mormăi el.

– Încetează! zise ea, după care lăsă lumânare pe masă și se grăbi să aprindă altele și se apucă să ridice scaunele de pe jos. Nu am de gând să te las să distrugi salonul pentru că ești beat.

– Ți-am spus că nu sunt beat, mormăi el, după care își dădu seama că era mai bine dacă rămânea pe loc.

Venetia se uită lung la el.

– Lachlan, uită-te la sticla asta goală de whisky!

– Roarke a dat-o pe gât. Beau whisky de când eram mic. Să știi că țin la băutură, zise el aplecându-se să ridice un scaun de pe jos.

– Nu te mișca! îi porunci ea îndreptându-se degrabă spre el.

Dar el deja apucase să ridice scaunul de pe jos, trântindu-se pe el.

– Trebuie doar să-mi trag puțin sufletul.

„Înainte să-mi duc soția în patul nostru și să fac dragoste cu ea." Doar că nu putea înainte să-i spună ce făcuse. Și probabil că nu era cel mai bun moment pentru astfel de mărturisiri.

– Lasă-mă să stau puțin aici.

– Bună idee. Nu vreau să cazi în vreo groapă în drum spre cabană.

– Nu mă întorc la cabană, spuse el.

– De ce? zise ea cu o voce ciudat de dulceagă. Doar acolo dormi tu.

La naiba!

– Ei bine, nu văd nici un motiv pentru care nu aș putea să rămân să dorm o noapte aici.

– O noapte, repetă ea pe un ton dur.

Venetia vru să se îndepărteze, dar el o prinse de mână și o trase spre el.

– Nu vrei să mă duci tu la culcare?

– De ce aș face asta? Știi prea bine că nu sunt încă soția ta.

Trebuia să-i spună adevărul. Dar nu-și găsi curajul. Nu, trebuia să o seducă, iar când avea să fie din nou în brațele lui, intenționa să îi spună că erau căsătoriți. Da, era cel mai bun plan.

O trase în poala lui.

– Dar poți să mă duci la culcare, dat fiind că ne curtăm, zise el, luând-o de talie.

– Că ne curtăm? întrebă ea neimpresionată.

– Lumea zice ca ai prins drag de mine, îi șopti el, sărutându-i fruntea. Și că eu am prins drag de tine.

Când nîci asta nu o îmbună, își strecură mâna prin halatul ca să-i mângâie pântecul.

– Îți aduci aminte când ai stat ultima dată în poala mea?

– Singura dată când îmi amintesc că am stat în poala ta a fost când m-ai ținut legată de mâini și de picioare ore întregi.

Ce afurisită!

– Știi prea bine că nu la asta mă refeream. Poate vrei să-ți amintesc, zise el, trăgând-o spre el să o sărute.

Dumnezeule, ce savoare de whisky și de femeie, ce gust dulce-acrișor! Pentru o clipă, răspunse ca o femeie adevărată, deschizând gura și trăgându-l în miezul ei mătăsos. Își împreunară limbile, iar corpul ei se relaxă sub atingerile lui.

Până când mâna lui îi cuprinse sânul.

– Lachlan, șopti ea, dezlipindu-se de el, încerci să mă seduci?

– Dacă pot, zise el, continuând să o mângâie.

– Chiar dacă nu suntem încă căsătoriți?

Lachlan hotărî să ignore sentimentul acela de vinovăție.

– Asta nu ne-a împiedicat până acum, spuse el evaziv.

– Doar pentru că tu ai profitat de mine într-un moment de slăbiciune.

– Și atunci de ce nu vrei să profiți și tu de mine acum, că sunt beat și nu pot protesta? Așa e corect.

Venetia își dădu ochii peste cap.

– Corect ar fi să te azvârl intr-o trăsură, să te leg de mâini și de picioare și să te târăsc după mine prin toată Scoția. Dar ceva îmi spune că nu ești îndeajuns de băut ca să mă lași să fac una ca asta.

Lachlan simți din nou un val de vinovăție.

– Dacă asta te face fericită, îți jur că, după ce terminăm cu povestea asta, sunt gata să te las să mă legi de mâini și de picioare și să mă târăști după tine.

Sclipirea din ochii ei îl puse pe gânduri. După care Venetia se foi în poala lui, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui, cu un zâmbet cuceritor, iar el uită de toate cu ea în poala lui.

– Sună interesant, zise ea, mai ales partea cu tine legat. Mi-ar plăcea să fac asta chiar acum. Atunci chiar aș putea să profit de tine.

În clipa aceea, Lachlan simți cum începe să-i fiarbă sângele în vene.

– Vrei tu să faci asta?

– Ah, da, răspunse ea, aruncându-i o privire seducătoare, după care își coborî capul să îi sărute pieptul, plimbându-și limba pe gâtul lui. Păcat că vrei să aștepți până ce terminăm cu povestea asta.

Inima stătea să-i iasă din piept.

– Presupun că nu avem de ce să... așteptăm. Dacă vrei și tu.

– Lachlan Ross, vreau să te am la mila mea, îi șopti ea la ureche. Ești atât de priceput și de copleșitor, încât nu mă pot relaxa în prezența ta. Mai ales când nu suntem căsătoriți.

Tonul vocii ei îl făcu pe Lachlan să tresară, dar când vru să se uite in ochii ei, Venetia deja își coborâse din nou capul și începuse să-i împrăștie sărutări pe gât.

– Dar, dacă am fi legați unul de celălalt, m-aș simți atât de liberă să te ating, să te sărut... îi șopti ea, lăsându-și mâna să alunece

pe bărbăția lui, să îmi plimb limba pe trupul tău... Știu că m-aș simți mult mai confortabil să fac asta.

La gândul că putea să-i simtă limba pe mădular îl făcu pe Lachlan să-și piardă mințile. Ar fi lăsat-o chiar și să-l lege.

Deci ispititoarea aceasta pe care o ținea acum în brațe nu era Venetia pe care o cunoștea el. Dar îi plăcea această nouă Venetia. Îi plăcea foarte tare de ea. Avea să înnebunească fără ea. Vru să îi desfacă halatul, dar ea îl opri.

– Mai întâi vreau să te leg, zise. Și apoi o să mă dezbrac.

Încăpățânarea de a-l vedea legat îl puse pe gânduri.

– Doar nu ai de gând să mă lași legat aici ca să mă găsească servitoarele dimineață, nu?

– Lachlan! exclamă ea supărată. Nu aș face niciodată una ca asta! zise ea, ridicându-se dezamăgită din poala lui. Nu ai încredere în mine, ăsta e adevărul. Voiam doar să mă simt bine cu tine, dar tu...

– Ba sigur că am încredere în tine! spuse el, apucând-o de mână și trăgând-o între picioarele lui. Dacă asta vrei tu, să mă legi, sunt gata să mă supun.

Mai ales dacă era singura modalitate de a ajunge în patul ei în noaptea aceea.

– Și o să mă lași să fac ce vreau eu cu tine odată ce te-am legat? îl întrebă ea, cu un surâs poznaș. Orice vreau eu? Oricât ar fi de obraznic?

Dumnezeule!

– Da, poți să faci ce vrei tu.

Zâmbetul ei îl lăsă fără suflu.

– Prea bine, zise ea, după care își desfăcu halatul și trase cordonul. Pot să folosesc asta.

Păși în spatele lui, iar Lachlan se dezbrăcă repede de vestă și de cămașă, rămânând gol de la brâu în sus, după care se descălță de cizme. Putea să se ocupe ea de restul, își zise el cu zâmbetul pe buze. Era liberă să facă tot ce voia ea.

Dar zâmbetul de pe chipul lui păli când o simți legându-l de mâini. Îl legă mai strâns decât s-ar fi așteptat din partea unei fete care nu legase niciodată pe nimeni. Apoi, când îl legă și de scaun, începu să se neliniștească. Sperase să se poată ridica de pe scaun după bunul lui plac. Inima deja începu să-i bată cu putere când Venetia se întoarse spre el, cu un surâs răutăcios pe chip. Prin halatul desfăcut îi zări cămașa de noapte ușor transparentă și formele amețitoare. Dar, spre supărarea lui, nu se dezbrăcă de halat.

Rămase acolo, fără să-și ia ochii de la el, primblându-și privirea pe umerii și pe pieptul lui, pe abdomen și până spre picioare lui, spre umflătura dintre ele. Umflătura aceea care crescu sub privirile ei.

– Dă-ți halatul jos! îi porunci el, incredibil de excitat. Mi-ai promis.

Venetia își duse mâinile în talie, aruncându-i un surâs de-a dreptul afurisit.

– Toate la timpul lor, dragul meu soț, toate la timpul lor.

Lachlan deschise deja gura să protesteze, înainte să ajungă la urechile lui cuvântul *soț*.

– Dragul meu *soț?*

Venetia îi răspunse cu un râs malefic.

– Lachlan, știi prea bine că ne-am rostit jurămintele de nuntă mai devreme. Ba chiar în limba galică. Cum se poate să fi uitat deja după ce te-ai străduit atât de tare să mă păcălești să le rostesc?

La naiba, știa adevărul! Trebuia să încerce să păstreze aparențele.

– Să te păcălesc? zise el, pe un ton cât se putea de inocent, chiar dacă se simțea incredibil de vinovat. Cum poți să spui că te-am păcălit? Mi-ai zis că știi limba galică.

– Știi prea bine că te-am mințit.

– Cum aș fi putut să...

– Mai devreme ți-am spus că nu suntem căsătoriți. De ce nu m-ai corectat? întrebă ea, cu o sclipire triumfătoare în ochi. Am spus-o de trei ori.

Fata aceea îi întinsese o cursă, iar el căzuse în ea.

– De unde știi...

– Mi-a spus mama ta. Cred că poți să-ți imaginezi și tu cât am fost de șocată să aflu că ne-am căsătorit fără să știu. Și fără să am ocazia să te refuz, îi șopti ea la ureche.

Îl mușcă ușor de ureche, după care se retrase, iar Lachlan începu să mormăie. La naiba, era în încurcătură! Încercă să se ridice, dar fata nu numai că îi legase mâinile de scaun, dar legase și scaunul de masă.

– Nu te obosi să încerci să te ridici în picioare, dragul meu soț, îi spus ea. O să stai acolo mult și bine. Sau până ce obțin ce vreau de la tine.

Lachlan se aruncă în scaun, blestemându-și zilele că nu-și dăduse seama de capcana ei.

– Și ce vrei de la mine, draga mea? o întrebă el, cu toate că știa deja.

– Totul, dragul meu, răspunse ea, aplecându-se ușor să-și plimbe degetele lungi pe coapsa lui interioară, ușor, seducător, până aproape de bărbăția lui, după care își trase mâna, lăsându-l doritor și îndurerat. Vreau să-mi dai tot ce-mi doresc, îi spuse ea cu un surâs nemilos. Pentru că nici tu n-o să ai parte de ce-ți dorești până când nu faci ca mine.

Capitolul 25

Dragul meu văr Michael,

Dacă ai o soție, îmi pare foarte rău pentru ea. Din experiența mea, bărbații preferă să păstreze unele lucruri pentru ei doar când doresc să le folosească în scopuri înșelătoare.

Cu sinceritate,

Charlotte Harris

Așa da, își spuse Venetia, savurând momentul. Era atât de palpitant să-l vadă pe tâlharul acela arogant legat și la mila ei! Așa crezuse el că era bine, să o păcălească pentru a se căsători cu el? Voia să se asigure că nu avea să mai încerce niciodată una ca asta.

Oricât de bine arăta acum, cu bustul lui puternic, cu părul de pe piept, talia subțire și cicatricile care arătau mult mai bine și coapsele puternice îndepărtate îndeajuns de mult cât să-i arate cât era de excitat. Abia dacă se putu stăpâni să nu-și plimbe degetele pe umerii aceia lați, care străluceau în lumina focului. Dar nu îndrăzni încă să o facă, pentru că ar fi riscat să se lase prinsă în magia aceea senzuală pe care o exercita asupra ei ori de câte ori erau singuri. Cu cât se uita mai atentă la el, cu atât mai mult părea să-și vină în fire și să-și recapete aroganța.

– După tot ce ai spus până acum, presupun că o să obțin de la tine ce vreau? o întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Depinde ce vrei.

Lachlan îi aruncă o privire neînduplecată.

– Știi prea bine ce vreau, răspunse el, dezbrăcând-o din priviri, ca să afle exact ce avea de gând să-i facă dacă ajungea la ea. Te vreau in patul meu. Vreau să mă bucur de noapte nunții.

– În cazul acesta, trebuie să-mi satisfaci cerințele.

Își dădu halatul jos, încântată să vadă expresia aceea de pe chipul lui. Lăsă halatul să-i atârne de un deget și îl trecu printre picioarele lui, chiar peste bărbăția care stătea să-i explodeze în pantaloni. Slavă

Domnului că citise poveștile acelea despre harem și scrisorile prietenei sale Amelia despre dansurile din Maroc, unde locuiau ea și soțul ei american!

– Se pare că ai avut dreptate în privința mea, șopti ea. Sunt o fată rea.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură.

– N-o să mă ții legat aici toată viața, știi, nu? zise el cu o privire arzătoare. Odată ce o să mă eliberez, n-o să mă împiedice nimic să-mi arunc soția pe genunchi.

– În locul tău nu aș face astfel de amenințări, zise ea, frecând halatul de mădularul lui excitat, știind prea bine că nu avea cum să fie suficient ca să-l satisfacă. În plus de asta, tot ce trebuie să fac e să le explic oamenilor că nu știu limba galică și să rămâi fără soție.

Lachlan se uită lung la ea.

– Clanul meu o să declare împotriva ta, vor susține că ai știut exact ceea ce spuneai.

– Iar eu voi susține contrariul. Și o să se ajungă la o dispută neplăcută în instanță, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui și dându-i capul pe spate ca să-l privească drept în ochi. Spune-mi, Lachlan, pe cine crezi că o să creadă magistratul? Pe fiica unui conte? Sau pe scoțianul cel ticălos care a răpit-o pe fiica contelui? După ce s-a prefăcut timp de șase luni că e mort?

Lachlan închise ochii nervos.

– Foarte bine, ai dreptate. Care sunt cerințele tale?

Venetia îi dădu drumul și decise să înceapă cu o cerință simplă, ca să-l îmbuneze.

– În primul rând, vreau o nuntă adevărată, una în biserică, de față cu un preot și martori. Nu vreau să ne pună nimeni nunta sub semnul întrebării după nașterea copiilor noștri.

Lachlan simți un val de bucurie când auzi despre copii.

– Desigur, o nuntă adevărată. Tatăl și mătușa ta își vor dori același lucru. Sunt de acord.

– Foarte bine. De-abia acum urmau chestiunile importante. În al doilea rând, vreau unele informații pe care nimeni altcineva nu pare dornic să le împărtășească cu mine.

– Despre ce anume?

– Despre ce a spus McKinley astăzi, ceva la care ai făcut și tu referire. Despre faptul că tatăl meu te-a pedepsit acum mai mulți ani pentru ceva. Vreau să știu cum, de ce și pentru ce.

Lachlan se făcu roșu la față, foindu-se în scaun.

– Nu văd de ce ai vrea să știi așa ceva.

– Pentru că, odată ce o să ajungă tatăl meu aici și o să mă duc să stau de vorbă cu el, vreau să știu tot adevărul. Ca să știu exact cu ce am de-a face.

Lachlan îi aruncă o privire furioasă.

– Ți-am spus deja că nu am de gând să te las să stai de vorbă cu el în numele meu, așa că, dacă ai de gând să mă ții legat până când îți promit asta...

– Lachlan Ross, tind să cred că, până ce termin eu cu tine, o să-mi promiți orice vreau eu, continuă ea, simțindu-se atât de puternică știind că de data aceasta ea avea controlul.

Își desfăcu ușor cămașa de noapte, doar cât să îi vadă sânii mari și valea întunecată dintre ei. Lachlan o dezbrăcă din priviri.

– La naiba, mormăi el.

– Spune-mi la ce se referea McKinley, și nu doar că îmi voi da rochia jos, dar te voi lăsa să guști ce se ascunde dedesubt.

Umflătura dintre picioarele lui se încordă.

– Ești o femeie mult mai rea decât mi-aș fi putut imagina.

– Am învățat de la tine.

– Da, probabil că da, zise el râzând.

Venetia lăsă cămașa de noapte să-i cadă pe un umăr.

– Îmi spui?

– Dă-ți cămașa jos, mormăi el. Și îți spun tot.

– Nu, mai întâi vreau să-mi spui, zise ea, apropiindu-se ușor de el ca să-și frece sânii acoperiți de obrazul lui.

Lachlan se grăbi să întoarcă brusc capul și să-l prindă între buze, sugându-i sfârcul prin material. Iar ea îl lăsă să o facă... însă doar preț de o clipă. După care se dezlipi de el.

– Spune-mi, Lachlan.

El ridică privirea spre ea, cu maxilarul încordat.

– Nu te-aș fi lăsat niciodată să mă legi dacă aș fi știut că poți să fii atât de crudă.

– Doar că m-ai lăsat să o fac, iar eu asta vreau eu. Adevărul. Tot adevărul.

– Și nu ai de gând să-mi dai pace până nu-ți spun tot, nu-i așa?

– Nu.

–Bine, fie, oftă el, cu umerii căzuți, îndreptându-și privirea spre flăcările lumânărilor. Pe când aveam 16 ani, un angajat de la Braidmuir a văzut un grup de băieți fugind din livadă cu câțiva saci plini de mere. De vreme ce erau prietenii mei, i-a spus tatălui tău

că și eu mă numărasem printre ei. Doar că nu era adevărat, zise el nervos. Pe atunci n-aș fi furat niciodată mere sau orice altceva de la tatăl tău. Eram un băiat sălbatic, dar nu și un hoț.

Vorbi cu un puternic accent irlandez, de parcă ultimii ani de călătorie și în care luptase în armata britanică se risipiseră, lăsându-l în urma lor pe tânărul acela din Highlands.

– Dar contele nu a vrut să creadă că n-am avut de-a face cu povestea asta, așa că a venit la tata să-i poruncească să facă ceva, să fiu adus în fața magistratului și să fiu dat ca exemplu.

Venetia era șocată.

– Din cauza unor mere?

– A spus că vrea să mă pedepsească din principiu. Era sigur că eu îi convinsesem pe ceilalți băieți să fure. Chiar și după ce prietenii mei i-au spus că nu fusesem cu ei, tatăl tău a crezut că nu făceau decât să îl protejeze pe *fiul moșierului*, zise el oftând. Așa că tata m-a tras la răspundere. I-am jurat că n-am avut nici o legătură cu povestea asta și chiar am crezut că mi-a dat dreptate. Dar, în loc să-mi ia apărarea, i-a propus tatălui tău o pedeapsă. Mî-a spus că a făcut-o ca să nu ajung în fața magistratului, dar... se opri el rușinat, ferindu-și privirea. Aș fi preferat să ajung la magistrat decât să suport ce a sugerat tatăl tău. Să fiu bătut cu bastonul în public.

Venetia îl privi absolut șocată.

– Tatăl meu nu ar sugera niciodată una ca asta.

– Ah, dar a făcut-o! Contele era furios că îndrăznise cineva să îl fure, iar tatăl meu a vrut să-l îmbuneze, numai Dumnezeu știe de ce, zise el încordat. Așa că m-a adus în fața clanului nostru și a oamenilor tatălui tău, m-a pus să-mi dau pantalonii jos și mi-a administrat cele douăzeci de lovituri pe care le stabilise cu contele.

– Oh, Lachlan, șopti ea, cu un nod în stomac cu gândul la umilința pe care o pătimise.

Pentru un băiat atât de mândru și de sfidător ca Lachlan, chiar și la 16 ani...

– M-a lovit ca pe un câine. Ca pe un tâlhar, zise el mâhnit. Nu eram un tâlhar, orice ar fi spus tatăl tău.

Abia atunci înțelese ea tot. 16 ani.

– Din cauza asta ai plecat din Highlands, zise ea, odihnindu-și mâna pe umărul lui. Din cauza asta te-ai alăturat regimentului.

– Da, răspunse el. După povestea asta, n-am mai putut să dau ochii cu nimeni. Nu suportam să văd cum se uitau la mine, cu dispreț sau cu milă.

– Tatăl tău a făcut un lucru îngrozitor, spuse ea. Și faptul că tata și-a dat acordul e la fel de îngrozitor.

– Nu m-au deranjat loviturile, zise el furios. Dumnezeu mi-e martor că tata m-a bătut de multe ori în copilărie și a crezut sincer că mă salvează de mâna magistratului. Dar tocmai asta a fost atât de groaznic. Faptul că a crezut că singurele opțiuni erau închisoarea sau bătaia. Faptul că m-a crezut în stare...

– ... de așa ceva. Te-a durut că nu a avut încredere în tine, zise ea, trecându-și degetele prin părul lui. Te-a durut pentru că nu meritai una ca asta.

El încuviință din cap, după care ridică privirea spre ea.

– De unde știi că n-am meritat-o?

– Tocmai mi-ai spus că nu ai furat nimic.

– Așa e, răspunse el. Dar tatăl meu nu m-a crezut. Cum se face că tu mă crezi?

– Pentru că eu știu ce fel de om ești cu adevărat, spuse ea cu blândețe.

– Adică genul de bărbat care merge călare pe drum ca să fure de la tatăl tău și de la prietenii lui, care e în stare să răpească o tânără nevinovată...

– Ai făcut toate acele lucruri în numele clanului, înțeleg foarte bine.

Lachlan pufni.

– Dacă ai fi făcut-o, n-aș fi ajuns legat aici, ca să-ți impui toate cerințele. De ce crezi că nu ți-am spus niciodată despre bătaia asta? Știam că aveai să-ți pierzi de tot încrederea în mine. Știam că nu ai cum să înțelegi vreodată.

Cuvintele lui o sfâșiară. Avea dreptate. Nu înțelesese. Când îl rugase să renunțe la ideea de a-l înfrunta pe tatăl ei, nu știuse ce ar fi însemnat să renunțe. Așteptase șaisprezece ani să-și primească răzbunarea, să afle de ce tatăl său se înclinase voinței tatălui ei, deși contele era cel care îi datora bani. Să afle de ce tatăl ei nu-și plătise niciodată datoria și de ce Alasdair Ross nu îl obligase să o facă. De șaisprezece ani aștepta să-și facă dreptate, iar ea voia să dea totul uitării de dragul ei. Nu fusese dreaptă cu el.

– Ce mai vrei de la mine? întrebă el amărât. Presupun că vrei să-mi spui cum să mă port cu tatăl tău. O să încerci să mă innebunești, să mă faci să spun că...

– Nu, zise ea, lipindu-și degetele de buzele lui. Gata. Jocul acela luase o întorsătură urâtă, pe care Venetia nu o anticipase. Ai câștigat.

Poți să faci ce vrei cu tata, deși sper că o să ții cont de faptul că prefer un soț viu unuia mort.

Lachlan ridică ochii spre ea, răsuflând ușurat. După care privirea i se întunecă și îi prinse degetul în gură, începând să sugă din el. Venetia rămase fără grai. Își trase degetul din gura lui și se aplecă să-l înlocuiască cu gura, sărutându-l încet, pasional. Avea o aromă de fum și de malț, mireasma aceea dulceagă de whisky atât de îmbătătoare, la fel ca nevoia și dorința care îi invadară gândurile. Limbile lor se împreunară, iar Venetia își simți inima plină de iubire.

Iubire? Da, îl iubea. Probabil că nu era un gest înțelept, dar nu putea să se abțină. Îl iubea pentru felul în care se îngrijea atât de tare de pământ și de oamenii lui, îl iubea pentru mândria și încăpățânarea lui, îl iubea pentru că ajunsese să o trateze ca făcând parte din clan.

Să îndrăznească să îi spună? Să îndrăznească să îi dea atâta putere asupra ei când avea deja atât de multă? Ar fi murit dacă i-ar fi spus că el nu simțea la fel.

Nesigură și vulnerabilă, se retrase ușor, dar în clipa aceea îl auzi șoptindu-i:

– Dă-ți cămașa jos. Ți-am spus tot ce ai vrut să știi, acum trebuie să te văd. Și să te gust.

Pentru moment, avea doar să-i arate ce simțea. Se dezbrăcă de cămașă, după care se așeză pe piciorul lui sănătos și își aduse pieptul la gura lui. Gemând de nerăbdare, el îi prinse sfârcul dintre dinți și începu să sugă din el, plimbându-și limba pe sânul ei. Venetia își lăsă capul pe spate, gâfâind de plăcere. Dumnezeule, era atât de bine! Dorindu-și tot mai mult, se așeză în poala lui și își împinse celălalt sân în fața lui, ca să-l aline și pe acela. El începu să o sărute lacom, trecându-și limba peste sfârcurile ei, până ce simți că avea să înnebunească de dorință. Își întinse mâinile pe pieptul lui, mângâindu-i pielea delicată, mușchii încordați, căldura aceea fierbinte pe care o emana.

– Mai jos, îi șopti el. Te rog... atinge-mă mai jos, te implor. Atinge-mi mădularul...

Cuvântul acela o sperie, dar comportamentul ei fusese departe de cel al unei domnișoare, deci nu se putea aștepta ca el să se comporte ca un gentleman. Fără să se abată de la acest nou comportament nerușinat, nu numai că îl desfăcu la pantaloni ca să-i elibereze bărbăția, ci îngenunche pe podea, între picioarele lui.

Lachlan o privi cu respirația întretăiată, cu mădularul doritor, iar Venetia îi oferi un zâmbet larg.

– Ți-am promis că o să te mângâi cu limba peste tot, nu-i așa?

– Draga mea! zise el, arătându-se șocat când o văzu lipindu-și gura de el. După care fu invadat de un val de plăcere. Draga mea...

Amintindu-și cum îi plăcuse să-l mângâie în acea noapte în Kingussie, Venetia încercă să o facă cu buzele și cu limba. Și probabil că făcea o treabă destul de bună pentru că îl auzi gemând.

– Oh, da... Dumnezeule... da... așa... da...

Dar ea se simți destul de ciudat, iar gura ei nu părea suficient de mare ca să-l acopere.

– Vino aici, prințesă, spuse el, confirmându-i temerile.

Venetia se îndepărtă, privindu-l îndurerată.

– Nu-ți place... nu-i așa?

Lachlan începu să râdă.

– Dacă așa o faci fără pic de experiență, nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie după aceea, îi zise el. Vreau să te văd în timp ce faci dragoste cu mine, vreau să te văd în întregime, vreau să-ți văd sânii aceia frumoși, gura ta frumoasă. Așază-te pe mine, draga mea soție! Înainte să-mi pierd mințile.

Amețită de dulceața vorbelor lui, Venetia se ridică în picioare.

– Vrei mai întâi să te dezleg?

– Doar dacă tu crezi că mi-am ispășit pedeapsa pentru că te-am păcălit. Nu cred că aș putea să mai supraviețuiesc unei nopți ca asta.

– Știi foarte bine că oricum n-o să mă mai lași niciodată să te leg, spuse ea râzând, după care se întinse peste capul lui să ia cuțitul pe care-l lăsase pe masă când îl legase.

Veni cu pieptul mai aproape de gura lui, iar el profită de ocazie, sărutându-l pătimaș. Nu părea să stea liniștit ca să-i taie legăturile.

– În locul tău nu m-aș mai foi atât, îi șopti ea. Poate vrei să rămâi fără un deget.

Lachlan înlemni. Dar, de îndată ce tăie cordonul și puse cuțitul pe masă, o prinse. Își băgă coapsa între picioarele ei, ca să o așeze în poala lui.

– Vreau să fiu în tine, îi porunci el, citind dorința din ochii lui la lumina lumânărilor. Venetia îl privi cu ochi mari, iar el îi vorbi din nou, de data aceasta pe un ton mai blând: Coboară pe mine, bine?

– Oh, exclamă ea, făcând intocmai, iar de îndată ce se atinseră, îl auzi gemând de plăcere.

– Așa... Ah, prințesă, ești o minunăție, ești o...

Rămaseră fără cuvinte – doar ea pe el și el în ea. El îi mângâie sânii, ea îi mângâie umerii. Se sărutară pătimaș, unduindu-și trupurile, ea în sus și în jos, el înăuntru și afară.

Curând ajunseră pe culmile pasiunii, cu un val de plăcere care puse stăpânire pe ea, implorându-l în cuvinte pe jumătate rostite.

– Oh, dragul meu... da, da, Lachlan... ia-mă, dragostea mea... ia-mă acum...

Finalul era aproape – își simți trupul tresărind de fericire, în căutare extazului. Cu un suspin de plăcere, Lachlan o pătrunse adânc, invadând-o cu sămânța lui caldă. Se strânseră în brațe, savurând până la ultima picătură uniunea aceea încântătoare, iar în clipa aceea o speranță încolți în sufletul ei. Se rugă la Dumnezeu ca sămânța lui să creeze o nouă viață în noapte aceea, în noaptea nunții lor.

Pentru că, în timp ce i se cuibări la piept, odihnindu-și chipul la gâtul lui, simți că era mai mult decât o parte din trupul lui. Se simțea ca o parte din sufletul acela sălbatic și grijuliu, din Lachlan. Lachlan al ei. Pentru totdeauna.

Înainte să-și dea seama ce spune, îi șopti:

– Iubește-mă, Lachlan!

Lachlan îi presără sărutări pe gât, spunându-i:

– Te iubesc, soția mea! Te iubesc.

Bucuria ei era acum completă.

Nu avu timp să savureze momentul căci îi auziră pe servitorii din fundul conacului, ceea ce însemna că ziua stătea să înceapă. Râzând ca doi copii, o luară la goană prin salon, ca să-și culeagă hainele de pe jos și să ascundă dovezile amorului.

Odată ce se furișară pe scări până în dormitor, se dezbrăcară iute de haine și se aruncară în pat, unul în brațele celuilalt.

Venetia simți că îi bătea inima mai tare de fiecare dată când se uita la chipul acela care îi devenea din ce în ce mai drag.

– Ai vorbit serios? șopti ea.

– Da, spuse el solemn, sărutându-i fruntea.

Faptul că nu simți nevoia să întrebe la ce se referea o înduioșă mai mult decât orice.

– Am început să mă îndrăgostesc de tine când mi-ai vorbit despre ce se ascunde sub kiltul unui bărbat. Și apoi în Kingussie, când ai avut grijă de mine... Știi cât de greu mi-a fost să te las să mergi la culcare singură în noapte aceea? Că n-am putut să dorm pentru că mi te imaginam sub mine, suspinând de plăcere, în timp ce îți arătam cât de mult te doresc? Am crezut că mor când te-am refuzat. E un miracol că am reușit să rezist atâta vreme!

– Așa e, mustăci ea. Dar gândește-te cât de mult a trebuit să rezist eu, zise ea, mângâindu-l pe obraz. Te iubesc de la șapte ani, de când te-ai cățărat în stejar să-mi culegi zmeul.

– Nu-mi amintesc, zise el încruntat.

– Nici nu mă mir. Ai făcut-o doar pentru că te-am bătut la cap și pentru că nu mai era nimeni acolo să mă ajute. Pe atunci, nu puteai să mă suferi. Dar pentru mine erai cel mai frumos băiat din lume, zise ea cu lacrimi în ochi. Dacă aș fi știut toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le-a făcut tatăl meu tatălui tău...

– Gata, draga mea, gata. Să nu mai vorbim de asta, zise el luând-o în brațe.

– Știu că te simți rușinat să vorbești despre asta, dar nu ar trebui. Ai dat dovadă de curaj când ai îndurat bătaia aceea, mai ales știind că era pe nedrept.

– După care am fugit în lume și mi-am abandonat familia.

– Cine te poate învinovăți? Te-ai simțit trădat. Important este că, în cele din urmă, te-ai întors. De ce ai făcut-o? îl întrebă ea, sprijinindu-și bărbia pe pieptul lui.

Lachlan părea pierdut în gânduri.

– Asta e casa mea, clanul meu. Oricând de departe am ajuns in călătoriile mele, nu puteam să scap niciodată de dorul de casă. Mai ales după tot ce am văzut la bătălia de la New Orleans. În ziua aceea, am pierdut jumătate din oamenii noștri. Comandantul nostru britanic nu a vrut să dea ordinul de retragere, chiar dacă nu am avut pe cine să trimitem în bastioanele americane, zise el strângând din dinți. Așa că n-am avut decât să rămânem acolo și să-i lăsăm pe americani să ne omoare pe rând, cu muscheta și cu tunul. Disciplină. Un lucru e cert despre noi, scoțienii. Suntem disciplinați în luptă. După ce ești martor la așa ceva, după ce îi auzi pe tovarășii tăi plângând după patria lor în timp ce-și dau ultima suflare, ajungi să tânjești după ce ai pierdut. Sau după ce ai dat uitării din cauza mândriei.

Venetia simți un nod în gât și își lipi buzele de pieptul lui.

– Și atunci ai venit înapoi acasă, unde nu ai mai găsit nimic.

Lachlan se schimbă la față.

– Tata a murit fără ca măcar să ne împăcăm. Fără să-mi spună vreodată de ce...

– De ce s-a purtat așa cu tine. Știu, e foarte ciudat. Dacă tata îi datora atât de mulți bani, de ce a fost tatăl tău de acord să te pedepsească într-un mod atât de oribil? De ce ar fi făcut una ca asta?

– Încă nu crezi povestea cu împrumutul? o întrebă el tensionat.

– Ba da. Spun doar că mi se pare foarte ciudat.

– Așa e, zise el, relaxându-se. Dar momentan nu avem ce face.

– Ai întrebat-o vreodată pe mama ta dacă știe despre ce e vorba?

– O singură dată. Mi-a spus că tata a crezut că așa avea să fie cel mai bine pentru mine. Ca să-l știu de frică.

– Și nu a încercat să-l oprească.

– Nu-ți amintești ce ți-am spus despre femeile din Highlands?

– Ba da, spuse ea pe un ton sec. Sper că știți că eu nu voi fi niciodată genul de femeie care să tacă din gură și care să te lase să faci ce vrei tu.

Lachlan începu să râdă.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, zise el mângâind-o pe spate. Altfel, te-aș lăsa să stai de vorbă cu tatăl tău în numele meu și al clanului?

Venetia ridică imediat privirea spre el.

– Doar nu vrei să spui... vrei să spui că ai decis să...

– Ești soția mea, zise el. Dacă nu pot avea încredere în tine să ne ții partea, atunci în cine să am?

– Oh, Lachlan! exclamă ea, emoționată până la lacrimi. Mulțumesc, mulțumesc din suflet! N-o să-ți pară rău, promit! zise ea, acoperindu-i chipul cu sărutări, care se transformară într-un sărut lung și senzual, care îl făcu să uite de toate, mai puțin de ea. Fără să-și dea seama, o trase sub el, așezându-se între picioarele ei, sărutându-i sânii. Și uită și ea de toate, mai puțin de dorința de a face dragoste cu soțul ei.

Câteva ore mai târziu, odată ce lumina soarelui inundă camera, Venetia se trezi când auzi vocile slujitorilor pe hol, probabil dezbătând dacă se cuvenea sau nu să-i deranjeze pe stăpân și noua lui soție. Se gândi serios să-i ignore și să se ducă din nou la culcare, dar îi era foame. Și cunoscându-l prea bine pe soțul ei, Lachlan avea să se trezească cu o foame de lup.

Se ridică din pat și își trase cămașa de noapte pe ea, aruncând o privire spre Lachlan, care dormea neîntors, cu mâna pe ochi și cu cearșaful acoperindu-i doar jumătate de corp. Nu-i venea să creadă că acum era cu adevăr soțul ei!

Nu-i venea să creadă că o iubea. Simțea că avea să moară de fericire. Cu inima plină, îl înveli, după care îl sărută pe frunte și își luă hainele în camera de garderobă. Închise ușa în urma ei și chemă o servitoare să vină să o ajute să se îmbrace.

– Oh, milady, exclamă fata. Tocmai veneam să vă trezesc. Au sosit doi oaspeți în salonul de zi și vor să vă vadă.

– Tatăl meu? întrebă ea, cu un gol în stomac.

– Nu, doamnă. E colonelul Seton. Și a adus o anumită Lady Kerr cu el.

Mătușa Maggie. Cum Dumnezeu aflase că era acolo? Se îmbrăcă degrabă și porni în fugă pe scări, hotărâtă să dea ochii cu mătușa ei înainte ca Lachlan să se trezească. Când intră în salon, o găsi pe Lady Ross încercând să o liniștească pe mătușa ei impacientată, în timp ce colonelul Seton avea o privire mohorâtă.

– Mătușa Maggie! exclamă Venetia cu bucurie când văzu o față cunoscută.

– Draga mea! zise mătușa ei sărind să o îmbrățișeze.

Brusc, femeia începu să plângă.

Venetia o bătu ușor pe spate, încercând să o liniștească.

– Este în regulă. Sunt bine. Vezi și tu că sunt bine.

– Am fost atât de îngrijorată... șopti femeia printre suspine.

Îi luă câteva clipe să-și revină, după care începu să-și șteargă lacrimile. Când colonelul Seton veni să-i ofere batista, fu imposibil să rateze schimbul de priviri duioase dintre el și mătușa Maggie.

După ce femeie își îndreptă din nou toată atenția către nepoata ei, îi citi neliniștea de pe chip și simți un val de vinovăție.

– Am venit să te iau înapoi, zise mătușa ei. Dacă plecăm acum, putem să ne dăm întâlnire cu tatăl tău la docurile din Inverness, pentru că sunt sigură că Quentin vine cu vaporul, e cea mai ușoară și mai rapidă cale.

– Nu plec, protestă Venetia. Eu și Lachlan suntem căsătoriți.

– Da, știu, îi zise mătușa ei luând-o de mâna, Lady Ross mi-a spus că te-ai căsătorit cu ticălosul acela, dar...

– Nu e un ticălos.

– Te-a răpit! Știi că el e Năpastă Scoțiană, da?

– Știu foarte multe lucruri despre Lachlan, știu și de ce a hotărât să se deghizeze astfel, zise Venetia luându-i apărarea. Și, mai presus de orice, știu că-l iubesc.

– Și eu o iubesc pe ea, se auzi o voce din ușă. Cu o expresie încordată, Lachlan păși în cameră și se apropie de Venetia, trăgând-o lângă el. Suntem căsătoriți și nu poți face nimic în privința asta, Lady Kerr. Nu o să te las să o iei de lângă mine, adăugă el, după care se întoarse furios spre colonel. De ce ai adus-o pe Lady Kerr aici? Trebuia să ai grijă să rămână în Edinburgh.

– Am încercat! răbufni colonelul Seton.

– Mi-ai spus că Seton nu a fost implicat în acest complot, mormăi Venetia.

– Am vrut să-l protejez, zise Lachlan, după care își îndreptă privirea spre colonel. Dar e limpede că el nu are același spirit de loialitate.

– La naiba, Lachlan, spuse colonelul, Maggie nu e naivă! Și-a dat seama ce încercam să fac și m-a amenințat. Trebuia să-i spun. N-am avut de ales. În plus, mă bucur că am făcut-o. Și o să-ți pară și ție bine că am făcut-o, odată ce o să auzi ce are de spus.

Dar mătușa Maggie începu să ia camera la pas, mormăind cu voce tare.

– Poate că putem rezolva problema asta. Încă nu v-ați căsătorit în biserică și nici un episcop nu i-ar fi acordat licență specială unui mort, zise ea, după care, înțelegând situația, se opri în fața lui Lachlan cu o privire rugătoare pe chip. Ceea ce înseamnă că e vorba despre o căsătorie neoficială, care poate fi contestată, în funcție de circumstanțe.

Lachlan tresări, iar Venetia se grăbi să spună:

– Jurămintele noastre au fost rostite de față cu mai mulți martori, mătușă Maggie. Nu poate fi contestată.

Mătușa ei se aruncă pe canapea, albă la față.

– Atunci tatăl tău o să-l ucidă, draga mea.

– Ba nu! ripostă Venetia, ducându-se degrabă lângă mătușa ei, îmbrățișând-o. Știu că tata o să fie supărat, dar...

– Supărat? exclamă mătușa Maggie. Habar n-ai tu! Dacă ajunge aici și află că fiul lui Alasdair s-a căsătorit cu singura lui fiică, o să-l omoare.

– Dar de ce? Tata este cel care nu și-a plătit niciodată datoria.

– Și are un motiv bun. Un motiv pe care Alasdair l-a acceptat.

– Dar eu nu sunt tatăl meu, spuse Lachlan brusc. Clanul meu are nevoie de acei bani. Nu am de gând să-l las pe Duncannon să îi calce pe oamenii mei în picioare pentru că tata a fost prea laș ca să-i ceară datoria!

– Un laș? Nu a fost niciodată vorba despre asta, protestă mătușa Maggie.

– Atunci ce s-a întâmplat? o întrebă Venetia nerăbdătoare.

Mătușa Maggie își duse mâinile la cap, mutându-și privirea de la Lady Ross la Venetia.

– O să-i explic situația lui Lachlan, doar lui. De față cu tine și cu Lady Ross nu am de gând să spun nimic.

– Dacă soțul meu are legătură cu povestea asta, interveni Lady Ross înflăcărată, atunci vreau să știu ce a făcut, oricât ar fi de groaznic.

– Și din moment ce îl privește pe soțul meu, mă privește și pe mine, adăugă Venetia. Trebuie să ne spui!

– Draga mea, nu vrei să știi, spuse mătușa ei îndurerată. Te rog, nu mă obliga să-ți spun! Întoarce-te cu mine acasă și...

– Nu, zise Venetia după care se ridică în picioare și se instală în dreapta lui Lachlan. Nu fără soțul meu.

– Bine, dar să nu spui că nu te-am avertizat. Mătușa Maggie tăcu o vreme. Când începu din nou să vorbească, o făcu pe un ton tragic: Orice înțelegeri financiare între Alasdair și Quentin au fost date peste cap în vara în care a murit sora mea.

– Are de-a face cu mama? Cum? De ce?

– Quentin e convins, spuse mătușa Maggie îndurerată, că tatăl lui Lachlan, Alasdair Ross, a omorât-o pe mama ta.

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Trebuie să încetăm disputa aceasta prostească. Nu o să spun niciodată ce vrei tu să auzi, că toți bărbații sunt la fel. Sunt de suficient timp pe lumea asta ca să știu că există și bărbați onorabili, care se văd obligați să-și caute neveste bogate pentru că trebuie să-și facă datoria. Și mulți ticăloși care își ascund intențiile perfide în spatele unui așa-zis spirit de moralitate. Viața nu e simplă, la fel cum nici oamenii nu sunt simpli.

Al tău prieten adevărat,

Michael

Lachlan o privi șocat pe Lady Kerr, parcă anticipând cu groază ce avea să spună.

– Dar mama a murit la naștere, spuse Venetia.

Mătușa ei încuviință din cap.

– Așa e. Doar că il purta în pântec pe copilul lui Alasdair Ross. Fratele tău vitreg.

– Frate vitreg, zise Lachlan cu o voce goală. Te rog nu-mi spune că eu și Venetia suntem...

– Nu! se grăbi Lady Kerr să-l asigure. Nu, nu sunteți înrudiți. Povestea asta dintre tatăl tău și sora mea s-a întâmplat la multă vreme după ce s-a născut Venetia. Nu a durat mai mult de un an.

Lachlan își îndreptă imediat privirea spre mama lui, vrând să o întrebe dacă știa, dar își dădu seama după expresia ei șocată că nu avusese nici cea mai mică idee. La naiba!

Lady Kerr o privi îndurerată.

– Îmi pare rău, Lady Ross. Aș fi vrut să nu afli niciodată. Quentin nici măcar nu știe că sora mea mi-a spus înainte să moară, continuă ea, îndreptându-și apoi privirea spre Lachlan și Venetia. Aș fi vrut ca nici voi să nu aflați. Nu au vrut să vă facă nici un rău.

– Cine? întrebă Lachlan încă neputând să creadă ce auzea.

– Quentin, tatăl tău și sora mea, explică Lady Kerr. Au luat secretul cu ei in mormânt. Quentin era și el hotărât să o facă, doar că a intervenit...

– Eu, zise Lachlan. Și toată povestea asta cu Năpastă Scoțiană și împrumutul.

Venetia încercă să îi pună mâna pe braț, dar el se feri, ducându-se la fereastră. În toți acești ani, nu-i trecuse niciodată prin minte că familia lui ar putea să ascundă un astfel de trecut. Tatăl lui și mama Venetiei.

Nici nu era de mirare că Duncannon refuzase să-i restituie datoria. Ce bărbat ar fi acceptat să-l plătească pe cel care se culcase cu femeia lui?

Lady Kerr se ridică de pe canapea.

– N-am știut niciodată despre bani, jur! Sora mea nu mi-a zis niciodată nimic, iar pe atunci oricum nu se vorbea despre asta printre femeile de rangul nostru. Dacă aș fi știut, poate că...

– Acum înțeleg de ce Alasdair nu a insistat să-și primească banii, spuse Lady Ross cu voce goală. Din vinovăție. Pentru că soția lui Duncannon a murit din cauza lui.

– Nu înțeleg de ce tot spuneți asta! răbufni Venetia. Mama a murit dând naștere. Nu a fost vina nimănui, chiar dacă era însărcinată cu copilul lui Alasdair. Ar fi putut la fel de bine să fi fost însărcinată cu pruncul tatălui meu.

– Mă tem că nu, draga mea, zise mătușa Maggie. După ce te-ai născut tu, medicul i-a spus lui Quentin că o altă sarcină ar putea să o omoare. Tatăl tău a iubit-o foarte tare și era hotărât să nu-i rișteviața. Așa că de atunci nu au mai împărțit patul.

Lachlan se întoarse spre Venetia și o văzu plângând în tăcere. Era atât de mânios pe tatăl său! El fusese cel care o lăsase fără mamă. Dumnezeu să-l ajute! Dumnezeu să-i ajute pe toți!

– Nu o judeca prea aspru pe mama ta, îi spuse mătușa ei îmbrățișând-o. Se simțea atât de singură! S-a rugat de Quentin să ignore sfaturile medicului. I-a spus că voia să-și asume riscul. Dar el a refuzat. Așa că Susannah a căutat compania singurului alt bărbat pe care-l vedea ca pe un prieten. Tatăl lui Lachlan.

– Compania! exclamă Lachlan cu inima grea. Vrei să spui că a sedus-o. Tatăl meu, șeful cel onorabil al clanului nostru, cel care toată copilăria mi-a ținut predici pentru deprinderile mele, a sedus-o. Pur și simplu a sedus-o. A fost un soț adulter, atâta tot.

Mama lui păli.

– Lachlan, te rog...

– Nu, mamă, nu o să-i iau apărarea! A sedus-o pe soția lui Duncannon și a făcut cu ea ce a făcut cu tot ce i-a căzut în mână. A distrus-o. A distrus-o pe mama ta, spuse el, îndreptându-și privirea spre Venetia. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

– Nu este vina ta, șopti ea. Toți cei care au avut vreo vină au murit deja.

– Ah, dar ce s-a întâmplat după aceea a fost doar din vina mea, zise el cu un râs amar. Nu am făcut decât să înrăutățesc situația cerându-i tatălui tău banii înapoi, când el ar fi preferat să dea totul uitării. Iar când te-am răpit... spuse el, cu vocea sfâșiată de durere. Oh, Dumnezeule, ce am făcut? Tatăl meu i-a omorât soția, iar eu i-am răpit fiica.

– Lachlan, nu e același lucru! exclamă ea, țâșnind de pe scaun și apucându-l de braț.

Lachlan coborî privirea spre mâna aceea firavă, lipsită de apărare, și simți din nou un val de rușine.

– Nu. Nu face asta, zise el, eliberându-se din strânsoarea ei, după care se dădu în spate. Aruncă o privire spre mama lui, apoi spre Lady Kerr, după care se îndreptă spre ușă. Trebuie să analizez lucrurile... Să-mi dau seama ce e de făcut. Care-i lucrul corect de făcut.

Ce era de făcut ca să poată trăi împăcat cu el însuși.

Venetia începu să plângă și vru să alerge după el, dar mătușa ei o opri.

– Lasă-l să plece, draga mea. Dă-i timp!

Abia dacă mai auzi cuvintele acelea când ieși din conac. Pentru mintea lui deja era departe, la copilăria aceea la care niciodată nu voise să se gândească prea mult. O anumită întâmplare rămăsese întipărită în amintirea lui, când îl surprinsese pe tatăl său trecând podul spre Braidmuir. Bărbatul îl mustrase atât de tare, încât se întrebase ce căutase tatăl său pe proprietatea Duncannon la primele orele ale dimineții. Acum, că se gândea mai bine, adevărul era că fuseseră și alte semne. Comportamentul ciudat al lui Duncannon la scurt timp după ce fusese anunțat *fericitul eveniment*. Chiar și acum își aducea aminte cât de furios era contele de fiecare dată când tatăl său intra în cameră. Tatăl său îi spusese că erau certați, dar o simplă ceartă nu ar fi explicat niciodată un astfel de comportament.

Și Venetia... Își aminti cu un nod în gât cât de mâhnită era Venetia, biata copilă, pentru că nu înțelegea de ce părinții ei se certau

până târziu in noapte. Iar el, încercând să o liniștească, îi spunea că oamenii căsătoriți se certau întotdeauna.

Se gândi la cât suferise după moartea mamei sale. Dar că el nu fusese prezent, desigur. Pentru că el deja fugise să devină soldat fiindcă tatăl său îl trădase.

Înlemni. Toate lucrurile începură să se lege. Tatăl său, trădătorul, îl dăduse pe mâna lui Duncannon, care probabil că era teribil de îngrijorat pentru sarcina soției sale. Tatăl său, lașul, nu avea curajul să-i ia apărarea propriului fiu, știind că făcuse o greșeală teribilă. Îi fusese mai ușor să-l lase pe Lachlan să sufere, în speranța că Duncannon avea să se îmbuneze. Doar că nu se oprise aici. Hotărâse să nu-i mai ceară împrumutul înapoi, iar astfel întregul clan avusese de pătimît. Clanul, soția și fiul său. Pentru că luase ceva ce nu era al lui. Pentru că fusese prea ipocrit ca să-și recunoască vina. Alasdair Ross, un adevărat mișel. Lachlan porni orbește spre Braidmuir. Doar că tatăl lui nu fusese singurul care greșise amarnic, nu-i așa? Se înfioră când se gândi la toate prostiile pe care i le spusese Venetiei pentru a justifica răpirea ei. Contele îi arătase milă la tot pasul, nu încercase niciodată să-l trimită la spânzurătoare, nu-l dăduse niciodată pe mâna autorităților și își trimisese oamenii să-l bată doar după ce Lachlan mersese deja prea departe. Contele nu încercase să-l oprească, dar nu dintr-un sentiment de vinovăție pentru că nu-și plătise datoria. Nu, o făcuse de teamă că orice anchetă care avea să-l implice pe Lachlan avea să scoată la iveală toate aceste secrete îngrozitoare. Duncannon pur și simplu nu voia să distrugă amintirile dragi ale fiicei sale despre mama ei și amintirile frumoase ale unei biete femei nevinovate despre soțul ei. Chiar și amintirile lui Lachlan. În felul lui ciudat, Duncannon încercase să îi protejeze pe ei toți.

Iar Lachlan il răsplătea răpind-o pe fiica lui, furându-i inocența și păcălind-o să se căsătorească cu el.

Vina avea să-l macine.

Ridică privirea și tresări când își dădu seama că ajunsese în aceeași vale în care el și Venetia obișnuiau să se întâlnească în copilărie. Valea aceea în care el pescuia cu ea țopăind prin jurul lui, șicanându-l că era prea scorțos ca să fie moștenitorul unui baron.

Amintirea aceea îl întristă teribil. Venetia avea dreptate. Era prea scorțos, prea lipsit de scrupule, prea grăbit să-i judece pe cei din jurul lui fără dovezi. Prea nerăbdător să distrugă viața unui om fără motiv.

Crezuse că se schimbase, că devenise responsabil, că lăsase în urmă obiceiurile acelea păcătoase. Dar nu o făcuse. La fel ca tatăl lui, greșise amarnic, înșelându-i pe ceilalți. Ei bine, era îndeajuns. Disputa dintre el și Duncannon avea să se încheie chiar acum. Era gata să-și smulgă inima din piept.

– L-ai găsit? îl întrebă Venetia disperată pe Jamie când acesta intră în cameră. Băiatul se uită spre Venetia, spre Lady Ross, mătușa Maggie și colonelul Seton, apoi oftă.

– Mi-a poruncit să nu vă spun unde s-a dus. Vrea să fie singur o perioadă. Asta mi-a zis.

– Dar de ce? întrebă Venetia, luând camera la pas. La ce îl ajută să fie singur?

– Probabil că are nevoie de timp ca să analizeze lucrurile, zise Lady Ross, vizibil preocupată. Sunt sigură că o să fie bine. Lachlan nu e genul care să facă vreun lucru prostesc.

Venetia se uită lung la Lady Ross, cu un nod în gât. După ce primise astfel de vești despre soțul ei, femeia aceea era încă acolo, în mod clar îngrijorată pentru fiul ei.

Și pe bună dreptate.

– Așa e, dar Lachlan e încăpățânat când vine vorba despre dreptate, despre bine și rău. Dacă se încăpățânează să fie singur, sentimentul acela de vinovăție o să-l macine. Știi la fel de bine ca mine că pune totul la suflet mai mult decât ar crede lumea.

Poate chiar mai mult ca ea. Cu toate că o durea să se gândească la mama ei cea bună și zâmbitoare în brațele altui bărbat, gândul acela nu o rănise atât de profund cum s-ar fi așteptat. După șocul inițial, își dăduse seama că abia dacă apucase să-și cunoască mama. Venetia și-o amintise mereu ca pe o lady respectabilă, plimbându-se prin conacul ei perfect, ca într-un basm. Sau o baladă. Dar viața nu era nici una, nici alta, iar oamenii puteau avea două chipuri. Învățase asta de la Lachlan, care îi îndepărtase masca unei lady respectabile ca să dezvăluia femeia din interior. O lady nu era moartă pe dinăuntru.

Nici nu era de mirare că tatăl ei crezuse altceva. Sau că, odată ce descoperise defectele soției sale de poveste, alesese să nu vadă și să ascundă secretul. Alesese să urască Scoția și pe locuitorii săi, orice avea legătură cu acea parte a vieții lui. Își abandonase oamenii și pământul. Chiar dacă nu fusese atitudinea potrivită, putea să înțeleagă de ce o făcuse. Probabil că fusese prea greu pentru el să trăiască cu amintirile acelea. Să continue să trăiască acolo ar fi însemnat să-l

vadă zi de zi pe Ross în fața ochilor. Și acum că era căsătorită cu fiul lui Ross...

Simți că i se taie răsuflare. Cum ar fi putut vreodată să îl facă pe tatăl ei să accepte situația? Oare avea să fie nevoită să renunțe la el ca să fie cu Lachlan? Sau să îl părăsească pe Lachlan ca să aline mândria tatălui ei?

Nu, nu avea să facă asta. Trebuia să existe o soluție. Avea să fie pace. Pentru numele lui Dumnezeu, trecuseră șaisprezece ani de atunci! Venise momentul să îngroape securea războiului. Timpul avea să le vindece rănile. Lachlan trebuia să accepte situația. Nu voia să vadă nici o altă cale. Și avea să facă într-un fel să-l convingă și pe tatăl ei să accepte situația. Dar, după ce trecură câteva ore fără să dea de urma soțului ei, Venetia începu să dispere. Era normal să fie supărat, dar nu avea de ce să fie singur. Trebuia să vină acasă, să-și aline unul altuia suferința. Avu întreaga seară cu inima cât un purice. Și nu o ajută cu nimic să dea peste mătușa Maggie afară în intuneric, într-o îmbrățișare intimă cu colonelul Seton. Aceștia se grăbiră să se despartă, dar nu înainte să-i vadă sărutându-se.

– Îl căutam pe Lachlan, mormăi ea jenată.

– Nu a venit pe aici, zise colonelul, după care o luă de mână pe mătușa Maggie. Știu că nu e momentul potrivit, dar aș vrea să-ți spun că, odată ce se termină povestea asta, am de gând să mă căsătoresc cu mătușa ta, zise el, sorbind-o din priviri. Femeia aceasta naivă chiar mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Imaginea aceea de dragoste o înduioșă teribil.

– Chiar dacă l-ai ajutat pe Lachlan să o răpească pe nepoata ei? răbufni Venetia, dar își dădu imediat seama că făcuse o greșeală. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să spun asta. Mă bucur că a făcut-o, altfel nu l-aș fi întâlnit niciodată, zise ea, privind în zare. Sunt atât de îngrijorată pentru el!

Mătușa ei veni să o ia în brațe.

– O să fie bine, draga mea. O să fie bine!

Venetia ar fi dat orice să o creadă. Dar mai târziu, după ce toată lumea se duse la culcare, iar ea rămase singură în dormitorul pe care îl împărțiseră doar o noapte, începu din nou să dispere. Dacă Lachlan al ei nu avea să se mai întoarcă niciodată in patul lor, ce avea să se aleagă de ea? De ce nu voia să vină? În dimineața următoare, se trezi îndurerată când află că mai sosise cineva. Tatăl ei.

Dăduse buzna în curtea moșiei Ross, ca un uragan. Îl auzise din camera ei, mânându-și calul în fața conacului și strigând:

– Venetia! La naiba, Venetia, unde ești?

Ea își aruncă un șal pe ea și ieși la fereastră.

– Sunt aici, tată! Sunt aici!

Duncannon ridică privirea spre ea, iar când îl văzu răsuflând ușurat, simți lacrimi în ochi. Dacă se îndoise vreodată de iubirea tatălui ei, orice îndoială se risipi într-o clipită. Venise călare fără teamă în tabăra dușmanului, fără nici unul dintre oamenii lui. Nu știa dacă asta însemna că era nebun sau curajos, dar nu îi păsa. Era prea bucuroasă să-l vadă.

– Stai acolo! strigă el înverșunat. Merg să iau o scară să te scot de acolo!

Venetia izbucni în râs.

– Stai acolo, vin eu la tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ține nimeni prizonieră!

Nici măcar nu se mai sinchisi să se îmbrace, ci alergă în întâmpinarea lui în fața conacului, în timp ce vestea se răspândi pe toată moșia, iar oamenii se adunară să vadă marea reuniune. El sări de pe cal ca să o îmbrățișeze, tremurând din toate încheieturile. Venetia se uită lung la el, la chipul lui palîd, la cearcănele negre de sub ochi. Începu să plângă văzând cât de mult slăbise în doar câteva săptămâni.

– Oh, tată, zise ea, trecându-și mâna tremurătoare prin părul lui cărunt. Nu ți-ai luat doctoria, nu-i așa? Nu ai mâncat și nici nu...

Printre suspine, îl îmbrățișă din nou, făgăduindu-și că avea să aibă grijă de el. Că avea să se asigure că o să fie bine. De data aceasta el făcu un pas înapoi, analizând-o din cap până-n picioare, să se asigure că nu era rănită.

– Arăți mai bine decât am crezut. Ross nu te-a rănit, nu-i așa?

– Nu, tată. E un adevărat gentleman. Iar de când am ajuns, am stat aici cu mama lui. Lady Ross a avut mare grijă de mine, zise ea, aruncând o privire spre moșia lui. Ai venit călare până aici?

– Doar din Inverness. Am venit cu vaporul. Am acostat acolo noaptea trecută și mi-a fost imposibil să găsesc un cal de închiriat. Ross mi-a spus să vin singur și am făcut întocmai. Am adus și banii, dar i-am ascuns la Braidmuir. Nu o să vadă nici un bănuț până când nu te lasă să pleci.

– Ai adus banii, spuse ea.

– Și pe mîne, exact cum mi-a cerut, spus el zâmbindu-i. Pentru că vreau să te știu în siguranță.

– Și exact asta o să primești, Duncannon, răspunse o voce din pădurea de lângă conac.

Tresărind, Venetia se întoarse și îl văzu pe Lachlan îndreptându-se spre ei, cu Jamie în spatele lui. Arăta chiar mai rău decât tatăl ei, dacă era posibil. Era îmbrăcat într-o cămașă și o pereche de pantaloni ponosiți, o haină simplă și cizme, nimic altceva. Avea părul mai ciufulit decât de obicei, iar ochii aceia frumoși erau umbriți de vinovăție. Văzuse multe emoții pe chipul soțului ei, dar niciodată vina. Gândul acela o îndureră.

– Așadar, ticălosul a ieșit din ascunzătoare? zise tatăl ei mânios, străfulgerându-l cu privirea. Presupun că ai venit să-ți iei banii.

– Nu, răspunse Lachlan. Nu vreau banii.

Duncannon era vizibil nedumerit, după care se încruntă.

– O să-i primești oricum. Vreau să-mi lași familia în pace, netrebnicule, așa că o să plătesc răscumpărarea! Dar vreau să fie clar, Ross. O să-ți primești banii și atât. Nu-ți mai datorez nimic altceva.

Când văzu că Lachlan păli, ea ar fi vrut să se arunce în brațele lui. Dar mai întâi trebuia să rezolve problema cu tatăl ei.

– Tată, șopti ea. Știu despre împrumut și știu de ce nu ți-ai mai plătit datoria. Iar când întâlni privirea șocată a tatălui ei, îi șopti: Știu despre mama și Alasdair.

– Ross ți-a spus? o întrebă contele absolut îngrozit și rușinat. Dar de unde a știut...

– Nu. Aseară, mătușa Maggie ne-a povestit totul mie și lui Lady Ross. A preferat să ne spună adevărul înainte să ajungi tu aici.

De-a dreptul șocat, Duncannon aruncă o privire spre mătușa ei, care venise deja să se alăture grupului, împreună cu colonelul Seton.

– Știai? o întrebă el.

Aceasta încuviință.

– Susannah mi-a mărturisit înainte să moară. Quentin...

– Nu aveai nici un drept să-i spui! răbufni el, de față cu toată lumea adunată acolo. Nu te privește!

Venetia îl prinse de braț.

– Mă bucur că mi-a spus. Acum putem să lăsăm povestea asta în urmă.

Dar tatăl ei o ignoră, îndreptându-și atenția spre Lachlan.

– Tu! E numai vina ta! Chiar nu puteai să o lași în pace? Te-ai apucat să răscolești trecutul, să scoți la iveală lucruri care...

– Știu, zise Lachlan. De-aia sunt acum aici, milord. Îți cer iertare. Ai tot dreptul să-mi ceri socoteală. O să accept orice sentință, sunt gata să plătesc pentru că am răpit-o pe Venetia. Dacă aș fi știut

ce a făcut tatăl meu, nu aș fi... zise el, dar se opri, copleșit de emoții, după care se îndreptă de spate. Dar acum că știu, sunt gata să-mi accept pedeapsa. Poți să faci ce vrei cu mine, să mă bați, să mă dai pe mâna autorităților, să mă trimiți în instanță pentru că sunt Năpastă, orice vrei. N-am de gând să mă împotrivesc.

Vorbele lui dădură naștere unui val de comentarii în rândul celor din clan, care nu știau cele întâmplate, iar Venetia simți că i se rupe inima. Lachlan nu avea de ce să-și asume toată vina când nu încercase decât să-l facă să plătească pentru ceva ce el considerase a fi greșit. Dar era chiar atât de important că se înșelase?

– Ar trebui să te trimit la spânzurătoare, zise tatăl ei cu înverșunare.

Lachlan nici măcar nu se clinti.

– Așa o să facem. Răpirea se pedepsește cu spânzurătoarea.

– Nu! răbufni Venetia, aruncându-se în brațele tatălui ei. Nu te las să faci asta!

– Am spus că așa ar trebui, mormăi el, dar n-am de gând să o fac, continuă bărbatul, aruncând o privire spre oamenii lui Ross, care se arătară extrem de confuzi, neștiind cine le era acum prieten sau dușman. Mama lui și clanul depind de el. De ce crezi că nu l-am dat până acum pe mâna autorităților? Știu că doar încerca să facă exact ce se cuvenea. Doar că ai mers prea departe când ai furat-o pe Venetia! îi zise el mânios lui Lachlan

– Tată, oamenii tăi aproape că l-au omorât, spuse ea, îndreptându-și privirea spre bărbatul iubit. L-au bătut până la sânge. Au trecut atâtea luni de atunci și tot are dureri.

– Oamenii meu au greșit, zise el încruntat. Nu am vrut niciodată să se ajungă la asta, rosti contele strângând-o în brațe. Ross, nu vreau să te pedepsesc. Nu vreau nimic de la tine, doar pe fiica mea și să ne lași în pace.

Lachlan trase adânc aer în piept, după care spuse:

– Desigur, domnule.

Venetia simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– Lachlan, nu poți să mă dai înapoi. Ești soțul meu!

Tatăl ei o privi șocat.

– Soțul tău?

– Domnule, fiica dumitale se înșală, zise Lachlan pe același ton lipsit de emoție cu care îi vorbise în noaptea aceea în Kingussie, când încercase să o scoată din inima lui.

Venetia se dezlipi de tatăl ei, cu un gol în stomac pentru că nu-i venea să creadă ce auzea.

– Sunt soția ta. De ce negi asta?

Dar Lachlan refuză să se uite la ea, ceea ce o răni profund.

– Nunta nu a fost legală, domnișoară, o știi prea bine.

Spusele lui stârniră un nou val de comentarii în rândul mulțimii, iar tatăl ei întrebă:

– Cum adică nu a fost legală?

– Ne-am rostit jurămintele în galică, domnule.

– Fiica mea nu știe limba galică, zise tatăl ei.

– Exact, răspunse Lachlan. Am păcălit-o și am făcut-o să repete cuvintele după mine. Nici o autoritate nu o să recunoască această căsătorie.

Se așternu o tăcere apăsătoare. Mătușa Maggie oftă adânc, iar Lady Ross începu să mormăie ceva despre bărbați încăpățânați.

La fel ca el. Lachlan o lăsa în voia sorții. Ce tâlhar! Pentru că încerca să-i facă dreptate tatălui ei, dar ei cum putea să-i facă una ca asta?

– Nu ai cum să dovedești că nu vorbesc galică. Am avut martori care m-au auzit rostind jurămintele.

Pentru prima oară în dimineața aceea, Lachlan își îndreptă privirea spre ea.

– Lady Venetia, poți să repeți cuvintele acelea?

Tonul cu care îi vorbi o îndureră aproape la fel de mult ca refuzul lui.

– Ei bine? o întrebă tatăl ei.

Dar Venetia nu avea de gând să renunțe.

– Nu suntem în fața autorităților. Nu sunt obligată să repet nimic ca să dovedesc ceva. Cuvântul meu ar trebui să fie îndeajuns.

Contele o prinse de braț.

– La naiba, dacă e adevărat că te-a păcălit să spui acele cuvinte, nu ai de ce să...

– Ne-am consumat căsnicia, zise ea îmbujorată. E un motiv suficient de întemeiat.

Tatăl ei o privi șocat, după care îl încolți pe Lachlan cu privirea.

– Netrebnicule, te-ai culcat cu fiica mea?

– Nu-i adevărat, zise Lachlan pe un ton calm.

Venetia făcu ochii mari. Cum putea să nege una ca asta? Chiar avea de gând să dea uitării fiecare clipă pe care o împărtășiseră? Cum era posibil?

– Ea spune altceva, strigă tatăl ei. Ce motiv ar avea să mintă?

– Îi pare rău pentru mine și clanul meu și crede că ne poate ajuta căsătorindu-se cu mine, ca să-mi dea averea ei. Fiica dumitale are un suflet mare și o minte ascuțită. Știe că n-o s-o lași niciodată să se căsătorească cu mine, că n-o să-mi dai niciodată zestrea ei decât dacă pretinde a fi ruinată.

– Ba bine că nu!

– Dar, din fericire, nu e ruinată, zise el, privind-o cu duioșie. Nici un bărbat nu ar putea să ruineze o creatură atât de perfectă ca fiica dumitale.

La auzul acelor cuvinte, Venetia îl privi cu lacrimi în ochi, știind prea bine că Lachlan nu voia decât să facă despărțirea mai ușoară. Chiar credea că-i face o favoare eliberând-o din căsnicia aceea? Chiar își imagina că ea avea să renunțe fără luptă?

Nici gând!

– Și, cu toate acestea, pretinzi că această creatură perfectă este o mincinoasă.

Lachlan păli.

– Nu e mincinoasă. Ci prea dornică să ne ajute pe mine și pe clanul meu.

Venetia făcu un pas spre Lachlan.

– Și faptul că te iubesc nu înseamnă nimic pentru tine? Și că mi-ai spus că mă iubești?

În clipa aceea văzu o sclipire în ochii lui, o dorință disperată care îi dădu speranțe.

După care se închise din nou în el.

–Ți-am spus multe lucruri, zise el pe tonul acela neînduplecat pe care ajunsese să-l disprețuiască. Eram în stare de orice ca să obțin ce voiam cu adevărat. Zestrea ta, banii pe care credeam că tatăl tău mi-i datorează. Dar asta nu înseamnă că ți-am spus vreo clipă adevărul.

De data aceasta, Venetia chiar se enervă la culme. Se năpusti asupra lui, furioasă.

– Deci nu mă iubești? Asta încerci să-mi spui?

El se uită lung la ea, vizibil neliniștit.

– Du-te acasă! Nu ai ce căuta in locul acesta în ruină, să mori de foame, zbătându-te să faci niște perdele noi.

Venetia își dădu seama că nu avea în el suficientă putere să-i spună în față că nu o iubea.

– Nu mă interesează! Locul meu este aici! Întreabă-i și pe oamenii tăi, o să-ți spună același lucru.

–Locul tău e alături de familia ta. Am crezut că am dreptul meu să te răpesc, dar m-am înșelat, nu înțelegi? M-am înșelat.

Venetia se uită fix în ochii lui.

– Despre asta este vorba? Vrei să renunți la propriile reguli despre bine și rău și să ceri iertare printr-un gest atât de stupid și nobil?

– La naiba, nu am de gând să fiu ca tatăl meu! strigă el, după care încercă din nou să se calmeze. Tatăl meu a furat ce nu era al lui de la un bărbat care îi era prieten, care nu îi greșise cu nimic. Tatăl meu nu a fost pedepsit niciodată și iată că eu am ajuns să fac la fel, să-i provoc și mai multă durere tatălui tău, care nu merită una ca asta. Ei bine, gata, zise el, împreunându-și brațele la piept. Ajunge!

– Deci ai de gând să-ți ispășești păcatele călcând în picioare pe inima mea.

Citi durerea de pe chipul lui, dar el încercă să și-o ascundă.

– Te trimit înapoi acasă. Acolo e locul tău, acum înțeleg asta, zise Lachlan ferindu-și privirea și strângând din dinți. Odată ce ajungi în siguranță în Londra, o să vezi că am avut dreptate. O să găsești un bărbat care să te merite și o să-ți ocupi locul bine meritat în societate. Și o să mă dai uitării.

– Trebuie să mă consideri tare nestatornică dacă mă crezi în stare de așa ceva.

– Cred că ești prinsă de magia locului în care ai copilărit. Dar nu o să dureze.

Îi mai spusese cândva astfel de lucruri, dar pe atunci nu o cunoștea cu adevărat, așa că era îndreptățit să o creadă. Dar acum nu avea nici un motiv. Iar faptul că reușise să se convingă de asta o enervă la culme.

– Și dacă sunt însărcinată cu copilul tău? îl întrebă ea, fără să-i pese cine avea să audă astfel de lucruri.

Lachlan aruncă o privire spre tatăl ei, care tresări nervos când auzi, după care își îndreptă din nou privirea spre ea.

– Spui asta doar ca să-i forțezi mâna tatălui tău. Știm amândoi că, dacă o să se dovedească faptul că ești însărcinată, tatăl tău o să te oblige să te căsătorești cu mine.

– Și atunci te-ai căsători cu mine?

– Dacă ai fi cu adevărat însărcinată cu copilul meu, da. Dar nu este cazul.

Așadar, așa avea să justifice... nebunia aceea. Era gata să o trimită înapoi în Londra, ruinată, dar liberă să-și ia un alt soț, dacă așa avea să decidă, sigur că zestrea ei putea să-l îmbuneze pe viitorul ei soț.

Dar, dacă avea să se dovedească faptul că era însărcinată cu copilul lui... Ei bine, era cu totul o altă poveste. În cazul acesta, nu avea încotro, așa se cuvenea. Să rămână acum cu ea nu se cuvenea, sigur că nu. Să lase ca iubirea lor să îngroape securea războiului între cele două familii? Nici vorbă! Dar dacă avea să apară un copil, doar atunci intenționa să dea uitării ideea aceea stupidă despre dreptate.

Ei bine, surpriza avea să fie de partea lui. Căci și ea avea un simț al dreptății. Poate că petrecuse atâția ani departe de Highlands din cauza mândriei, dar nu avea de gând să-l lase să petreacă ani întregi departe de ea pentru că se încăpățâna să-și ispășească păcatele. Nu avea altă soluție decât să-i forțeze mâna.

– Prea bine, zise ea. Dacă nu mă vrei, o să plec.

Lachlan scrâșni din dinți.

– Nu am zis că nu...

– Dar ascultă-mă bine, Lachlan, spuse ea apropiindu-se de el. Îți dau trei zile să-ți vină mintea la cap. Și apoi, eu și tata ne întoarcem în Londra.

Lachlan se uită lung la ea, la fel de rigid ca simțul dreptății care îl stăpânea.

– Iar odată ce plecăm, o să dispar pentru totdeauna din viața ta, m-ai înțeles? N-o să mai afli niciodată nimic despre mine. Dacă se întâmplă să fiu însărcinată, nu o să știi niciodată. Dacă o să mă căsătoresc cu alt bărbat și să-l las să-ți crească copilul, nu o să știi niciodată.

Lachlan o privi nervos.

– Tatăl tău mi-ar spune că...

– Nu și dacă n-o să știe. Și dacă trebuie să mă mut în altă țară ca să mă asigur de asta, o s-o fac. Cuvintele ei păreau că reușiseră să îl tulbure, așa că Venetia continuă: Dacă plec de aici fără tine, atunci o să-mi văd de viața mea. Cine știe? S-ar putea să mă duc în vizită la prietena mea Amelia din Maroc și să nu mă mai întorc niciodată. Citi panica în ochii lui și insistă: Dacă într-adevăr ai de gând să mă scoți din viața mea, atunci o să te scot și eu din a mea, zise ea îndurerată. Așa că ai face bine să te gândești bine la dreptatea asta a ta. Pentru că, odată ce plec de aici, o să-ți petreci toată viața întrebându-te unde sunt, ce fac și dacă nu cumva ai în lumea asta un fiu pe care îl crește alt bărbat.

Când îl văzu pur și simplu uitându-se la ea pierdut, se abținu cu greu să nu izbucnească în plâns. Se așteptase ca amenințările ei să-l facă să se răzgândească, dar nu avu sorți de izbândă. Chiar era în stare să-l părăsească și să plece pentru totdeauna din locul acela în trei zile?

Nu, nici gând. Dar nu voia să i-o mărturisească. Venise momentul ca Lachlan Ross să afle că viața nu mergea mereu conform planurilor lui. Că nu era chiar atât de ușor să spună ce era bine și ce era rău.

– Și îți mai dau o temă de gândire în următoarele trei zile, zise ea cu lacrimi în ochi. Vreau să te gândești bine la asta când o să te întorci în dormitorul acela în care ne-am mărturisît dragostea, în timp ce faci *ce se cuvine*, pătimind pentru păcatele tuturor. Se apropie de el și îi prinse chipul între palme. Cel mai mare păcat e să refuzi dragostea. Și nu ai ce să faci ca să plătești un astfel de păcat.

Apoi, cu inima frântă, îi întoarse spatele, îl luă de braț pe tatăl ei și îl lăsă pe Lachlan singur cu ispășirea lui blestemată.

Capitolul 27

Dragul meu văr,

Sunt gata să facem pace, dacă recunoști că am dreptate într-o singură privință. Un bărbat care vânează o soție ar trebui să-i mărturisească situația de la bun început. Astfel, nici o femeie nu îl poate acuza vreodată de trădare. Sunt sigură că ești de acord cu mine că, de fapt, cele mai bune căsnicii au la bază sinceritatea.

A ta verișoară,

Charlotte

Lachlan își petrecu prima zi departe de Venetia într-o amorțeală binecuvântată. Merse să-și inspecteze distileriile și trecu prin Dingwall să le dea oamenilor de știre că nu era mort. Nu se așteptase să primească atâta atenție. Povestea lui cusută cu ață albă – că se prefăcuse mort doar pentru ca aceia care îl atacaseră să fie prinși – fu acceptată cu surprinzător de multă ușurință. Lumea părea să fie atât de bucuroasă să-l vadă întors acasă, încât nu avea să-și bată capul cu cele întâmplate.

Însă cineva tot se supărase pe el. Membrii clanului erau furioși că nu-l presase pe Duncannon să-i dea banii înapoi. Nu aveau cum să-i înțeleagă motivele, din moment ce nu știau ce făcuse tatăl său, iar Lachlan nu avea de gând să le spună. Duncannon merita să nu împărtășească secretele cu nimeni. Și mama lui avea dreptul la intimitate. Nici nu voia să-și imagineze cât de îngrozitor fusese pentru ea să descopere că răposatul ei soțul ei se culcase cu prietena ei. Lachlan nu știa cum să-i aline suferința.

Nu că l-ar fi lăsat să o facă. Femeia refuză să vorbească cu el, trecând dintr-o cameră într-alta, spunându-le servitoarelor ce păcat era că Venetia nu mai era acolo să o ajute. O auzi în repetate rânduri referindu-se la el ca la *fiul meu idiot*, ceea ce începuse deja să-l enerveze.

Dintre toți oamenii, s-ar fi așteptat ca mama lui să-l înțeleagă. Chiar nu putea să vadă că biata fată merita mai mult decât o viață în Highlands, departe de familia ei?

Simți din nou valul acela de vinovăție. Una fusese să o audă de Venetîa povestindu-i despre bătrânul și bolnavul ei tată și cu totul alta să o vadă preocupată de bietul om. Avea nevoie de tatăl ei, iar el avea nevoie de ea. Merita mai mult decât o viață legată de ticălosul care o răpise din sânul familiei.

Nu conta că ea nu părea să fie de acord. Timpul avea să o facă să vadă altfel lucrurile. Ar fi fost o dovadă de egoism din partea lui să o țină acolo. Ce conta că gândul că Venetia avea să plece de pe moșia Ross, că nu avea să se mai întoarcă niciodată îi frângea inima? Trebuia să o lase să plece.

Și atunci de ce se simțea atât de îndurerat?

În noaptea aceea nu putu să doarmă. Iar dimineața se trezi și își dădu seama că mai avea doar o zi înainte ca ea să plece. Dumnezeule! Gândul că Venetia ar fi putut să-i poarte copilul în pântec fără ca el să știe...

Nu, măcar asta nu avea să se întâmple.

Lachlan se duse la mama lui.

– Vreau să te duci să-i faci o vizită Venetiei la Braidmuir.

Mama lui îl privi intrigată.

– Trebuie să o implori să-ți scrie din Londra dacă află că a rămas însărcinată.

Lady Ross își duse mâinile la piept.

– De ce să fac una ca asta?

– Pentru că este vorba despre nepotul tău! Nu vrei să știi ce o să se aleagă de el?

– Ba da, dar tu ai renunțat la dreptul meu de a mă îngriji de nepot când ai negat căsătoria. Despre care ai spus că nu ai consumat-o, ai uitat? îi spuse ea țâfnoasă. Așadar, după cum bine i-ai spus lui Duncannon, nu ar avea cum să existe un nepot.

Lachlan o privi furios.

– Știi prea bine că m-am culcat cu Venetia în noapte în care ne-am rostit jurămintele. Jumătatea din servitorii de pe moșie au văzut-o ieșind din camera mea în dimineața aceea. Sunt sigur că ți-au spus deja.

– Tot nu văd ce legătură are cu mine, replică ea. Ai avut ocazia să o ții lângă tine, dar i-ai respins și pe ea, și pe copil.

– Nu-mi pasă de copil! răbufni el. Doar că nu pot să suport ideea că ar putea avea copilul singură. Dacă pățește ceva?

Mama lui păli preț de o clipă.

– Nu mai ai dreptul să-ți faci griji în privința ei.

Lachlan era incredibil de frustrat.

– Dacă o să plece în Maroc? Au doctori într-un loc ca acela? O să fie nevoită să apeleze la un străin neștiutor, care probabil că o s-o omoare.

– Da, așa e.

– Și dacă o să rămână în Londra și o să aibă copilul acolo, în ochii societății o să fie o femeie ușoară. O să fie nevoită să trăiască izolată. Venetia nu ar putea fi niciodată în singurătate. Îi place să fie înconjurată de oameni.

– Nu credeam că-ți pasă de ce îi face ei plăcere, zise mama lui cu un zâmbet rece pe chip.

– Bineînțeles că-mi pasă! Tocmai de asta fac toate aceste lucruri. De dragul ei. Ca să poată duce o viață decentă în societate, viața pe care o merită.

– Asta ți-a spus ea că își dorește de la viață?

Lachlan își blestemă zilele.

– Fata aceea nu are de unde să știe ce își dorește de la viață. Cum ar putea să știe când eu am păcălit-o și am sedus-o în tot timpul ăsta? zise el, luând camera la pas. Nici măcar nu s-a gândit la faptul că o căsătorie cu mine ar însemna să-și abandoneze tatăl bolnav, căci mă îndoiesc profund că Duncannon ar accepta să se întoarcă în Highlands.

– Poate că ai dreptate. Dar e alegerea ei, nu crezi? întrebă femeia, uitându-se lung la el. Dar nu ți-a păsat de asta înainte să afli despre tatăl tău și Lady Duncannon.

– Ba da, mi-a păsat, doar că am fost un egoist, nu-mi păsa de nimîc altceva, voiam doar să fiu cu ea.

– Da, pentru că ți se pare normal să o desparți de odiosul conte de Duncannon. Și să o separi de el e un lucru crud.

– Când pui problema așa... Ei bine, da, zise el cu un nod în gât. Tatăl meu i-a dat viața peste cap băgând-o în mormânt pe mama ei. Eu nu sunt cu nimic mai presus. Poate că tata nu și-a îndreptat greșeala, dar eu am de gând să o fac. Nu am încotro.

– În primul rând, începu mama lui iritată, nu tatăl tău a fost cel care a băgat-o pe Lady Duncannon în mormânt. Ea și-a făcut-o cu mâna ei. Ar fi putut să refuze și să nu se culce cu el. Îmi pare rău

că nu a făcut-o, zise ea cu un surâs amar, clipă în care Lachlan o compătimi pentru toate câte pătimise. Dar nu a făcut-o. Și, cu toate că Venetia nu ar fi avut cum să te oprească să nu o răpești, a avut o mulțime de ocazii să fugă. Dar nu o făcut-o. Și te-a primit în patul ei, nu-i așa?

– Doar pentru că era îngrijorată în privința tatălui ei și pentru că voia să-mi aline durerile.

– Doar nu crezi ce spui, nu-i așa? Dar cuvintele ei de iubire? Și acelea au fost minciuni?

Brusc, Lachlan văzu în fața ochilor chipul Venetiei, durerea de pe chipul ei când el pretinsese că nu o iubea.

– Nu știu, șopti el. Tot ce știu e că, dacă nu mi-aș fi băgat eu nasul, deja ar fi ajuns înapoi în Londra, unde îi e locul. Felul îngrozitor prin care o alungase din viața lui îi întoarse stomacul pe dos. Nu am avut nici un drept să fac ceea ce am făcut și i-am distrus viața. Pe a ei și pe a lui Duncannon.

– Așa e. Dar ești convins că poți să rezolvi situația ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Crezi că poți s-o trimiți înapoi acasă cu tatăl ei ca și cum povestea voastră nu ar fi existat. Nu merge așa, fiule, zise ea, mângâindu-i obrazul, după care îi vorbi pe un ton mai blând. Asta nu înseamnă că nu poți să o iei de la capăt. Trebuie să găsești altă cale către ea și tatăl ei. N-o să fie la fel ca la început pentru că nimic în viață nu rămâne la fel, rosti femeia cu un zâmbet cald. Dar poate să fie la fel de bine. Sau chiar mai bine. Dacă ești dispus să încerci.

Lachlan se dezlipi de ea, simțind că avea să izbucnească în plâns.

– Dacă o țin aici cu mine și ajunge să fie nefericită, plângând după tatăl ei, după casa din Londra, nu o să mi-o iert niciodată. După tot ce i-am făcut familiei ei...

– Nu-i pasă. Ți-a spus-o deja. De ce nu vrei s-o lași măcar să încerce? Nu o iubești?

– O iubesc mai multe decât orice, șopti el.

– Tu o iubești pe ea, iar ea te iubește pe tine... zise ea, cercetându-i chipul. Ah, tocmai de asta ți-e frică! Că n-o să te mai iubească. Că, odată ce nu o să mai poți controla totul și o să te cunoască așa cum ești, n-o să-i placă ce o să descopere.

Luat prin surprindere de adevărul rostit de mama lui, se uită lung la ea, simțind că inima avea să-i iasă din piept.

– Chiar ai crezut prostiile acelea pe care le zicea tatăl tău? Că ești un sălbatic și un irresponsabil? Nu e adevărat. Se înșela amarnic. Nu ești singurul care s-a tot gândit la trecut în ultimele zile, spuse

ea cu amărăciune. Știu acum de ce Alasdair a fost intotdeauna atât de furios pe tine, oftă ea. Pentru că era îngrozit de faptul că ai putea să descoperi adevărul, că puteai să vezi sub masca aceea dură și să-ți dai seama că el era cel sălbatic și iresponsabil. Așa că te-a ținut departe. Era un laș care n-a suportat gândul că ai putea să vezi cum era în realitate, zise ea ștergându-și lacrimile. Nu fi și tu un laș, nu-i alunga pe cei care țin la tine și care vor să te descopere! Fiule, e ușor să-ți trăiești viața în singurătate. Dar e nevoie de curaj ca s-o trăiești cu cineva. Căci viața ta poate fi mult mai bogată așa.

Lachlan simți că rămase fără aer.

– Dă-i măcar șansă de a te cunoaște cu adevărat. Dacă n-o faci, o să regreți, zise ea, după care îl bătu pe obraz și se ridică să plece.

„Dă-i măcar șansa de a te cunoaște cu adevărat." Da, gândul acela îl îngrozea. Și dacă avea să-l urască atât de tare încât să-l părăsească?

Începu să râdă. Ce mai conta dacă pleca atunci sau dacă pleca acum? Tot avea să rămână fără ea. Iar după doar câteva zile fără ea, își dădu seama că nu avea cum să supraviețuiască o viață întreagă. Aruncând o privire spre pereții proaspăt vopsiți de pe moșia Ross, își aminti mândria de pe chipul el când îi arătase ce făcuse. Poate că mândria aceea nu avea să dureze. Poate că avea să se sature de viața aspră din Hîghlands.

Dar trebuia să-i dea ei – dar și lui însuși – șansa de a afla. Pentru că, dacă nu o făcea, nu putea trăi împăcat cu sine.

Quentin cercetă îndeaproape registrele, cu un nod în gât. Venetia avea dreptate. Lucrurile se duceau de râpă la Braidmuir. Era limpede că McKinley îl furase. Iar el îl lăsase doar pentru că nu voia să se ocupe de proprietate așa cum se cuvenea. Ar fi putut să dea vina pe problemele de sănătate sau pe amintirile triste, dar adevărul era că trecuseră șaisprezece ani de când Susannah îl trădase cu cel mai bun prieten. Ar fi trebuit să dea de mult totul uitării și să nu-i mai lase pe alții să muncească în locul lui. În ciuda a tot ce-i spusese Venetia, tot nu era sigur că greșise când îi adusese pe pământul său pe fermierii de oi. Dar la fel de bine își amintea că avusese și el cândva aceiași oameni pe care Ross îi avea acum pe moșia lui. Oameni care se îngrijeau unii de alții, care țineau unii la alții. Indiferent care ar fi fost motivul, ceva se pierduse acolo. Se lăsă pe spate în scaun și aruncă o privire pe fereastră, spre apusul de soare. Fiica lui voia să recupereze tot ce pierduse. Dăduse la o parte pânzele care acopereau mesele

și scaunele, poruncise să se scoată argintăria din depozit și să se facă paturile. Când o întrebă de ce voia să facă toate aceste lucruri, dat fiind că planul era să pornească în cel mai scurt timp spre Londra, fata îi aruncă un zâmbet trist care îi dădu de înțeles că încă era în așteptarea lui Ross. După care se întoarse din nou la treabă.

Și îl lăsă cu inima frântă.

Cum să procedeze cu Ross? Da, individul acela îi răpise fiica, dar nu era idiotul acela iresponsabil pe care se așteptase să îl întâlnească. Quentin mersese să stea de vorbă cu oamenii din Dingwall, care îl lăudaseră în fel și chip. Și adevărul era că Ross reușise să-și țină moșia pe picioare când altul în locul lui ar fi renunțat de mult.

Și totuși...

Tresări când auzi tropotele cailor pe aleea din fața casei. Nu puteau fi Lady Kerr și colonelul acela. Porniseră deja spre Londra, dornici să-i povestească fiicei bărbatului despre nunta lor iminentă. Câteva clipe mai târziu, menajera veni să-i bată la ușă.

– Milord, vă caută Lachlan Ross.

La naiba! Lucrurile se mișcau prea repede.

Dar Venetia l-ar fi omorât dacă ar fi știut că îl alungase.

– Poftește-l înăuntru.

Ross intră cu pălăria în mână, vizibil agitat.

– Bună seara, domnule, zise el, îndreptându-se de spate. Am venit să-mi iau soția acasă.

Quentin se uită lung la el.

– După câte țin eu bine minte, ai spus că nu ai o soție.

– Am spus multe lucruri. Pentru că am crezut că merită un soț mai bun decât mine.

– Chiar așa e.

Asta îl puse la punct pe Ross, care părea gata să-și înghită mândria. Dar Quentin aprecie că nu ripostă.

– Domnule, adevărul e că... fie că o merit sau nu, o iubesc.

– Chiar așa? întrebă Duncannon sceptic.

– Da, răspunse Ross hotărât. Poate că îți vine greu a crede după toate cele petrecute între noi doi, dar ăsta e adevărul. Știu că nu mă vrei drept ginere, nu te învinovățesc, dar cred că și ea mă iubește. Așa că, dacă încă mai vrea să fie cu mine, jur că o să-mi petrec tot restul vieții încercând să o fac fericită.

Quentin trase adânc aer în piept. Momentul acela de care se temuse atât de tare sosise, momentul în care trebuia să ia o decizie. Doar că acum, pus față-n față cu realitatea, alegerea părea ușoară.

Pentru că el și băiatul acela voiau același lucru. Să o facă pe Venetia fericită. Iar Venetia își petrecuse ultimele două zile spunându-i că nu avea cum să fie fericită fără Lachlan Ross.

– Deci ce vrei de la mine? întrebă el oftând.

– Binecuvântare dumitale. Știu că ar bucura-o foarte tare pe Venetia.

– Și presupun că vrei și zestrea ei.

– Nu, domnule. Nu vreau banii dumitale, zise Lachlan mândru.

Quentin se așeză pe scaun, spunând:

– Atunci nu ai binecuvântarea mea.

Lachlan păru luat prin surprindere.

– Nu mi se pare normal...

– Nu am de gând să accept să o văd pe unica mea fiică *murind de foame și zbătându-se să facă perdele noi* când are la dispoziție o mică avere. Dacă vrei binecuvântarea mea, trebuie să accepți și banii. Și cu asta, basta.

Faptul că se văzu nevoit să insiste asupra acestui aspect înlătură orice urmă de îndoială pe care o avusese ca să i-o încredințeze pe Venetia lui Ross. Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură, strângând pălăria în mână. În cele din urmă, oftă și spuse:

– Fie, accept zestrea. Dar banii vor rămâne pentru ea și pentru copiii noștri, în regulă?

– Cum vrei tu. Cu toate că nu cred că ea o să fie de acord, zise contele, luând sticla de whisky de pe masă. Hai, ia loc, să încheiem acordul.

Ross încuviință și se așeză pe scaun, aruncând o privire în jur.

– Ai de gând să rămâi în Braidmuir? îl întrebă pe Quentin în timp ce acesta îi umplu paharul.

– Poate că da. Venetia m-a pus pe gânduri.

– Are darul ăsta, zise Lachlan zâmbind.

Quentin îi oferi paharul.

– Spune că mi-am neglijat destul terenurile, rosti el, ridicându-și paharul. Și vrea să rămân aici, să mă joc cu nepoții.

Ross își coborî privirea în pahar.

– Și ce părere are McKinley despre faptul că ai de gând să rămâi?

– Nu știu. L-am dat afară în dimineața asta.

Lachlan ridică brusc privirea.

– Nu mi-a plăcut să văd ce a făcut cu locul asta.

Privindu-l deja cu alți ochi, Ross luă o gură de whisky.

– De unde ai făcut rost de băutura asta?

– De la niște domni din oraș. Mi-au spus că e cel mai bun whisky din zonă, chiar dacă e făcut într-o distilerie ilegală. Privirea confuză de pe chipul lui Ross îl făcu pe Quentin să râdă. Dacă te întâlnești cumva cu cel care a făcut whisky-ul ăsta, să-i spui că am auzit în Londra că ducele de Gordon are de gând să elaboreze un act prin care producția de whisky să devină din nou o afacere profitabilă în Scoția. Un astfel de whisky merită să fie distribuit la scară largă.

– O să-i spun.

Quentîn mai luă o gură de whisky, făcându-și curaj pentru o ultimă faptă măreață.

– Ross, nu m-am așteptat niciodată ca Sikeston și oamenii lui să te bată atât de tare. Și poți să fii sigur că nu le-am poruncit să te omoare.

Vizibil agitat, Ross păru să nu vrea să discute despre asta.

– Nu mai contează acum. E în trecut.

– Doar că nu e prima oară când a trebuit să înduri o bătaie din cauza mea, așa că lasă-mă să spun ce am pe suflet, zise el, după care mai luă o gură de whisky. Acum mulți ani, când te-am acuzat că ai furat din livada mea, eram sigur că tu i-ai trimis pe prietenii tăi aici. Tocmai aflasem despre... despre tatăl tău și Susannah și aș fi crezut orice lucru îngrozitor despre tine, zise el, jucându-se cu paharul de whisky. M-am răzbunat pe tine pentru că nu puteam să mă răzbun pe el și pentru că am crezut că, lovindu-te pe tine, aveam să-l lovesc la inimă.

– Doar că el nu prea avea inimă, nu-i așa?

– Da, așa se părea, zise el, ridicând privirea spre Ross. Ulterior, am aflat că nu ai fost tu de vină, dar deja fugiseși de acasă. Așa că voiam să-ți spun că-mi pare rău că am dat vina pe tine, pentru că te-am...

– Mulțumesc, domnule, mormăi Ross. A trecut mult timp de atunci.

– Așa e.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, după care Ross puse paharul pe masă.

– Domnule, nu vreau să fiu nepoliticos, dar...

– Dar vrei să o vezi pe fiica mea. Știu, zise el, făcându-i semn spre ușă. O s-o găsești în vale, în pădure. Nu știu de ce îi place să se tot plimbe pe acolo.

Dar judecând după obrajii îmbujorați ai lui Ross, el știa. Quentin încercă să nu se gândească la asta. Când Lachlan porni degrabă spre ușă, Quentin spuse:

– Ross?

Lachlan se opri în pragul ușii.

– Da, domnule?

– Sper că știi că, dacă nu ai fi venit după ea în trei zile, aș fi venit eu după tine și ți-aș fi smuls inima din piept.

Spre uimirea lui, Ross îi aruncă un zâmbet timid.

– Nu ai fi avut sorți de izbândă. Fiica dumitale mi-a furat inima de mult.

În timp ce Ross ieși pe coridor, Quentin dădu paharul pe gât și aruncă o privire peste proprietate. Poate că nu avea să fie atât de rău să se întoarcă în Braidmuir. Whisky bun, un ginere muncitor, nepoți...

Unde mai pui că Lady Ross arăta cum nu se putea mai bine. Îmbătrânise frumos, iar chipul ei cândva șters spunea acum o altă poveste. Avea nevoie de o femeie în casă acum, că urma să-și lase fiica pe mâna ticălosului de Ross. Și, la urma urmei, Lady Ross era văduvă. Rămase mult timp cu zâmbetul pe buze cu gândul la ea.

Capitolul 28

Dragă Charlotte,

Și eu vreau să facem pace. Scumpa mea verișoară, vreau doar să-ți amintesc că, atunci când vine vorba despre sinceritate și adevăr, trebuie respectate de ambele părți. Și cât de curând sper să primesc asta din partea ta. Căci uneori mă întreb dacă ești atât de sinceră cu tine însăți și cu mine pe cât pretinzi a fi.

Al tău prieten nerăbdător,

Michael

Venetia o luă agale din pădure, oprindu-se lângă un tufiș cu margarete albe lângă stejarul cel mare. Le plantase în copilărie, ca Lachlan să se uite la ceva frumos în timp ce pescuia.

Dar netrebnicul acela nici măcar nu băgase de seamă, își zise ea pufnind.

Cineva ar fi trebuit să o avertizeze că bărbatul acela nu voia să vadă când venea vorba de anumite lucruri. Orice nu avea legătură cu clanul său, cu mândria lui bărbătească sau cu Highlands nu exista pentru el.

Simți lacrimi în ochi și se grăbi să le înlăture. Nu avea de gând să mai plângă după el. Ce rost avea să plângă pentru idiotul acela încăpățânat?

Dar nu se putu abține să nu culeagă o margaretă și să nu facă la fel ca în copilărie, să rupă petalele recitând litania aceea pe care atâtea fete o rostiseră înaintea ei.

– Mă iubește. Nu mă iubește.

– Te iubește.

Înlemni cânt auzi vocea aceea atât de cunoscută venind dinspre dealul din spatele ei. Nu îndrăzni să se întoarcă. Dacă fusese totul în imaginația ei?

După care îi auzi pașii grei.

– Te iubește, repetă vocea aceea, plină de emoție. Te iubesc!

În ultimele zile, se gândise de atâtea ori la ce avea să-i spună dacă ar fi venit vreodată momentul acela! Dar odată ce se trezi față în față cu el, nu-i mai veni nici un cuvânt în minte. Chiar dacă era îmbrăcat în cele mai elegante haine, părea nesigur, chiar emoționat. Nu-l mai văzuse niciodată pe Lachlan emoționat.

– Te iubesc, spuse el din nou.

– Cum aș putea să te cred, șopti ea, când acum două zile mi-ai spus limpede că nu mă iubești?

– Acum două zile, am fost un mare prost.

– Așa e, zise ea, iar când văzu că el rămase fără cuvinte, oftă. Înțeleg de ce ai spus că nunta nu a fost legală, pentru că într-adevăr nu a fost, zise ea, coborând privirea spre margareta fără petale. Și înțeleg că nu ai vrut să recunoști de față cu tatăl meu că am fost a ta. Dar cum ai putut să negi că mă iubești?

– Știu. Am greșit amarnic.

Când se apropie, ea îi văzu cercurile negre de sub ochi și chipul palid.

– Nu știu cum să îndrept situația. Ai spus că nu pot fi iertat pentru că am negat că te iubesc, dar sper din suflet că te înșeli. Pentru că sunt în stare de orice ca să mă ierți.

Ar fi vrut să arunce în brațele lui, să îi spună că deja era iertat, dar nu avea de gând să îl lase să scape atât de ușor. Nu după toate câte pătimise din cauza lui.

– Și de ce ar trebui să te iert? întrebă ea pe un ton sec. Ai venit după mine doar pentru că ți-e teamă că aș putea să fiu însărcinată cu copilul tău și că n-o să-l vezi niciodată.

– Ba nu, zise el, făcând un pas spre ea. Mi-e teamă că ai inima mea și nu o s-o mai văd niciodată. După cum i-am spus tatălui tău, mi-ai furat-o de mult. Fără ea, fără tine, sunt un nimic.

Aproape că izbucni în plâns când îl auzi rostind cuvintele acelea atât de minunate. După care înțelese ce îi spusese de fapt.

– Ai vorbit cu tatăl meu?

Lachlan încuviință.

– I-am cerut binecuvântarea. Și mi-a dat-o.

Venetia îl privi încruntată. Oare venise după ea doar pentru că tatăl ei îl absolvise de vina aceea stupidă?

– Și ce ai fi avut de gând să faci dacă ar fi refuzat să-ți dea binecuvântarea lui?

Ross se uită fix în ochii ei și spuse:

– I-aș fi spus că-mi pare rău că nu poate să fie alături de noi când ne vom repeta jurămintele în biserică. Dar fie că le vom rosti sau nu, tu ești soția mea. Tatăl tău nu are cum să schimbe asta.

Inima bătea să-i iasă din piept. Chiar o iubea. Chiar venise numai pentru ea.

– Venetia, te rog! o imploră el. Trebuie să te întorci la mine. Dacă nu, o să fiu nevoit să fac ceva drastic.

– Spre exemplu?

– Să te răpesc din nou. Am venit cu trăsura, zise el, pe un ton solemn, după care scoase ceva din buzunar. Și cu frânghie. O să le folosesc pe amândouă dacă n-o să am încotro.

Venetia încercă să-și înăbușe un surâs.

– Nu știu dacă e cea mai bună idee să faci asta dacă vrei să-mi intri în grații.

Ross îi înmână frânghia.

– Atunci poți să mă legi tu pe mine și să lași oile să mă calce în picioare. Ai prefera asta?

– De fapt, spuse ea, luând sfoara, prefer să folosesc frânghia asta pentru cu totul altceva.

– Pentru ce?

Venetia luă sfoara și o legă în jurul încheieturii lui și apoi a ei.

– Să ne legăm împreună, zise ea cu lacrimi de bucurie în ochi. Ca să nu ne mai despărțim niciodată.

Ross o luă în brațe.

– Niciodată, jur, îi șopti el, după care o sărută cu toată tandrețea la care ar fi putut visa o femeie. Acolo, în mijlocul văii, unde învățase să-l adore, el o sărută și fu chiar mai minunat decât și-ar fi putut imagina în fanteziile ei copilărești.

Îi luase atâția ani, dar își câștigase în cele din urmă eroul de baladă. Iar de data aceasta, nu avea să se mai despartă de el niciodată.

Când se dezlipiră, văzu sclipirea din ochii lui și îi simți răsuflarea întretăiată.

– Vrei să ne întoarcem acasă, draga mea soție? o întrebă cu accentul acela seducător pe care ajunsese să-l îndrăgească atât de tare.

Venetia ridică privirea spre coliba aceea de pe deal, cea în care o făcuse femeia lui, după care îi aruncă un surâs ispititor.

– Am putea. Doar că ar fi păcat să nu ne bucurăm de toată lâna aceea...

Ross începu să râdă, o strânse în brațe și porniră în fugă spre deal. Margareta alunecă pe jos, cu o singură petală rămasă.

„Mă iubește."

Pentru totdeauna.

Epilog

Venetia ieși din una dîntre încăperile casei colonelului Seton din Edinburgh și intră în sala de bal, plină ochi cu oaspeții care participaseră la ceremonia de nuntă dintre el și mătușa Maggie din ziua respectivă. Orchestra cânta de zor, dar nu zări nici un cimpoi. Mătușa Maggie probabil câștigase disputa aceasta cu colonelul. Insistase ca petrecerea ei de nuntă sa fie un eveniment elegant. Fără dansuri săltărețe precum strathspey, fără muzică scoțiană, fără cimpoaie și fără whisky.

Venetia oftă.

– Pare de rău augur, zise doamna Harris, care veni să i se alăture.

Venetia îi zâmbi fostei ei profesoare.

– Am tot vrut să te întreb ce te-a făcut să pleci de la școală în mijlocul anului. Sigur, colonelul ar fi putut să roage pe altcineva să o aducă pe Lucy până aici.

– Ah, dar atunci n-aș fi avut ocazia să-l cunosc pe soțul tău! Nu se întâmplă prea des ca una dintre elevele mele să ajungă să se căsătorească cu un voinic scoțian fără avere și legături cu societatea, zise doamna Harris, îndreptându-și privirea spre Lachlan, care îl ajuta pe colonel să mute câteva scaune. Dar trebuie să mărturisesc că încep să înțeleg de ce ai simțit nevoia să dai uitării tot ce te-am învățat eu. E foarte chipeș în uniformă, nu-i așa?

– Cu siguranță, spuse Venetia, odihnindu-și mâna pe pântec.

Preferase să nu-i spună nimic lui Lachlan înainte să apuce să meargă la un medic în Edinburgh. Dar acum, că era sigură, abia aștepta să-i spună soțului ei cât era de chipeș, de îndată ce aveau să rămână singuri.

– Știi, spuse doamna Harris, dintre toate fetele mele, eram sigură că tu o să te căsătorești cu un nobil bogat și renumit.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, zise Venetia, cu toate că nu-i părea câtuși de puțin rău.

– Nu fi ridicolă! Pari fericită, iar acesta e cel mai important lucru, spuse doamna Harris aruncându-i o privire duioasă. Pari altfel aici. Ești mai relaxată.

Venetia începu să râdă.

– Nu se poate altfel când ești căsătorită cu Lachlan Ross. Nu știu cum se face, dar orice femeie dă uitării bunele maniere în preajma lui. Când o văzu pe doamna Harris încruntându-se, adăugă: Și dumneata pari altfel, prea... agitată. Și nu ești niciodată așa. Vărul Michael te-a pus pe gânduri cu bârfele lui?

Doamna Harris se încruntă și mai tare.

– Ai putea spune asta. Sau ai putea spune că este un individ arogant, încăpățânat și secretos, un bărbat cât se poate de agasant.

Venetia se abținu să nu schițeze un zâmbet.

– Așa am spus și eu despre Lachlan. Așa a spus și mătușa mea despre colonel. Poate că ai început să îl consideri mai mult decât *un văr.*

– Mușcă-ți limba! exclamă doamna Harris fluturându-și nervoasă evantaiul. Pentru numele lui Dumnezeu, nîcî măcar nu-l cunosc! Probabil că are cel puțin 70 de ani și, deși sunt trecută de 30 de ani, nu sunt o bătrânică.

– Vreau doar să spună că...

– Gata, vine cineva!

Și astfel încheiară discuția. Când văzu că Lachlan era cel care se îndrepta spre ea, inima începu să-i bată mai tare.

Acesta o salută politicos pe doamna Harris, după care îi oferi Venetiei brațul său.

– Speram să te conving să dansezi cu mine, zise, el cu o sclipire în ochi. Mă tem că e un biet vals plictisitor, nimic pe care să poți cânta, cum ar fi *Tullochgorum,* dar cred că ți-ar plăcea.

– Foarte amuzant, spuse ea luându-l de braț. Ai grijă cum te comporți, domnule, altfel o să-ți tot cânt *Tullochgorum* mâine în drum spre moșia Ross.

– Se poate și mai rău, zise el, poftind-o pe ringul de dans. Măcar n-o să mai fim nevoiți să o auzim pe mama cum sforăie.

– Nu ți-am spus? Mama ta se întoarce cu trăsura cu tatăl meu.

– Chiar așa? întrebă Ross încruntat. A cui a fost ideea asta, ca o văduvă și un văduv să călătorească singuri...

– Lachlan, nu vor fi singuri, spuse ea râzând. Vom fi în trăsura din spatele lor. Și tu nu ești tocmai în măsură să te plângi că un bărbat și o femeie călătoresc singuri.

Începu muzica, iar Ross o luă în brațe.

– Nu pot să spun că mă încântă situația. E adevărat, tatăl tău a făcut o treabă bună la Braidmuir, aducând înapoi unii dintre foștii săi arendași, să se ocupe de oi și de terenuri, dar asta nu înseamnă că vreau să-i facă curte mamei mele. Nu mi se pare cuviincios.

– Cuviincios! exclamă ea, făcându-i semn spre mama lui, care dansa încordată cu tatăl ei. Nu cred că pot fi mai cuviincioși de atât.

– Doar pentru că mama nu a fost niciodată la un bal elegant.

– Nu m-am gândit la asta. Da, probabil că se simte mai în largul ei la un ceilidh.

Ross o strânse și mai tare în brațe.

– Dar tu? Unde te simți tu cel mai bine?

– Oriunde ești tu, zise ea, uitându-se lung în ochii lui dragi.

Păru să-i placă răspunsul, căci se uită la ea și o strânse și mai tare la pieptul lui.

– Deci nu te deranjează că plecăm mâine din oraș?

– Nicidecum. Abia aștept să ajung acasă, zise ea, ezitând o clipă, după care își dădu seama că era momentul perfect. Vreau să încep să aranjez odaia copiilor.

– Odaia copiilor! Nici măcar nu avem... vru el să spună, după care se opri în mijlocul ringului de dans și făcu ochii mari, uitându-se la abdomenul ei încă plat. Vrei să spui că ești... că o să avem...

– Da, domnule, zise ea, imitându-i accentul. O să avem un copil.

Ross începu să chiuie de parcă ar fi fost pe câmpul de luptă, nu la un bal, după o ridică pe sus.

– Lachlan! îl certă ea, râzând. Pune-mă jos, pentru numele lui Dumnezeu! Se uită lumea la noi!

– Să se uite, spuse el, cu toate că pusese jos. E prima oară când primesc o astfel de veste din partea femeii iubite. Și, sincer, am impresia că scoțienii ăștia de la oraș trebuie să se anime puțin, nu crezi?

Venetia aruncă o privire spre prietenii *eleganți* ai mătușii Maggie, care păreau niște englezi înfumurați în comparație cu locuitorii din Highlands, precum Jamie, care dansa fericit cu noua lui iubită.

– Oh, ba da!

Lachlan o luă în brațe și începură din nou să valseze, iar Venetia continuă:

– Sunt prea înțepați.

– Prea rigizi.

– Prea englezi. Chiar ar trebui să-i animăm. Le-ar prinde bine.

Ross se uită lung la ea.

– Cum propui să facem asta?

– Am putea să trimitem după un cimpoi și o vioară. Nu m-ar deranja să dansez un strathspey, zise ea rânjind. Ar putea să cânte *Tullochgorum*.

– Am adus câteva sticle de whisky pentru colonel. Le-am lăsat în camera noastră la han. Aș putea trimite după ele.

– Am putea să transformăm balul ăsta într-un ceilidh în toată regula.

– Așa e, zise el oftând. Dar mătușa ta nu ne-ar ierta-o niciodată, știi prea bine.

Venetia oftă și ea.

– Dacă vrem să păstrăm pacea în familie, nu ar trebui să facem asta.

– Nu cred, spuse el și continuară să danseze. Dar îți propun ceva, prințesă!

– Ce anume, dragostea mea?

– Când ne întoarcem pe moșia Ross, o să organizăm cel mai mare ceilidh. Eu, tu și fiul nostru, zise el, uitându-se la pântecul ei, vom dansa câte dansuri strathspey vrei tu.

– Sau... spuse ea, cu un zâmbet poznaș.

– Sau?

– Am putea să organizăm propriul nostru ceilidh în biroul colonelului.

– Acum? întrebă el, cu privirea aceea care îi dădea de fiecare dată fiori pe șira spinării.

– Depinde, răspunse ea, coborând privirea spre kiltul lui. În seara asta ai venit îmbrăcat după *vechile tradiții?*

– De ce? întrebă el, îmbujorându-se.

– Pentru că, dragul meu soț, îi șopti ea la ureche, așa ne-ar fi mult mai ușor să o facem pe scaun.

Și cu râsul lui răsunându-i în ureche, se îndreptară în ritm de vals spre ușa care dădea spre birou.